

EMPERYALİSTLERİN REKABETİNE ALDANMA!

Gelişmeler işçi ve emekçi kesimlerin, ezilen ulus ve azınlıkların egemen sınıflara ve emperyalizme karşı öfkesinin daha da büyüyeceği, geleceği kazanmak için devrime daha fazla ihtiyaç duyulacağı çelişkileri büyütmektedir.

Yeni Demokrasi

gazetesi

19 ŞUBAT-5 MART 2026 • SAYI: 204 • FİYAT: 30 TL • ISSN: 2630-5526

SINIFIN SAVAŞI İÇİN ÖRGÜTLENİN

GÜNCEL

4

DIŞ SİYASETİN DİLİNDE HAMASET VAR

Türk dış politikasının bağımsız bir hattının olması mümkün değildir. Bağımsızmışçasına hareket edebilir ama yalnızca "-mış gibi." Suriye'deki belirsizlik ortamında emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden faydalanıp ama esasta Kürt karşıtlığı temelinde yine emperyalistlerin çıkarlarını gözetken kendince adımlar atmıştır.

DÜNYA

9

EMPERYALİZMİN KRİZİ: BM ÇÖKÜYOR, NATO ÇATLIYOR

Bugün ABD ile Çin arasındaki çelişkiler, Batılı emperyalistlerin bağımsız hegemonya arayışları ve bölgesel güçlerin konumlanışları, çürümenin hızlandığını ortaya koymaktadır. BM, bu güçler arasındaki çelişkileri yönetme ve geçici dengeler üretme işlevini büyük ölçüde yitirmiştir.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU /

Koşullar Olgunlaşırken Halkların Devrimci Özneye Yönelimi

Sarıgazi'de iki Partizan okuru gözaltına alındı

İstanbul'un Sarıgazi Mahallesi'nde Kuyu Tipleri Kapatılsın İnişiyatifi çalışmalarını yürüten Partizan okurları gözaltına alındı.

Sarıgazi'de Partizan okurları Kuyu Tipleri Kapatılsın İnişiyatifi'nin çalışmaları kapsamında pankart ve sticker çalışması yürüttü. Çalışma esnasında

polis iki Partizan okurunu gözaltına aldı. Gözaltına alınan Partizan okurları hastane kontrolünün ardından Sarıgazi Karakoluna götürüldü.

AVUKAT HAKKI GASBEDİLDİ

Partizan okurları ifade işlemleri öncesinde avukat talebinde bulundu. Polis, Partizan okurlarının avukat ile görüşmesini engelleyerek telefonlarına el koydu. Yaklaşık 3 saat gözaltında tutulan Partizan okurları ifade işlemlerinin tamamlanmasının ardından serbest bırakıldı.

Tutsak Partizan Dursun Er'in tedavi hakkı gasbediliyor

A dana F Tipi Kapalı Hapishanesinde tutsak olan Dursun Er hastaneye götürülüyor.

Gözlerinde yaşadığı rahatsızlık nedeniyle hapishane revirine götürülen Dursun Er'in hastaneye sevkı istendi. Hastaneye götürülmesi beklenen Er'e hapishaneden çıkarken "ağız içi arama" dayatıldı. İnsanlık dışı bu işkenceye karşı çıkan Er'in hastaneye sevkı engellendi.

Er tedavi hakkının engellemesi üzerine hapishane koridorlarında "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Tedavi Haktır, Engellenemez" sloganları attı.

Basel'de 6 Şubat depremlerinin yıl dönümünde panel düzenlendi

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) tarafından 6 Şubat Maraş depremlerinin yıl dönümünde "Türkiye'de Deprem ve Devlet Gerçeği" konulu paneller düzenleniyor. Bu panellerin üçüncüsü 15 Şubat Pazar günü İsviçre'nin Basel kentinde gerçekleşti.

Basel Alevi Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen panele Türkiye Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) Başkanı Mustafa Aslan, Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu (AABK) Başkanı Hüseyin Mat konuşmacı olarak yer aldı. AGEB adına Mahmut Özkan konuştu.

Panel, depremde yaşamını yitirenler için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından deprem bölgelerinden görüntülerin yer aldığı sinevizyon gösterildi.

DEPREM RANTA ÇEVİRİLDİ

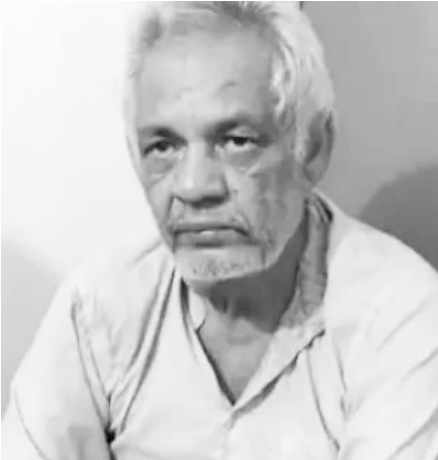
Panelde yapılan konuşmalarda depremlerin üzerinden üç yıl geçmesine rağmen konutların halka teslim edilmediği aktarıldı. Ayrıca bu konutların

yüksek fiyatlarla satıldığını ve şirketlerin nasıl rant elde ettiğine dair örnekler anlatıldı.

Deprem sürecinde halka yardım ulaştıran devrimci, demokrat kurumların ve emek örgütlerinin çabalarının ve yardımlarının da devlet tarafından engellendiğine dikkat çekildi. Panel, konuşmacıların sunumlarının ardından sona erdi. Soru-cevap bölümüne geçilerek konuşmacılara sorular yöneltildi. Soru-cevap bölümünün ardından panel sona erdi. Paneller 21 Şubat'ta Heilbron AKM'de ve 22 Şubat'ta Nürnberg AKM'de devam edecek.

HKP (Maoist) Politbüro Üyesi Mishra süresiz açlık grevinde

74 yaşındaki Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Politbüro Üyesi Pramod Mishra, yaklaşık üç yıldır Bihar'daki Patna Hapishanesinde tutsak. Mishra, hapishanedeki insanlık dışı koşullara ve siyasî tutsaklara yönelik kötü muamele ve işkencelere karşı 26

Ocak'ta süresiz açlık grevine başladı.

Tutsakların yaşadıkları sorunlar arasında yetersiz ve düşük kaliteli yemek, sabun ve yağ gibi temel ihtiyaç maddelerinin eksikliği ile aile ve avukatlarla telefon görüşmesi yapma hakkının engellenmesi yer alıyor. Çok sayıda siyasî örgütün oluşturduğu Devlet Baskısına Karşı Kampanya (CASR) grubu Pramod Mishra ile tam dayanışma içinde olduklarını açıkladı. Bildiride dile getirilen talepler arasında tüm tutsaklar için yeterli yemek, kahvaltı ve temel ihtiyaç malzemesinin sağlanması; aile ve avukatlarla telefonla iletişim hakkının tanınması; Mishra'nın yaşı ve sağlık durumu göz önünde bulundurularak bağımsız tıbbi bakım imkânının sağlanması bulunuyor.

CASR, "74 yaşında bir tutsağa cezaevi idaresinin bu şekilde davranması yavaş yavaş bir infaz anlamına gelmektedir" dedi.

TUTSAKLAR KÖTÜ KOŞULLAR NEDENİYLE YAŞAMINI YİTİRDİ

Hindistan hapishaneleri devrimcileri teslim almak için özel ve genel birçok saldırıya imza atıyor. Bunların birkaçını hatırlatacak olursak: Gece yemeği sırasında su talep etmesine rağmen su verilmediği belirtilen 84 yaşındaki Baba Stan Swamy hapishanede yaşamını yitirmişti. Yüzde 90 engelli olan Prof. G.N. Saibaba ise hapishanede yeterli tedavi görememesinin ardından tahliyesinden kısa süre sonra yaşamını yitirmişti. HKP (Maoist) önderlerinden Vijay Kumar

Arya'nın, yeterli yemek talep ettiği için kötü muameleyle maruz bırakıldı ve Buxar Hapishanesine sürgün edildi. Bihar'daki hapishanelerde gıda ve sağlık hizmetleri yetersiz bir durumda. Özellikle siyasî tutsaklara yönelik kötü koşullar dayatılıyor.

CASR, hapishanelerdeki bu koşullara karşı demokratik güçleri ve insan hakları örgütlerini harekete geçmeye çağırdı. Bihar hükümeti ve hapishane idaresi üzerinde, Pramod Mishra'nın sağlık durumu ve hapishanelerin genel koşullarının iyileştirilmesi konusunda derhal adım atılması talep ediliyor. CASR, "Mücadele baskıyla durdurulamaz. Onur ve adalet mücadelesi sürecektir." ifadelerini kullandı.

POLİTİK
GÜNDEMEMPERYALİSTLERİN
REKABETİNE ALDANMA!

2026 Münih Güvenlik Konferansı'na giderken ve buradaki konuşmalarda ana tema ve esaslı vurgular emperyalist düzeninin ve ilişkilerin yıkıma doğru gittiği idi. Trump ülkeler arası ilişkilerde kuralızsızlık dönemine geçildiğini ilan ederken, Macron, Merz, Starmer, Meloni ise bunun yarattığı sorunlara karşı arayışları ve konumlanma çabalarını dile getirdiler. Davos Zirvesi'nde ve ardından Münih Güvenlik Konferansı'nda özellikle AB'nin Çin ile yeni ekonomik ilişkiler kurması, kendi güvenlik stratejisine sahip olması, askerî olarak kendi ayakları üzerinde durması, Trump'ın tehditlerine (Grönland ve Kanada için hak talep etme) karşı kendi elindeki ekonomik, askerî ve politik araçları kullanması gibi tartışmalar esasa oturmuştur.

"Eskimiş" dünya düzeni ve devletler arası ilişkiler bu dünyanın liderliğini yapan ABD emperyalizmi tarafından bizzat ve açıkça dağıtılmaya çalışılmaktadır. Kuşkusuz bu, var olan paylaşımın başat emperyalist güç ABD'ye artık yetmediğini gösterir. Ekonomik krizden en çok etkilenen ABD emperyalizmi, elindekinden daha fazlasını alabilmek için daha saldırgan bir konumlanış içine girmiştir. Şartları yeni bir paylaşım savaşı yönünde olgunlaştıran politikalarıyla ABD hem ülke içinde hem de uluslararası alanda yerleşik ilişki ve kuralları işlevsizleştirmektedir.

ABD emperyalizminin bu yönelimi dünyanın hemen her bölgesinde olandan daha da gerici akımların desteklenmesini, güçlenmesini sağlamaktadır. Şovenizm, antikomünizm, göçmen ve kadın düşmanlığı, çürümüş aile yapılarının kutsanması, çağ dışı dinî bağnazlıkların harlanması gibi savaş ikliminin ihtiyacı olan gerici değerler yükseltilmeye çalışılıyor. Dünya ölçeğinde işçi sınıfı başta olmak üzere halklar ve ezilen uluslar hem ekonomik hem politik haklarına yönelik yeni bir kuşatma altına alınmıştır.

Emperyalist güçler ve uşakları bir yandan kendi içlerindeki güç dengelerini korumak için yoğun bir mesai harcarken işçi sınıfı, emekçi ve ezilen diğer kesimlere yönelik saldırıları diri ve etkin tutma uğraşındalar.

ZORBALARIN GÜVENLİK KAYGISI

Emperyalistler, çelişkilerin düzeyini net tanımlama ve güç dengelerine uygun yeni konumlanışlar alma çabalarını yoğunlaştırmış durumda. 2026 Münih Güvenlik Konferansı, emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri yönetmeye çalıştıkları bir sahne olarak öne çıktı. Bu yılki toplantının arka planında, konferans raporunda işaret edildiği gibi uluslararası düzenin "yıkımı" ve dünya sisteminin yaşadığı kriz tartışma konusu oldu. Konferans raporunda değişimin zorunluluğu vurgulanırken, bunu yıkıma çeviren Trump açık şekilde hedefe konulmuştur.

Münih, emperyalist blokların yeniden hizalanmasına dair arayışa işaret ederken, diğer yandan dünya halklarına yönelik yeni bir ideolojik söylemin ve tehdidin üretildiği bir platform olarak değerlendirilmelidir.

Konferansta Avrupa liderlerinin konuşmaları, blok içindeki rekabetin ne kadar keskinleştiğini ortaya koyuyor. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, Avrupa'nın artık yalnızca ekonomik değil askerî ve jeopolitik bir güç haline gelmesi gerektiğini savunarak "Avrupa uzun vadeli stratejik düşünmeye yönelmeli" çağrısı yaptı.

Benzer şekilde İngiltere Başbakanı Keir Starmer, Avrupa'nın ABD'ye aşırı bağımlılığını azaltması gerektiğini söyleyerek daha sıkı savunma iş birliği ve ortak askerî üretim çağrısında bulundu.

Münih Konferansı'nda bir yanda birlik çağrıları, diğer yanda rekabet sinyalleri aynı anda verildi. Almanya Başbakanı Friedrich Merz, dünyanın değiştiğini, artık kuralızsızlığın temel olduğunu ve Avrupa'nın özgürlüğünün tehlike altında olduğuna işaret etti ve ABD ile Avrupa arasında derin bir kopuşa karşı uyarı yaparken, aynı zamanda Avrupa'nın bağımsız güvenlik kapasitesini güçlendirmesi gerektiğini söyledi.

AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen ise Avrupa'nın kendi savunma sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğini belirterek ortak savunma mekanizmalarının aktif hale getirilmesi çağrısında bulundu.

Bu açıklamalar, emperyalist sistem içindeki güç paylaşımı mücadelesine işaret ediyor. Avrupa tekeli mali sermayesi, ABD'nin dünya jandarmalığına bağlı kalırken aynı zamanda kendi askerî kapasitesini büyütme istiyor. Emperyalistler arasındaki mücadele bir yanda ortak cephe söylemi, diğer yanda hegemonya rekabeti şeklini alıyor.

ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun konuşması, konferansa rengini veren başlıklardan biri oldu. Trump'ın durmaksızın geren siyasetinin çok daha yumuşak bir tonu Rubio tarafından kullanıldı. Rubio, dünyanın "çok hızlı değiştiğini" ve eski düzenin sona erdiğini söyleyerek yeni bir jeopolitik döneme girildiğini vurguladı. Ayrıca ABD ile Avrupa'nın "aynı kültürel köklerden geldiğini" ifade ederek transatlantik ittifakı güçlendirme çağrısı yaptı ve "Amerikalılar hâlâ Avrupa'nın bir çocuğu" ifadesini kullandı.

Rubio, yumuşak ve kucaklayıcı bir tonu tercih ederken sorunun özünü ise yine vurguladı. Batı ittifakının yeni kurallar ve ilişkiler içinde "yeni bir Batı yüzyılı" ile inşa edilmesi gerektiğini söyledi. Yani eski düzeni yıkıyoruz, yeni kuralları biz koyacağız, siz de uyum sağlayın dedi.

Burada yeni bir düzen kurma iddiası esasında pazarların ve paylarının dağılımında yeni bir düzen kurmayı içermektedir. ABD liderliğindeki Batı emperyalist blokunun yeniden konsolidasyonu söz konusudur. "Yeni dünya düzeni" ifadesi, sistemin krizini kabul ederken aynı zamanda bu krizi yönetmek için daha sıkı askerî ve ideolojik birlik çağrısı anlamına gelir.

Münih'te yapılan konuşmaların birkaç ortak noktası vardır. Birincisi, artan askerî harcamaların ve güvenlik söyleminin meşrulaştırılmasıdır. İkincisi, eski ilişkilerin yıkılması ve yeni kurulacak ilişkileri belirleyecek güç oluşturma mücadelesinin tırmanacağıdır. Üçüncüsü ise artan savaş olasılığı ve emperyalistlerin bu olasılığa yönelik kapsamlı hazırlık içinde olmasıdır. Avrupa'nın "jeopolitik güç" olması, kendi yolunu oluşturmaya gerektiği vurgusu ya da Batı ittifakının yeniden inşası çağrıları ve bundan anlaşılması gereken net olmalıdır: işçi sınıfına ve dünya halklarına daha fazla

ekonomik yük, daha büyük savaşlara hazırlık anlamına geliyor.

Emperyalist güçlerin savaş çığırtkanlığında başrolü ABD emperyalizmi yapmaktadır. Yemen'e, Gazze'ye yönelik açık soykırımdan, Venezuela'nın egemenlik haklarının açık ihlalinden sonra ABD şimdi de İran'a yönelik saldırının hazırlıkları içindedir. Münih Konferansı'nda bunun için yoğun bir mesai harlandı. Suriye'de Kürtlerle sözde cihatçı, gerçekte ise ADB uşağı Şam hükümeti arasındaki ilişkiyi pekiştirme gayreti ve çabasını İran gündeminden bağımsız ele almamak gerekir. İran'a yönelecek bir saldırının ulusal ve sosyal çelişkileri yeni bir boyuta taşıyacağı açıktır. Bunun yaratacağı yeni durum ise daha kapsamlı bir savaş olasılığı anlamına gelmektedir. ABD emperyalizmi "eski düzenin yıkıldığını" söylerken savaş ve saldırgan siyasetini buna içkin olarak şekillendirdiğini unutmayalım. Bu, bölgedeki tüm uşaklar için de geçerlidir.

AKP-MHP bloku da bu duruma göre şekillenmektedir. Bir ezilen ulus sorunu olan Kürt sorunu da bu bağlama oturtulmuştur. İçeride tahakkümü güçlendirip, karşı devrimci cepheyi güçlendirerek emperyalizmin saldırgan politikasına uyumlu bir hat izlenmektedir; elbette buna muhalefetin önünü almak da sürecin bir parçası. Ulusal hareket ile uzlaşmanın da buna hizmet etmesi ön görülüyor.

Türk hâkim sınıflarının gerek klik mücadelesinde gerekse hak arayışlarında halka, demokratik güçlere ve ulusal mücadeleye karşı daha saldırgan olacağını söylemek gerekir. Buna karşı daha kararlı, uzlaşmacılığa karşı açık mücadele cephesi oluşturarak kitleleri bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmasında yoğunlaşmalıyız. Gelişmeler işçi ve emekçi kesimlerin, ezilen ulus ve azınlıkların egemen sınıflara ve emperyalizme karşı öfkesinin daha da büyüyeceği, geleceği kazanmak için devrime daha fazla ihtiyaç duyulacağı çelişkileri büyütmektedir. Devrimci mücadele, bu çelişkiler üzerinden genişletilebilir. Daha fazla ve daha güçlü örgütlenmek bunun için zorunlu şarttır.

DIŞ SİYASETİN DİLİNDE HAMASET VAR

Hem ülke hem bölge hem de dünya bağlamında kritik gelişmelere tanık olduğumuz bir süreç yaşanıyor. Ülkeler, bağımlılıklarının bir sonucu olarak emperyalist güçleri incelemekte, onların çıkarlarına göre hizalanmaktalar. Bağımlılık ilişkisi olarak imlediğimiz bu gerçeklik göz ardı edildiğinde ülkelerin dış politikalarındaki savrulmalar liderin tutarsızlığı ya da hükümetlerin beceriksizliği gibi subjektif öğelere indirgenerek tartışılır ve haliyle gerçeklerden de uzaklaşılır.

Türkiye'nin dış politikası hakkında yazılanlara, yapılan yorumlara baktığımızda bu gerçeğin ya unutulduğuna ya da bilinçli bir biçimde örtüldüğüne tanıklık ederiz. Bunun bir devlet retoriği olduğunu söylemeliyiz. Devlet tüm kurumlarıyla ve tercihleriyle kitleleri "bağımsız bir devlet" olduğuna ikna etmeye eğilimlidir. Çünkü, onun "kitleleri yönetme" yeteneğinin temelinde kendi başına güçlü, dolayısıyla bağımsız bir devlet olduğu imajı vardır. Erdoğan döneminde de hamaset dili propagandanın temel özelliklerinden biri olagelmıştır. Bunda Erdoğan'ın şahsi karakterinin, aldığı eğitimin

düzeyi ve niteliğinin özel bir etkisinin olduğunu söyleyebiliriz. Meşhur "simit hesabı"ndaki dil, çok basit ve bayağı olmakla birlikte ajitatiftir; bunun nedeni aldığı "dinî" eğitim olmalıdır. Hamaset, devletin imaj çalışmalarında gerçekleri örtüleyen özel bir propaganda dilidir. İç siyasetin dizayn edilip, kitlenin konsolide edilmesinde yeri geldiğinde büyük sözler -ama haddini bilerek - kullanmak özel olarak Erdoğan'da görmeye alıştığımız performanslardandır.

İHANET DEĞİL ABD'YE GELENEKSEL BİAT

Son dönem gelişmeleri üzerinden hamasi söylemlerle bezenmiş politikalara kısaca değinebiliriz. Yüksek perdeden konuşmayı pek seven Erdoğan'ın, söz konusu ABD olunca sus pus olduğu herkesin malumu. Venezuela Devlet Başkanı Maduro'nun bir gece yarısı operasyonu ile kaçırılıp, ABD'de hapishaneye konularak yargılanması karşısında Erdoğan günlerce sessiz kalmış, "kardeşi" Maduro'ya yapılan bu darbeyi, pervasızlığı görmezden gelmeyi tercih etmiştir. Kuşkusuz

Erdoğan verilmek istenen mesajın farkındadır. Bu pervasızlık egemenlik ilişkisinde görev almak için canhıraş öne atılan farklı ülke egemenlerine bir gözdağıdır da. Erdoğan da "eleştirilerini" günler sonra; ama Trump'ı ve ABD'yi anmadan taraflara itidal çağrısı yaparak sınırlamıştır. Üstelik ABD yönetiminin Maduro'ya seçenek olarak sunduğu "Türkiye'ye yerleş" dayatması uluorta konuşulurken Maduro'ya yapılan bu önerinin ne adına sunulduğu karşısında Erdoğan'ın sessizliği tercih etmesi egemenlik ilişkilerini ifade etmesi bakımından anlamlıdır. Erdoğan egemenlik ilişkilerinin gereğine göre hareket etmektedir. Yüksek perdeden konuşmaması bu ilişkinin sürdürülmesi yönlü kararlılık ve bu ilişkiye bağlılığının teyidi olarak yorumlanmalıdır.

NE KADAR BAĞIMSIZ O KADAR GÜÇSÜZ

Kuzey Kıbrıs sorunu Türkiye'nin en önemli gündem başlıklarından biridir. Emperyalist güçler tarafından vaftiz edilmemiş Kuzey Kıbrıs'ın kaderi Türkiye'nin politik kapasitesine, gücüne emanet edilmiştir. Sonuç: yağmalan-

mış, yozlaşmış, kirli ilişkiler ağının merkezine dönmüş geleceği belirsiz bir Kıbrıs!

Hamaset edebiyatının çocuğu olan Türk Devletler Topluluğu Türkiye'nin dış politikada "bağımsız" girişimlerinden biri olarak imlenebilir. Yani Orta Asya'nın kalbinde Türkiye'nin fantezilerinin yeşerdiği bir oluşum. Türkiye Yüzyılı masalı ile uyumlu bu fantezi kendilerine "Aksakallılar" diyen bir konsey tarafından yönetiliyor. Neyse ki ülkede fanteziye uygun karakter çok! Türkiye'yi temsilen Binali Yıldırım "Aksakallılar"dan biri olarak öne çıkıp konseydeki koltuğuna oturtulmuş.

Karakterler, fanteziler bir yana geçtiğimiz yıl, ilgili teşkilatın dört ülkesi Türkiye'nin en hassas olduğu Kıbrıs sorunda 12 milyar euro karşılığında Kıbrıs Cumhuriyeti'ni (Güney Kıbrıs) tanıma, dahası Kuzey Kıbrıs'ı bağımsız bir devlet olarak tanımama kararının altına heyecanla imza attılar. Fidan'ın "aile" diye övündüğü Orta Asya'nın kalbinde yeşeren bu büyük hikâye emperyalizmin milyar dolarlarına yenildi. Aslında hikâye basit. Emper-

yalizme rağmen oyun kuramazsın en fazla izin verildiği ölçüde oyalanırsın dahası yeri gelir oyalandığın şey de sana fazla görülür ve “Aksakallılar”ına çocukça heveslere kapılma yaşının çoktan geçtiği bir şekilde hatırlatılır. Ve azar yemiş bir çocuk gibi, öylece sesini çıkarmadan oturup kalırsın; Türkiye’nin yaptığı gibi!

KURGUDAN GERÇEĞE DÜŞÜLEN ÇUKUR

İsrail, Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti güvenlik iş birliği bağlamında ilişkileri geliştirip önemli adımlar atıyorlar. Orta Asya gibi Orta Doğu’nun da hamisi olduğunu iddia eden ya da bu hayalin peşinde koşan Türkiye için işler pek de istendiği gibi ilerlemiyor. Gerçek her zaman kurgudan daha değerlidir! İsrail’in bölge politikalarının kurgulanmasında, emperyalistlerin çıkarlarının savunulmasında daha tercih edilebilir bir ülke olduğu herkesin malumu. Kuşkusuz bu durum onun esasta ABD emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu olmasından yani onlarla kurduğu ilişkiden kaynaklanıyor. Türkiye, Avrupa ile Orta Doğu arasında köprü olma görevi için çırpınıp dururken; İsrail, Orta Doğu ve ötesini Avrupa’ya bağlayacak projesini hayata geçirmek için Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti’ni yanına alıp dahası güvenlik iş birliği temelinde adımlar attı.

Avrupa’nın güvenliği için Türkiye’nin kendini vazgeçilmez ya da seçeneksiz diye pazarlamaya çalıştığı son dönem politikasının karşılıksız kaldığı aşikârdır. Avrupa’ya dönük son dönem mesajların özünü bu fantezi oluşturmaktadır. Fidan’ın geçtiğimiz hafta yaptığı bu yönlü açıklamalar hatırlanabilir. Anlatının karşılık bulmaması, tartışılmaya dahi değer görülmemesinin özü hem Türkiye’nin bağımlı ülke gerçekliği ile alakalı hem de Avrupa’daki emperyalist güçlerin ABD’ye rağmen dahası onu dışlayan adımlar at(ıl)amayacağı gerçeği ile dolaysız ilişkilidir. Aslında Türkiye de bu gerçeğin farkındadır. İçerideki sıkışmışlık, hamaset dilini Türk egemenlerine bir seçenek olarak sunuyor!

SURİYE’NİN GELECEĞİNDE YOKSUNUZ

Suriye’nin geleceğine ilişkin tartışmalara bakmakta da fayda var. HTŞ çetelerinin Suriye’de iktidara taşınmasında Türkiye esas rolün kendisine

ait olduğu iddiasında oldu. Doğrudur HTŞ çeteleri Türk devleti himayesinde faaliyet gösterdi. Esad’ın Suriye’yi yönetme kabiliyetindeki zafiyet iktidardan olması ile sonuçlandığında bu tablo ABD’nin beklentisi Rusya’nın onayı ile mümkün olmuştu. HTŞ çeteleri birkaç günde Şam’a ulaşmış Colani kravat takılarak koltuğa ilâştirilmişti. Esad’ın yapamadığını Colani yapacak, Suriye’yi “doğru” yönetecekti. Emperyalistlerin çıkarları açısından Colani liderliğindeki çetelerden daha iyi bir kadro bulunamazdı. İşte Türkiye bu tabloda HTŞ çetelerine koruyuculuk yapmasına rağmen oyun kurucu olamadı. Evet bütün sürece dahil oldu ya da edildi. Yeni Suriye’nin inşasında taşeronluk görevini aldı ve Trump’ın övgüsüne mazhar oldu. Fidan’ın geçtiğimiz günlerde sarf ettiği ABD’nin sahada bu tarz işleri kendilerine bırakması, sahada yürütülecek işlerin onların çıkarları doğrultusunda Türkiye eliyle yapılması yönündeki kararlılık ve bağlılık içeren sözleri uşaklığın itirafıdır.

Türkiye’nin Suriye politikasının özünü Kürt karşıtlığı oluşturuyor. Halihazırda Kürt sorununda çözümün tartışıldığı bir süreçte Suriye’de Kürtlerin kazanımlarının hedefe konulması Türk devletinin ruhunu yansıtmaması bakımından önemlidir. Türk devleti açısından Kürt sorunun çözülmesi aynı anlama gelmek üzere Kürt milletinin ulusal haklarının yok sayılması dahası Kürtlerin ulusal varlığının inkârından başka bir şey değildir. “Terörsüz Türkiye” olarak imlenen süreç Türkiye’de Kürt sorunu yokmuş gibi yürütülmektedir. Kürtlerin ulusal haklarına dönük hiçbir tartışmanın yürütülmemesi, idarî bakımdan ulusal özgünlüklerin dikkate alınmasını içeren hiçbir yönetsel biçimin gündeme alınmaması, meseleyi objektif ele alanlar bakımından çok ilginç bir durumdur. Bu bir ezilen ulus sorunu olduğuna göre “ulusal haklar” nasıl göz ardı edilebilir ya da böyle bir göz ardı etme tavrı sorunun çözümüne kafa yorulduğunu nasıl düşündürebilir? Kuşkusuz bunda Öcalan’ın Kürt sorununun çözümüne dair yaklaşımının yani devletin inkâr politikasını cesaretlendiren eğilimlerinin de payı vardır. İçeride hiçbir adımın atılmaması her türlü fedakârlığın Kürtlerden beklenmesi, dahası Suriye’deki Kürtlerin kazanımlarının hedefe konması hem sürecin hem de Kürt sorununa dair Türk devletinin esas yaklaşımının kavranılması açısından önemlidir.

Suriye’deki tüm mesaisini de bu

temelde yürütmektedir. Yani Kürt kazanımlarının yok sayılması olmadı asgariye indirilmesi. Ama bu çabası ABD ya da diğer emperyalist güçlere rağmen değil onların izin verdiği ölçüde şartları zorlamaktadır. Suriye devletinin şekillenmesinde söz sahibi değildir örneğin. Ama HTŞ çeteleri ile kurduğu ilişkiye yaslanarak esasta ABD’yi ikna etmeye çalışıp Kürtlerin kazanımlarını törpülemeyi bir başarı olarak hanesine yazmanın peşindedir. Kuşkusuz ABD’nin Suriye’ye dönük uzun vadeli planları doğrultusunda “sürdürülebilir istikrarsızlık” içinde kendisine muhtaç bir Suriye hem İsrail’in güvenliği hem de bölgesel politikalar açısından önemlidir. Türkiye de bu politikaya göre konumlanmakta, sahadaki kirli işlerin kendi eliyle yürütülmesini talep etmekte sakınca görmemektedir.

SIYONİZM’E YALANCI KARŞITLIK

Siyonist İsrail devleti Suriye politikasında Türkiye’nin zımnî ittifak güçlerinden biridir. İsrail karşıtlığı iktidar bloku için bir motivasyon kaynağıdır. Kitlesini konsolide etmek için İsrail karşıtlığı sıklıkla başvurduğu argümanlardan biridir. İsrail ile dolaylı yollardan geliştirdiği ilişki salt Suriye’de Kürt karşıtlığına dayanmamaktadır. İktidar bloku Filistin’i iç kamuoyunda gündemleştirip İsrail karşıtlığından nemalanırken dahi ticari ilişkilerini sürdürmeyi ihmal etmemiştir. İktidar bloku için dahası Türk devleti için hamasi söylemlerle sınırlanmış bir İsrail politikası uygulanabilir olandır. Erdoğan’a düşen görev ise hamasetten başka bir şey değildir. İsrail ile arasındaki rekabeti -ki rekabet esasta bölgesel politikalarda efendilerine hizmet etme düsturunu ifade eder-Filistin sorunundan kaynaklı bir düşmanlık gibi göstermekte pek mahir olduğu söylenebilir.

Siyonist İsrail devletinin Gazze’de, Filistin topraklarında on binlerce Filistinliyi yerinden edip katletmesi karşısında “tutarlı” bir tavır sergileyememesi dahası İsrail ile ticari ilişkilerin sürdürülmesi Türkiye’nin tutarlı bağımlılık ilişkisiyle alakalıdır.

İsrail, Suriye topraklarını işgal ettiği günlerde Türkiye sadece “kaygı” ile izlemek zorunda kalmıştır. İsrail Paris’te Colani ile anlaşmaya vardığında Türkiye anlaşmaya rıza göstermiştir. Aynı günlerde Fidan’ın Paris’te olması da bu rızanın düzeyine işaret etmiştir. Diyebiliriz ki rıza gösterilmemiş, rıza

üretilmiştir. Suriye devleti yeniden dizayn edilirken esasta emperyalist güçlerin belirlediği ilkeler çerçevesinde hareket edilmesi fantezilerin sınırlarını göstermesi bakımından anlamlıdır.

HAMASETTE İSTİKRAR

Türk dış politikasının bağımsız bir hattının olması mümkün değildir. Bağımsızmışçasına hareket edebilir ama yalnızca “-mış gibi.” Suriye’deki belirsizlik ortamında emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden faydalanıp ama esasta Kürt karşıtlığı temelinde yine emperyalistlerin çıkarlarını gözetken kendince adımlar atmıştır. Ortaya çıkan boşluk, belirsizlik bu eğilimlere imkân tanır; ki öyle de olmuştur. Fakat hikâyenin çözümü dayattığı o kritik aşamada efendilerinin çıkarlarıyla çelişen fantezilerinin hiçbir hükmü olmadığı gerçeği ile yüzleşmiştir.

İktidar blokunun Orta Asya’da fikir babası olduğu Türk Devletleri Teşkilatı tek bir gerçeği teyit etmiştir. Hamaset, gerçeklerle yüzleşildiğinde ne kadar görkemli olsa da anlamsızlaşır. Türk devleti hamasi söylemlere sıklıkla başvurursa da olaylar karşısında daha gerçekçi pratik sergilemiştir; efendilerin çizdiği rotada ilerlemekte, gücü oranında adımlar atmakta özenli davranmıştır. Aksi davranışın sonuçlarını bilmesi kuşkusuz bu özenli davranışlarda esastır. “Darbeyi bizim çocuklar yaptı” cümlesinin hafızalardaki yeri bunun için daima yeterlidir. Sonuç olarak Türk devleti kapasitesini, politik etkisinin sınırlılıklarını dahası ekonomik bağımlılığının farkında hareket etmiştir. Venezuela sessizliği, İsrail ile iş tutması, Suriye’de kurgulanan oyuna dahil olmak için adeta çırpınması dahası tüm çabasının efendilerine daha iyi hizmet edeceğine dair ikna etme yönlü olması Türk devletinin istikrarlı bağımlılık ilişkisinin sonucudur.

Fidan’ın bölgesel politikalarda sahadaki iş yükünü ya da ayak işlerini kendilerine yaptırmaması beyanı aynı anlama gelmek üzere bağımlılık ilişkisine dönük irade beyanıdır da. Bu irade beyanı Türk devlet politikasının tutarlı bir şekilde sürdürülmesi kararlılığıdır. Hamaset ise şovenizmin körüklenip kitlelerin aldatılmasında önemli bir argüman olarak egemenlerin dillerinden düşürmedikleri bir anlatıdır.

"SON SÖZÜ HEP DİRENEKENLER SÖYLER!"

3 Şubat günü ESP, SKM, BEKSAV, SGDF, ETHA kurumlarının kapıları kırılarak içeri girilmiş, başta İstanbul olmak üzere çeşitli illerde bu kurumların bünyesinde faaliyet yürüten devrimcilerin evleri basılmış, 103 kişi gözaltına alınmış ve 82 kişi tutuklanmıştır. Devletin devrimcilere yönelik bugüne kadar gerçekleştirdiği sayısız gözaltı ve tutuklama saldırılarından farklı değerlendirilmesi gereken bu operasyona verilecek yanıt önümüzdeki dönem gelişecek benzer saldırıların göğüslenmesi açısından da önemlidir.

YÖNETEBİLMEK İÇİN SALDIRIYORLAR!

Birçok kavramı pek yerinde kullanıyor olsak da yaşanan kimi durumları öncekilerden, benzerlerinden ayırt etmek için bazen başka kavramlar arıyoruz, bu yetmez diyoruz... Emperyalist-kapitalist sistemin bugünkü durumunu, yaşananları çürümüşlükle tarif etmek bu sıralar eksiklik hissettiriyor. Mide bulandırıcı olaylar daha sıklıkla gündeme gelir oldu. Epstein dosyalarından açığa çıkanlar bu kavramın mevcut durumu tanımlamaya neden yetmediğini anlatıyor. Ekonomik ve siyasî krizin derinleştiği günümüzde, gerçekleşen emperyalist zirvelerin/buluşmaların ortak noktası, düzenin sürdürülebilirliğidir. Her şey bu ortak noktaya hizmet edecek şekilde dizayn edilecek; gerekirse bölgesel müdahalelerle bir savaşa dönüştürülecek. Pazarların yeniden paylaşılması için ne

gerekliyorsa o yapılacak. "Süper güç ABD" başta olmak üzere çeşitli emperyalistlerin etki sahasının genişletilmesi için, "bireysel ahlakın" izin verdiği her türlü "çılgınlık" hayata geçirilecek. Önümüzdeki dönemin emperyalistler cephesindeki planlamalarını bu "kural" belirliyor.

Ülkemizde de gidişat dünyanın gidişatından bağımsız değil. Tüm sahalarda çürümeyi zirvede yaşayan iktidar, ayakta kalmak için tüm pençelerini çıkarmış, tüm saldırı kodlarını ayarlamış, topyekûn bir saldırı gerçekleştiriyor. Kendini apaçık meşruiyet sağlayıcı olarak tanımlamış efendisi Trump gibi Erdoğan da, ondan geri kalmayan ve onun meşruiyetine biat etmiş küçük ortağı da "bireysel ahlakın" yön verdiği çılgınlıkla hareket etmeye devam ediyorlar. Merdiven inecek mecali kalmayan vampirlerin son bir gayretle halkın kanını emmeye çalıştıkları bir dönemi yaşıyoruz. "Terörsüz Türkiye" dedikleri strateji planında ayağına kim takılırsa onu süpürmeyi hedefe koymuş durumdalar. "Şahlanma" evresi geride kalmış, çöküş evresine girmiş mevcut iktidarın yeniden yükselişe geçmek için tek yolu var, o da saldırıları yoğunlaştırmak ve baskıyı artırmak. Milyon dolarları aşan dış borçla yönetilmeye çalışılan ülkenin her karış toprağı talana açılmış, özelleştirmeler yeniden gündeme gelmiştir; halk yine açlık, derin yoksunluklarla baş başa. Bedel ödenerek kazanılmış haklar tek

tek budanıyor, hak gasplarının devamı için hazırlıklar yapılmakta.

Halkın bu gidişe dur deme isteğinin ve artan öfkesinin farkındalar ve önünü kesmek için tüm pençeleri ile sahadalar. Her dönem olduğu gibi, pençe savururken öncelikleri halkın örgütlü, öncü güçleri olan devrimcilerdir. Onları ezmeyi-dağıtmayı başardığı oranda örgütsüz yığınlarla baş etmenin daha kolay olacağını biliyorlar. Bu yüzden kesintisiz ve dozu yükselterek saldırıyorlar ve saldıracaklar. Demokrasi, ifade özgürlüğü gibi temel hakların anlamı artık sistemin izin verdiği ölçüde mümkün ve bu ölçü için belirli bir cetvele değil, pervasız iki dudağa ihtiyaç duyuyorlar.

"DEVİRİMCİLERİ SADECE DEVİRİMCİLER ANLATABİLİR"

ETHA muhabiri Müslüm Koyuncu mahkemenin verdiği tutuklama kararını protesto açıklamasında kullandı bu ifadeyi. İtirafçı ifadeleriyle gerekçelenen operasyonun nasıl bir keyfiliğe dayandığını teşhir ederken devletin aczine de vurgu yaptı.

Geçtiğimiz yıl yapılan operasyonların ardından ESP, yaptığı açıklamalarda devletin itirafçılaştırma saldırısını teşhir etmiş ve bu ifadelere dayanarak kendilerine bir saldırı hazırlığının olduğunu duyurmuştu. Salt ESP'ye yönelik olmayan bu "hukuksuzluğa",

bu keyfiliğe devletin son dönemde çokça başvurduğunu görüyor, okuyoruz.

Geçtiğimiz hafta İstanbul Üniversitesi öğrencisi Devrimci Gençlik Dernekleri üyesi bir genç, kaldığı yurttan, plakasız bir araçla kaçırılmış; hızla oluşturulan kamuoyunun baskısıyla bir süre sonra bırakılmıştı. Bu süreçte kendisine, daha önce de yapıldığı gibi ajanlık dayatıldığını açıklamıştı.

Yine, Antep'te bir Partizan okurunun önu araçla kesilmiş, yaka paça arabaya alınıp ajanlık yapması teklif edilmiştir. T. Kürdistanı'nda faaliyet yürüten yurtsever gençlik üyeleri aynı saldırıya maruz kalmıştır.

Arka arkaya yaşanan ve uzun bir süredir denenen bu yöntem, gelinen aşamada sistematik bir saldırı olarak devreye sokulmuştur. Devrimcilerden reformist partilere kadar oldukça geniş bir yelpazeyi kapsayan bu saldırı devletin hedefinde sadece devrimcilerin olmadığını gösteriyor. Bunun bir korkutma, yıldırma işlevi de gördüğü açıktır. Kendince en zayıf gördüğü halkın tespitine dayanan bu pratiklerin kimi zaman sınır tanımadığı da oluyor.

Bu dönemde bu saldırı yöntemine neden düzenli olarak başvurulduğunu anlamak önemlidir.

Devlet bu taktiğe, hatırlanacağı gibi Fetullah Cemaati operasyonlarında da

başvurmuş, bu yolla kitleler nezdinde itibarsızlaştırma politikası gütmüştü. Uzun bir aradan sonra bu uygulamayı CHP'li belediyelere yönelik operasyonlarda da kullanmış, bir kez daha itibarsızlaştırmayı itirafçı beyanlarıyla sağlamaya çalışmıştır. Devrimci hareketler açısından ise bu durumu tasfiye etme ve yine itibarsızlaştırma amacıyla kullanmaktadır. Bilindiği gibi özellikle gerilla mücadelesinin yürütüldüğü alanlarda bu yöntemi çok sık devreye koymuş, sonuç aldığı oranda halkta ciddi bir güvensizliğin oluşmasına ve korkuya neden olmuştur. Yüzlerce ismin zikredildiği dosyalar açılmış ve uzun yılları bulan cezalar verilmiştir. Bu itirafçılaştırmada kimileri operasyonlara katılmış, kimileri yanıltan dönmenin yolunu aramıştır.

“Ezilenlerin çıkarı mı bireysel çıkar mı”

sorusuna kendi çıkarım ile yanıt verenin, “ezilenlerin kurtuluşu mu kendi kurtuluşun mu” sorusuna “benim kurtuluşum” diyenin, “yarınlara onurlu bir miras bırakmak mı anı yaşamak mı” sorusuna “anı yaşamak” olarak yanıtlayanın bir sonucu, kendini kurtarmak ve korumak için her yolu mübah görenlerin tercihidir itirafçılık. Kapitalizmin bireyciliği kutsadığı, insani değerlere yabancılaştırdığı, çılgın bir tüketim toplumu yarattığı günümüzde, bu denli kapsamlı ideolojik kuşatmayı kırmak hiç de kolay değil. Onursuzlaşma ve değerleri bir çırpıda düşmana teslim etme böyle bir zeminden beslenip, boy veriyor. Hele de günümüz koşulları açısından sınıf mücadelesinin gerilediği, umutsuzluğun kol gezdiği, saldırıların daha da boyutlandığı koşullarda devlet daha fazla insanı ağına düşürmek istemektedir.

“BAŞLAR YUKARDA, OMUZLAR DİK, YUMRUKLAR SIKILI OLSUN YOLDAŞLAR”

82 kişinin tutuklandığı operasyonda devrimciler adliye koridorlarında devrim mücadelesinin haklılığını ve onurunu kararlılıkla savundular. Bu mesaj devletin yaratmaya çalıştığı korkutma ve yıldırma saldırısına karşı ilk elden verilen anlamlı yanıtı. Tutuklamaların ardından birçok il ve alanda geliştirilen dayanışma eylemleri saldırının hedefinin doğru kavrandığının da göstergesidir.

Devletin her bunalım döneminde gerçekleştirdiği bu türden bir saldırıyı elbette ilk kez yaşamıyoruz. Her dönem biçimsel farklılıklar yaşansa da öz olarak devrimci mücadelenin tasfiyesine dönük kapsamlı saldırılara

çokça tanıklık edilmiştir. Gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, hapishanelerde yaşanan katliamlar gibi tarihte benzeri bir dizi örnek vermek mümkün. Bu saldırıların hiçbirinden istediği sonucu alamayan devlet, çareyi yine yeniden saldırmakta aramıştır. Son saldırının da akıbeti farklı olmayacaktır. Her ne olursa olsun devrim mücadelesini bu topraklardan silmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Tabii ki bir süre faaliyet engelleyebilir, sekteye uğratabilir, korkuyu ve umutsuzluğu yayabilirler. Ancak daha ötesini yapmaya gücünün yetmediği, yetemeyeceği bir gerçektir ve bu gerçeğe tarih sayısız kez tanıklık. Dostlarımız sloganlarıyla bu tanıklığı haykırdılar.

Dostlarımızın eğemedikleri başları, çözülmeyen yumrukları yanı başımızda, omuz omuza yürüyeceğiz.

ERKEK YURDUNDA KADIN OLMAK

Başlığı biraz açacak olursam, bir erkek KYK yurdunda trans bir kadın olarak var olmak diyebilirim. Oldukça çetrefilli bir yol bu; sarmaşıkların insanın etrafını yavaş yavaş sarıp nefesini kesmesine izin vermemek için sürekli tetikte olmayı gerektiren bir yolculuk.

Yurda geliş sürecimden öncesini anlatmak istiyorum biraz.

Bir kadın olarak başka bir memlekete okumaya gitmek, gerici-feodal geleneklerin kapanmayan bir yaradan fışkıran kirli kan misali şehirlere, semtlere, mahallelere, apartmanlara, odalara ve zihinlere aktığı bu memlekette başlı başına zor. Aileler kız çocuklarının tercih listelerine dahi tehditlerle, azarlamalarla müdahale ediyor. Çünkü ayağımıza vurulan zinciri, onlardan uzaklaştığımızda, özerkliğimizi kazandığımızda parçalayıp atacağımızı biliyorlar. Ben de tercih listesine müdahale edilenlerden biriyim.

Evde kalmak demek; 1 Mayıs'a giderken babamın önüne dikilmesi, pankart yapmaya gitmeden önce kardeşim tarafından şiddete uğramam, sokakta “kız gibi” görüldüğüm için öldürülme korkusuyla yürümem ve annemle birlikte o kasvetli, mutfak ve temizlik

merkezli eve sıkışmam demektir. Bazı sebeplerden dolayı YKS'ye hiç çalışmamıştım. Bu “bazı sebepler” özellikle genç kadınlarda somutlaşan, ayrıca ele alınması gereken sebepler; ama ne olursa olsun ailemden kaçmam gerekiyordu. Ailemden gizli kullandığım hormon ilaçları artık bedenimde görünür etkiler yaratır hale gelmişti. Gizleyemiyor, süreklileşmiş bir korku altında yaşıyordum.

Sınava, var olan bilgilerimle girip herhangi bir bölüme yerleşmiştim. Deprem bölgelerinde ailesinden kaçmak isteyen genç kadınların da sıkça başvurduğu bir yol bu. KYK erkek yurduna hormon terapi sürecinde ilerlemiş bir trans kadın olarak gitmek beni gerçekten korkutuyordu. Ailem kapı önünde vedalaşırken bana yaşattıkları her şeyi unutmuş, bu kez yurda yaşayacaklarıma dair timsah gözyaşları döküyordu. Yurda dair en büyük korkum, cinsiyet kimliğim ve dış görünüşüm bahane edilerek yurttan atılmaktı. Kendimi “erkek” gibi görmeye zorlamıştım, nafile. İlk asansöre binimde gözlerim doldu. İnsanlar dik dik bakıyordu; bakmamaya da çalışmıyorlardı. “Bu yurt karma mı?” soruları, yemekhanede üzerime çevrilen kafalar, asansörde panoya yumruk atanlar... Görünürlüğüm arttıkça, kadın bir

memur veya yurt psikoloğu değil bir öğrenci olduğum anlaşıldıkça hedef haline gelmiştim.

Yaratılan trans kadın imgeleri, gerçekliğimizin yerini almış durumda. Hayatında ilk kez bir trans kadın gören genç, seni bir insan olarak değil; alay edilecek, küfür edilecek, korkulacak bir malzeme olarak görüyor. Bu yüzden çok temel konularda insan olduğumuzu kanıtlamak zorunda hissediyoruz; çünkü insan değil, karabasan olarak görülüyor.

Yurttan izin alıp memleketine gitmek isteyen bir trans kadın 15 günlük izin aldığını sanarak memleketine gidiyor ve sonrasında izninin yurt memuru tarafından onaylanmadığını görüyor. En sonunda da 3 günün üst üste yurda giriş yapmadığı gerekçe gösterilerek yurttan eşyaları toplanması “rica” ediliyor. Yurttaki diğer LGBTİ+lar bizzat güvenliğin sözlü tacizlerine uğruyor. Güvenlik, öğrencilerin isimlerini öğrenip sosyal medyadan taciz eden mesajlar atıyor. Kimi öğrencilerin de “ahlak” bahane edilerek barınma hakkı gasbediliyor. Bunca baskı altında erkek yurdunda bir trans kadın olmak vurulduğumuz zincirlerin de ağırlığını artırıyor.

Geric-feodal yargılar bu topraklarda birçok trans kadının kanının akmasına neden oldu. Bu bilinci taşımak, her daim tetikte yaşamının önkoşulu haline geliyor. Zihinlere akan bu değerler yalnızca fiziksel şiddeti teşvik etmekle klmıyor kişilikleştirme politikalarının hedefi haline gelmeye de neden olu-

yor. Devlet politikaları bizi “doğruya” yönlendirilmesi, tedavi edilmesi, hastaneye kapatılması gereken ve insan olma bilincinden yoksun insan dışı varlıklara indiriyor. Böylece şiddet, gelmeden önce hayatın her alanında meşrulaştırılıyor...

Karabasanlar insanı korkutmak dışında bir şey yapamaz sonuçta, bize karşı yapılmak istenilen propagandada da hiçbir insanî yönü olmayan, konuşmayan ve düşünemeyen bireyler olduğumuz yönünde. Karabasanı olacaksak ataerki düzenin karabasanı elbette oluruz, olacağız da. Ama bize yönelik şiddeti normalmiş gibi göstermek için de yurdlarda, kampüslerde, amfilerde teşvik edilen öcüleştirme politikalarını da kabul etmeyeceğiz. Bu politikaların yalnızca trans kadınlara değil bütün bir gençliğe yönelik uygulandığını da biliyoruz. Gençliğe yönelik kişilikleştirme, gericileştirme, bireycileştirme ve örgütsüzleştirme politikalarının maalesef ki gençler üzerinde etkisini görüyoruz. Fakat kabullenişe, umutsuzluğa ve “hiçbir şey değişmez” duygusuna karşı; gençliği yeniden düşünmeye, önyargılarını kırmaya, sorgulamaya ve kendi gücünü fark etmeye çağırarak görevi de bize düşüyor, her şeye rağmen.

Her şeye rağmen, kabullenişe ve umutsuzluğa karşı gençliği yeniden düşünmeye, sorgulamaya ve kendi gücünü fark etmeye çağırarak da bize düşüyor.

Bir YDK okuru

EMPERYALİSTLER ARASI REKABETİN TEZAHÜRÜ: petrodolar ve petroyuan

Yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreği kapanırken emperyalistler arası çekişme ve rekabet giderek sertleşmekte ve çok boyutlu bir karakter kazanmaktadır. ABD-AB emperyalizmi, Çin ve Rusya'nın artan ekonomik ve askerî gücü karşısında kendi hegemonik konumunu korumak amacıyla son yıllarda hamlelerini yoğunlaştırmıştır. Ukrayna ve Doğu Avrupa ülkeleriyle geliştirilen askerî ve siyasî iş birlikleri, Rusya'yı çevreleme stratejisinin bir parçası olarak hayata geçirilmiş; Rusya'nın Ukrayna savaşıyla uzun süreli biçimde meşgul edilmesi hedeflenmiştir. Rusya'nın askerî kapasitesini bu cephede yoğunlaştırması, ABD-AB blokunun Çin'in yükselen ekonomik gücüne karşı daha doğrudan adımlar atabilmesine de alan açmıştır. Emperyalist rekabetin bir ucunda doların küresel egemenliğinin sarsılması ihtimali yer alırken, diğer ucunda bu egemenliğin tahkim edilmesi yönündeki karşı hamleler bulunmaktadır.

Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşları sonrasında hegemonik bir güç olarak ortaya çıkan ABD, bir yandan sosyalizmin yayılmasını engellemeyi, diğer yandan başta Avrupa olmak üzere kapitalist-emperyalist dünyanın liderliğini üstlenerek kendi hâkimiyetini kurmayı hedeflemiştir. Bu stratejinin temel adımlarından biri, doların altına endekslenmesi yoluyla sabit fakat ayarlanabilir bir kur sisteminin oluşturulmasıdır. Bretton Woods sistemiyle ABD doları ons başına 35 dolar olarak sabitlenmiş; böylece dolar uluslararası ticaretin merkezine yerleştirilmiştir. Marshall Planı kapsamında Avrupa ülkelerine yapılan ve bugünkü değerlerle yaklaşık 13 milyar dolara karşılık gelen yardımlar, hem savaş sonrası kapitalist ekonomilerin yeniden inşasını sağlamış hem de ABD hegemonyasının maddi temelini oluşturmuştur. Altının güvenli bir rezerv olması ve doların altına sabitlenmesi, doların uluslararası ticarete rezerv para olarak hızla yaygınlaşmasının önünü açmıştır.

1970'li yıllara gelindiğinde ise emperyalist kapitalist sistemin uyguladığı korumacı Keynesyen politikalar, kâr oranlarında beklenen artışı sağlayamaz hale gelmiştir. Aynı dönemde SSCB'de

sosyalizmden geri dönüş sürecinin hızlanmasıyla birlikte kapitalist sistem, kâr oranlarını yeniden yükseltmek amacıyla neoliberal politikalara yönelmiştir. Bu çerçevede sabit kur sistemi terk edilmiş ve dalgalı kur rejimine geçilmiştir. Ancak ABD emperyalizmi, başta Suudi Arabistan olmak üzere petrol üreticisi ülkelerle yaptığı anlaşmalar sayesinde petrol satışlarının dolar üzerinden gerçekleştirilmesini güvence altına almış; böylece doların rezerv para konumunu yeni bir maddi temele bağlamıştır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dünya ölçeğinde üretim hacminin hızla artması, özellikle petrol gibi enerji ve hammadde kaynaklarına olan bağımlılığı derinleştirmiş; buna paralel olarak uluslararası ticarete dolar rezervine duyulan ihtiyaç da artmıştır.

2008 finans krizi, emperyalist kapitalist sistemin yapısal çelişkilerini açığa çıkaran önemli bir kırılma noktası olmuştur. ABD emperyalizmi, krizde batık hale gelen bankaları kurtarmak amacıyla yaklaşık 4 trilyon dolarlık bir parasal genişlemeye gitmiş ve devlet tahvillerini ciddi ölçüde artırmıştır. Bu müdahaleler, sistemi kısa vadede istikrara kavuştururken, borçlanma düzeyini tarihsel olarak görülmemiş boyutlara taşımıştır. Fed verilerine göre ABD kamu borcu 2015 yılında 18,1 trilyon dolar iken, 2020 yılında 26,9 trilyon dolara; 2025 itibarıyla ise 37-38 trilyon dolar bandına yükselmiştir. Küresel üretim zincirinde Çin ve yarı sömürge ülkelerin sunduğu ucuz emek gücü, 2008 sonrası dönemde sistemin görece bir toparlanma yaşamasını sağlasa da, 2020'de Covid-19 salgınıyla birlikte resesyon eğilimi kalıcı hale gelmiştir. Buna karşılık Çin, ucuz emek gücü avantajını sanayi, teknoloji ve altyapı yatırımlarıyla birleştirerek ekonomik yükselişini sürdürmüştür.

Çin'in Asya, Afrika ve Güney Amerika'da yürüttüğü ticari yatırımlar ve borçlandırma politikaları, onu küresel ölçekte emperyalist bir aktör haline getiren temel dinamikler arasında yer almaktadır. Çin, 2000'li yılların başından itibaren ABD devlet tahvillerini yoğun biçimde satın almıştır. ABD'nin küresel hegemonik gücü, doların uluslararası finans sistemindeki merkezî konumu

ve ABD tahvillerinin yüksek likiditeye sahip olması, bu tahvilleri Çin açısından güvenli ve işlevsel bir rezerv aracı haline getirmiştir. Aynı zamanda bu alımlar, yuan-dolar kurunun dengelenmesine ve kriz dönemlerinde finansal istikrarın korunmasına hizmet etmiştir. Nitekim Çin'in elindeki ABD tahvilleri 21. yüzyılın başında yaklaşık 59 milyar dolar seviyesindeyken, kademeli artışla 2021 yılına kadar 1,3 trilyon dolara ulaşmıştır. 2022'den itibaren ise bu tutarda belirgin bir düşüş yaşanmış; 2025 itibarıyla Çin'in elindeki ABD tahvillerinin 680-700 milyar dolar bandına gerilediği açıklanmıştır.

Çin, emperyalist bir güç olarak son çeyrek yüzyılda sermaye ihracı ve yüksek katma değerli meta üretimi alanlarında hızlı bir yükseliş göstermiştir. Günümüzde dünya pazarı ölçeğinde ABD ile ciddi bir rekabet kapasitesine ulaşmıştır. ABD'nin, eski Savunma Bakanlığı yeni Savaş Bakanlığı Ocak 2026 dokümanlarında Çin'den söz ederken "19. yüzyıldan bugüne ABD'nin ekonomik gücüne yaklaşan tek ülke Çin" şeklinde tanım yapmakta, Çin'e "temel tehdit" unsuru olarak işaret etmektedir. Bu rekabetin temel hedefi, başta ABD olmak üzere AB ülkelerinin kurduğu hegemonik düzeni zayıflatmak ve çok merkezli bir dünya sistemi oluşturmaktır. Çin, askerî ve siyasal hamlelerini artırmakla birlikte, rekabeti esas olarak ekonomi ve ticaret alanında yürütmeye devam etmektedir. Günümüz küresel üretimi hâlâ büyük ölçüde petrol ve enerji kaynaklarına bağımlıdır. Orta Doğu başta olmak üzere petrol üreticisi ülkelerin emperyalist müdahalelere maruz kalmasının temel nedeni de bu yapısal bağımlılıktır. Çin, ekonomik araçlar üzerinden ABD-AB kampının tahkim ettiği düzeni sarsmayı; özellikle petrodolar sistemini zayıflatarak doların rezerv para konumunu aşındırmayı hedeflemektedir.

2025 verilerine göre Çin, Venezuela'dan günlük yaklaşık 389 bin varil, İran'dan ise 1,38 milyon varil petrol ithal etmektedir. Bu ülkelerle yapılan anlaşmalar çerçevesinde petrol ödemelerinin önemli bir kısmının yuan üzerinden gerçekleştirilmesi kararlaştırılmıştır. Ayrıca BRICS ülkeleri arasında yapılan

ticaret ve swap anlaşmalarında yuan kullanımını teşvik eden adımlar atılmaktadır. Küresel ödeme sisteminde yuanın payı 2010 yılında yüzde 0,1 düzeyindeyken, 2024 yılında yüzde 4,7'ye yükselmiştir. Ancak 2025 yılında ABD'de Trump yönetiminin yeniden uygulamaya koyduğu gümrük vergileri ve ticaret kısıtlamaları sonucunda yuanın küresel ödeme payı yeniden yüzde 3 seviyelerine gerilemiştir.

ABD'nin bu hamlelerine karşılık Çin, başta ABD devlet tahvilleri olmak üzere Amerikan varlıklarını kademeli biçimde elden çıkarmaya devam etmektedir. ABD tahvilleri, ABD'nin emperyalist konumu nedeniyle hâlâ güçlü bir araç olmayı sürdürse de, Çin altın rezervlerini artırarak hem olası yaptırımların etkisini azaltmayı hem de yuanın maddi temellerini güçlendirmeyi amaçlamaktadır.

ABD ise Venezuela'ya yönelik saldırgan politikalarını İran'a doğru genişleten adımlar atmaktadır. Bir kez daha belirtmek gerekir ki ABD'nin bu adımları İran'daki "Molla Rejimi'nin" gericiliğiyle ilgisi yoktur; aksine bu türden rejimlerin emperyalizm tarafından desteklendiği ve korunduğu unutulmamalıdır. Bu saldırılar Orta Doğu'daki gerici güç dengelerinin ABD lehine sağlamlaştırılmasını amaçlamaktadır. Son isyan dalgasının bu emperyalist müdahaleler sonucundan nasıl manipüle edildiği görülmüştür. ABD açısından ne İran'daki rejimin gerici karakteri ne de halk kitlelerinin temel hak ve özgürlükleri belirleyicidir; esas mesele, İran'ın Batı kampıyla uyumlu bir ekonomik hatta çekilmesidir.

Emperyalistler arası rekabet günümüzde özellikle Güney Amerika ve Orta Doğu'da sıcak biçimde sürmektedir. Petrodolar sistemi, yükselen petroyuan girişimlerinin önünü kesmek amacıyla sert ve doğrudan müdahalelere başvurmaktadır. Çin ise mevcut koşullarda belirlediği ekonomi-politik stratejiyi sürdürmekte; dolar-yuan dengesi, emperyalistler arası rekabetin seyrini belirleyen temel unsurlardan biri haline gelmektedir. Bu gidişata emperyalist Avrupa ülkelerinin de daha net ve görece bağımsız bir politikayla katılacak olması kapsamlı bir kaosa işaret etmektedir.

EMPERYALİZMİN KRİZİ: BM ÇÖKÜYOR, NATO ÇATLIYOR

Emperyalizmin krizi, kendi yarattığı gelişmeler ve sonuçlarla birlikte derinleşmeye devam ediyor. Bu bunalım, yalnızca ekonomik göstergelerde değil; siyasî, ideolojik ve askerî alanlarda da kendisini derinleşen bir biçimde açığa vurmaktadır. Buradan doğru ilk olarak krizin faturasının ezilen halklara çıkarılması -dolayısıyla baskı ve sömürünün katmerlenmesi- bir yana emperyalistler arası çelişki ve hâkimiyet savaşı da derinleşmektedir. Son süreçte Birleşmiş Milletler'in (BM) aidatların ödenmemesi nedeniyle ciddi bir mali darboğaza girdiğini açıklaması ve ABD emperyalizminin temsilcisi Donald Trump'ın "Barış Kurulu" adı altında yeni bir uluslararası mekanizma ilan etmesi, bu çok yönlü krizin somut yansımalarıdır.

Birleşmiş Milletler, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalist güçlerin dünya üzerindeki egemenliğini düzenlemek, sömürge ve yarı sömürge halkların mücadelesini denetim altına almak ve emperyalist sistemin sürekliliğini sağlamak üzere kurulmuştur. BM, kuruluşundan bu yana "barış", "insan hakları", "hukuk" gibi kavramları ideolojik bir örtü olarak kullanmış, emperyalist müdahaleleri meşrulaştıran bir araç işlevi görmüştür.

Gelinen aşamada BM Genel Sekreteri Antonio Guterres'in "durum yakın gelecekte daha da kötüleşecek" vurgusuyla 2025 yılını rekor seviyede ödenmemiş borçla kapattıklarını açıklaması hem emperyalist krizin hem de emperyalist devletlerin bu kriz içindeki durumunu gözler önüne sermektedir. Yüzde 95'inden ABD'nin sorumlu olduğu açıklanan ödenmeyen aidatların sonucunda Genel Kurul'un toplanamayabileceği hatta mali kaynakların tükenmesi halinde genel merkezin kapatılmak zorunda kalabileceğinin belirtilmesi yaşananların kendileri için vahametini göstermektedir. Tam bu noktada borç ödemeyen devletlere -özellikle ABD- karşı yaptırımların yetersiz olmasından sızlanan BM, bu konuda reform isteğini de dillendirmektedir. Bugün BM'nin

içine sürüklendiği mali kriz, basit bir bütçe sorunu değildir. Bu durum, emperyalist sistemin merkezinde yaşanan derin ekonomik ve siyasî krizin bir yansımasıdır. Aidatlarını ödemeyen başlıca güçlerin başında ABD gelmektedir. Bu, ABD emperyalizminin artık kendi kurduğu düzeni bile finanse edemez hale geldiğini göstermektedir.

Bugün ABD ile Çin arasındaki çelişkiler, Batılı emperyalistlerin bağımsız hegemonya arayışları ve bölgesel güçlerin konumlanışları, çürümenin hızlandığını ortaya koymaktadır. BM, bu güçler arasındaki çelişkileri yönetme ve geçici dengeler üretme işlevini büyük ölçüde yitirmiştir. Rusya-Ukrayna savaşı, Orta Doğu'daki çatışmalar ve Filistin direnişi karşısında BM'nin tamamen işlevsiz hale gelmesi, bu durumun açık göstergesidir. Emperyalist güçler artık kendi aralarındaki çelişkileri bu platform üzerinden bile yönetememekte, daha çıplak ve saldırgan yöntemlere yönelmektedir.

ABD emperyalizmi ve Trump, gözle görülür anlamda yaşadığı egemenlik kaybına karşı çeşitli biçim ve araçlarla müdahale etmeye çalışmaktadır. BM özgülünde yaşanan ekonomik ve siyasî krizin, BM varlığının sorgulanmaya evrilmesiyle Trump'ın "Barış Kurulu" ortaya çıkmıştır. BM'nin kurulduğu yıllara nazaran günümüzde ihtiyacın daha başka biçimde olduğu emperyalistler açısından nettir. Burada belirtmek gerekir ki bu süreçlerde aynı amaç ve hedefle kurulan NATO, IMF, Dünya Bankası vb. makineler de BM ile aynı kaderi paylaşmaktadır; krizlerin boyutuyla birlikte doğan ihtiyaçlar sonucunda varlıkları sorgulanır hale gelmiştir. BM'nin dünya devletlerinin bazıları için en azından "barış" konusunda başarısız görüldüğü aşikârdır. Başta ABD olmak üzere "güçlü" emperyalist devlet ya da bloklar karşısında BM'nin konumunun aşındığı tartışmaları yine kendi görevlileri tarafından dillendirilmektedir. Ancak esasta BM tarafından ABD ve Trump'a güvensizliğin hâkim olduğu da açıktır. Barış Kurulu tartışmalarında yine Guterres'in "hukukun

gücünün yerini, gücün dayattığı hukukun alması gerektiğine inananlar" diye adlandırdığı, BM eski Genel Sekreter Yardımcısı Martin Griffiths'in kurulun "Trump'ın dostları" olarak gözüktüğünü belirttiği ve esasta ABD kaynaklı BM'nin mali krizde olmasıyla bu güvensizliğin derinleşeceği öngörülebilir.

Barış Kurulu'nun BM yerine ikame edileceği tartışmalarına ilişkin Trump'ın "BM ile birlikte hareket edeceğiz" açıklaması tatminkâr olmamıştır. Tüzük taslağında ABD başkanlığı görevi bitse dahi kurul başkanlığını devam ettirme garantisini koyan, kendini yegâne lider ilan eden Trump'ın BM özgülünde "eskimiş" kurlara olan güvensizliği açıktır. Ancak yaşanan bir dizi çelişkiden dolayı BM-Barış Kurulu tartışmalarının bir süre daha süreceği ve buna göre konumlanışların belirginleşeceği ya da farklılaşacağı da görünmektedir.

Emperyalizmin askerî ayağını temsil eden NATO da bu krizden muaf değildir. Son yıllarda NATO içerisinde yaşanan siyasî gerilimler, askerî strateji tartışmaları ve çıkar çatışmaları, ittifakın iç bütünlüğünün ciddi biçimde zayıfladığını ortaya koymaktadır. ABD emperyalizminin Batı üzerindeki hegemonyasını yeniden tahkim etme çabaları, Almanya ve Fransa başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin görece özerk hareket etme arayışlarıyla çelişmekte; bu durum NATO'yu sürekli bir kriz ve uyumsuzluk hali içine sürüklemektedir. Ukrayna savaşı, Orta Doğu'daki çatışmalar ve Asya-Pasifik ekseninde Çin'e karşı geliştirilen askerî yığınak politikaları, NATO içindeki görüş ayrılıklarını daha da keskinleştirmiştir. ABD'nin Batılı emperyalistleri daha fazla askerî ve ekonomik yük altına sokma girişimleri, batılı emperyalistler tarafından artan bir hoşnutsuzlukla karşılanmaktadır. Bu durum NATO'nun artık yalnızca ezilen halklara karşı bir saldırı mekanizması olmakla kalmayıp aynı zamanda emperyalist güçler arası hegemonya mücadelesinin de bir arenası haline geldiğini göstermektedir.

Özellikle batılı emperyalistlerin güven-

liğinin giderek belirsizleştiği bir süreçte yeni bir NATO konferansı gerçekleştirildi. Trump'ın Avrupa'nın kendi savunması için daha fazla yük üstlenmesini istemesinden bir süre sonra gerçekleşen Münih Güvenlik Konferansı öncesi yayımlanan rapora ilişkin, burjuva kalemşorlar dahi ABD ve Batı arasında stratejik olarak temel bir kopuşun yaşandığını dile getirmektedir. Yine ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi'nde Avrupa ülkeleri içinde mevcut gidişata karşı direnişin geliştirilmesi teşviki varken aynı zamanda Avrupa'nın stratejik ve kültürel açıdan ABD için hayati önemde olduğunu vurgulanmaktadır. Özellikle NATO ekseninde yaşanan bu tartışmalar yeni çatışmaların, savaşların ve bölgesel yıkımların habercisi olmaktadır.

Bugün emperyalistler tarafından çeşitli birlik ve kurumlarda yaşanan gelişmelere atıfla dile getirilen "yeni düzen" tartışmaları, aslında sistemin krizine çözüm üretme çabasının ideolojik ifadesidir. Ancak bu arayış, insanlığın kurtuluşuna değil; daha büyük savaşlara, daha derin sömürüye ve daha ağır yıkımlara kapı aralamaktadır. BM'nin çöküşü ve onun yerine alternatif yapıların gündeme gelmesi, emperyalist sistemin yeniden yapılanma sürecinin sancılıdır. Bu süreç elbette barış ve istikrar değil daha sert hegemonya mücadeleleri ve bölgesel savaşlar anlamına gelmektedir.

Emperyalist sistemin kurumsal yapılarının çözülmesi, halkların bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltecek önemli bir fırsattır. Emperyalizmin krizleri, devrimlerin mayalandığı tarihsel anlardır. Bugün görev, emperyalizmin bu "yeni" saldırılarına karşı devrimci potansiyeli açığa çıkaran antiemperyalist mücadeleyi büyütmektir. Halkların geleceği, emperyalistlerin iyiden iyiye çatırdamaya başlayan duvarlarına balyozla vuracak devrimci hattı yaratmaktan geçer. Dünya çapında halkların antiemperyalist birliğini kurmak, emperyalist zinciri en zayıf halkalarından parçalamak ve devrimci savaş çizgisini büyütmek bugün tarihsel bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

YAPTIRIMLARIN HEDEFİNDEKİ KÜBA YENİ BİR EŞİKTEN GEÇİYOR

Dünya genelinde çelişkilerin keskinleştiği, daha da derinleştiği ve alınan önlemleri karşılıksız kaldığı bir evreye girmiş bulunmaktayız. Uzun zamandır bahsini ettiğimiz mali kriz kendini dünyanın dört bir yanında göstermektedir. Egemen devletler, uzlaşma arayışına girmekle birlikte emperyalist tahakkümü sürdürmek için baskı yoluna da baş vurmaktadır. Savaş hazırlıkları eşliğinde savaşın “müzakere” masalarında ertelendiğine tanıklık etmekteyiz. Davos toplantılarında öne çıkan söylemler emperyalistler arasındaki çelişkilerin bu özelliğini yansıtmıştır.

Emperyalist tahakkümde ekonomik kuşatma askerî işgal kadar etkili bir silahtır; enerji ve finans üzerinden yürütülen yaptırım mekanizmalarının sonuçları ortadadır. Küresel bankacılık sistemi, sigorta ağları ve dolar hâkimiyeti aracılığıyla ülkeler ekonomik boğulmaya sürüklenmekte; böylece savaş maliyeti olmaksızın siyasal sonuçlar elde edilmektedir.

Güney ve Orta Amerika ülkeleri bu politikanın laboratuvarıdır. Darbelerle, borç krizleriyle, IMF programlarıyla dizayn edilmeye çalışılan kıta, bugün yaptırımlar ve enerji baskısıyla yeniden hizaya getirilmeye çalışılmaktadır. ABD emperyalizmi, kendisine tabi olmayan hükümetleri ekonomik izolasyonla cezalandırmakta, bölgesel dayanışma kanallarını kesmeye yönelmektedir. Bu genel tablo içinde Küba, emperyalist kuşatmanın en uzun soluklu ve en sembolik hedeflerinden biri olarak öne çıkmaktadır. 1962’den bu yana sürdürülen abluka, 1996 tarihli Helms–Burton Act ile uluslararası bir şantaj mekanizmasına dönüştürülmüş; diğer ülkelere “Küba ile ticaret yapan bedel öder” mesajı verilmiştir. Bugün ise enerji hattı hedef alınmakta, Küba’ya petrol sağlayan ülke ve şirketlere yönelik baskılar artırılmaktadır.

ABD Hazine Bakanlığı’na bağlı U.S. Department of the Treasury üzerinden yürütülen bu yaptırımlar, yalnızca Havana’yı değil, tüm Karayipler ve Güney Amerika’daki ticaret ağlarını baskı altına almaktadır. Amaç açıktır: Enerji akışını keserek üretimi, ulaşımı ve günlük yaşamı felce uğratmak; ekonomi üzerinden siyasal çözülme yaratmak. Geçtiğimiz

günlerde Trump, derinleşen bir enerji kriziyle boğuşan ada ülkesi Küba’ya petrol sağlayan ülkeleri tehdit eden bir emri imzaladı. Cuma günü, ulusal nakliye şirketi de adanın doğusundaki rotaları kestiğini söylerken, Havana Üniversitesi bazı etkinlikleri iptal edeceğini söyledi. Uluslararası ajansların verilerine göre Küba’nın petrol ithalatı son yıllarda ciddi biçimde gerilemiştir. Bunun asıl nedeni yaptırımlardır. Tanker şirketlerinin ve sigorta firmalarının Küba ile çalışmaktan çekinmesi petrol akışını zorlaştırmaktadır. Küba, tükettiği petrolün yalnızca yaklaşık yüzde 40’ını kendi üretimiyle karşılayabilmektedir. Geri kalan bölüm ithalata dayanmaktadır. Bu nedenle dış sevkiyatlardaki her düşüş, doğrudan elektrik üretimini ve ulaşımı etkilemektedir. Küba hükümeti, ABD yaptırımlarının Mart 2024 – Şubat 2025 arasında ülkeye 7,5 milyar doların üzerinde maliyet yarattığını açıklamıştır. Bu rakam, zaten daralan bir ekonomi için son derece ağır bir yük anlamına gelmektedir.

Yılın ilk on ayında tablo daha da netleşmiştir: Küba’nın ham petrol ve yakıt ithalatı, 2024’ün aynı dönemindeki günde 69 bin 400 varilden yaklaşık 45 bin 400 varile gerilemiştir: Meksika’dan günde 18 bin 800 varilden yaklaşık 5 bin varile (bu, yüzde 73’lük bir azalmadır) Venezuela’dan yapılan sevkiyat ise 27 bin 400 varile (yaklaşık yüzde 15’lik bir azalma) inmiştir. Bu gerileme, tedarikçi ülkelerdeki üretim sorunlarıyla açıklanamaz. ABD’nin yaptırım politikaları, tanker taşımacılığında sigorta işlemlerine, banka transferlerinden ticarî sözleşmelere kadar tüm süreci riskli hale getirmektedir. 1996 tarihli Helms–Burton Act ile kurumsallaştırılan baskı mekanizması, ülkeleri Küba’dan uzaklaştırmaktadır.

ELEKTRİK KESİNTİLERİ HAYATI DOĞRUDAN ETKİLİYOR

Yakıt eksikliği doğrudan elektrik üretimini vurmuştur. Küba Elektrik Birliği verilerine göre, günlük talebin yaklaşık üçte birine denk gelen 900 megawatt üretim, yakıt ve yağlayıcı eksikliği nedeniyle devre dışı kalmıştır.

Başkent Havana’da planlanmamış kesintiler zaman zaman günde dokuz

saati aşmaktadır. Bazı eyaletlerde ise elektrik yalnızca günde iki ila dört saat verilebilmektedir. Bu durum, sanayi üretimini düşürmekte, gıda tedarik zincirini zorlamakta, eğitimi ve günlük yaşamı aksatmaktadır. Genç bir üniversite öğrencisinin sözleri durumu özetlemektedir: Eve döndüğünde elektrik yoktur; yemek yapmak, ders çalışmak, günlük yaşamı sürdürmek belirsizliğe bağlıdır.

MÜTTEFİKLERİN SINIRLI KAPASİTESİ

Küba’nın iki temel tedarikçisi olan Meksika ve Venezuela, yaptırımlar dışında kendi üretim sınırlamalarıyla karşı karşıyadır. Meksika devlet şirketi Pemex’in üretimi düşerken, hafif ham petrol ihracatının önemli bölümü yüksek ödeme yapan piyasalara yönlendirilmektedir. Venezuela’da ise Devlet Başkanı Maduro’nun kaçırılması ile başlayan süreç petrol alımının son bulmasıyla sonuçlanmıştır.

Rusya’dan sevkiyat ise önceki yıllara kıyasla sınırlanmıştır. Sonuç olarak Küba, hem yaptırım baskısı hem de müttefiklerinin daralan kapasitesi nedeniyle enerji tavanına çarpmış durumdadır.

KUŞATMA TAHAKKÜM AMAÇLIDIR

Enerji kuşatmasının amacı yalnızca hayatı aksatmak değildir. ABD emperyalizmi bu kuşatma üzerinden ABD karşıtı olup ABD’nin emperyalist rekabette olduğu ülkelerle ticaret geliştirenlere dair de bir mesaj vermektedir. ABD emperyalizmi arka bahçesi olarak gördüğü Amerika kıtasında Çin ve Rusya’nın etkisinin artmasını hazmedememektedir. Ayrıca bölgesel dizaynda ABD kendi çizgisini geliştirme ve tahakküm altına alma politikasını izlemektedir. Anti ABD’ci Venezuela Devlet Başkanı Maduro’nun bir gece ansızın kaçırılması ve Trump’ın petrole el koyması aslında ABD’nin hedeflerini özetler niteliktedir. Küba’da da anti ABD’ci çizgi yok edilmek istenmekte, ABD’nin kendi çıkarlarına uygun bir kukla yönetim istenmektedir. Bugün Venezuela’da yapılan yarın Küba’da yapılacak olanın habercisidir.

ABD emperyalizmi sadece Latin Amerika’da değil Orta Doğu, Afrika’da da

benzer saldırgan bir çizgi izlemektedir. Bu saldırganlık sistemin mali kapasitesinin daraldığını, yeni sömürge alanlarına ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir. Ayrıca hedef, ekonomik daralmayı derinleştirerek toplumsal memnuniyetsizliği büyütme ve siyasal çözülme yaratmaktır. Ancak tarihsel deneyim, ekonomik ablukanın otomatik olarak siyasal teslimiyete yol açmadığını göstermektedir. 1962’den bu yana sürdürülen ambargo, Küba’da ciddi ekonomik zorluklar yaratmış; fakat ABD karşıtlığını yok etmemiştir. Bu noktada belirleyici olan, krizin nasıl yönetileceği ve halkın örgütlü yapısının ne ölçüde korunabileceğidir. Küba’da yaşanan enerji krizi, kapitalist-emperyalist sistemin krizinden bağımsız değildir. Küresel mali daralma, enerji ticaretindeki dalgalanmalar ve yaptırım politikaları birleşerek ada ekonomisini sıkıştırmaktadır. Ancak aynı süreç, emperyalizmin meşruiyet krizini de derinleştirmektedir. Sorun yalnızca Küba’nın elektrik kesintileri değildir. Sorun, dünya ölçeğinde çelişkileri derinleşen bir sistemin, krizini çevre ülkelere baskı ve zor yoluyla ihraç etme çabasıdır.

Emperyalizm baskıyı artırdıkça, çelişkiler de keskinleşmektedir. Küba’da yaşananlar, bu tarihsel gerilimin somut bir ifadesidir. ABD’nin enerji ve finans üzerinden kurduğu baskı, kıtada yeni gerilimler üretme potansiyeli taşımaktadır. Ekonomik kriz derinleştikçe, halk tepkilerinin yönü belirleyici olacaktır.

ÖRGÜTLÜ HALK GERÇEĞİ

Venezuela krizinde neredeyse en büyük destek Küba halkından gelmiştir. Kıtada on yıllardır süren antiemperyalist gelenek halkta sorunun emperyalizm olduğunu bilince çıkarmıştır. Yaptırımların ağırlaşması, insanların artık eve gidecek bir otobüs dahi bulamaması, eğitimin aksaması halkın yaşamını etkileyen ciddi sorunlardır. Ancak halk buna rağmen bu yaptırımların sebebini bilmektedir. ABD karşıtlığı halkın yaşamını her şeye rağmen devam ettirmesine neden olmaktadır. Burada belirleyici olan ise halkın ne kadar örgütlü ve komünist bilince ne kadar sahip olduğudur. Komünist ve tutarlı anti emperyalist bilinçle donatılmış bir halk ise emperyalizmin korkulu rüyasıdır.

ZİRVELER VE YARGI PAKETLERİ: DEVLET YENİ SALDIRILARA HAZIRLANIYOR

Ülke genelinde gerçekleştirdiğimiz yoğun eylemlilikle karşı çıktığımız 11. Yargı Paketi'nden çıkarılan LGBTİ+ düşmanı maddelerin, şimdi yeni bir yasa tasarısı ile karşımıza çıkacağını öğrendik.

Hatırlarsak, Ekim 2025'te TBMM'de gündeme gelen 11. Yargı Paketi'nde "Doğuştan gelen biyolojik cinsiyete ve genel ahlaka aykırı tutum ve davranışta bulunan ya da bulunmayı alenen teşvik eden, öven veya özendiren kişi, 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır." maddesi ile LGBTİ+ varoluşlarına "biyolojik cinsiyet" ve "genel ahlak" gibi kavramlarla saldırılmaya çalışılmış; transların beden uyum süreçlerinin hayati bir parçası olan cinsiyet uyum operasyonlarının yaşı 18'den 25'e çıkartılmaya çalışılmıştı.

17 Şubat tarihli Türkiye Gazetesi'nde "LGBT Sapkınlığına Taviz Yok, Övene Bile 3 Yıl Hapis" başlıklı yazıda erkek egemen devletin LGBTİ+ varoluşlarına saldırmaya hazırlandığını gördük, yeniden!

Bu saldırgan başlığın ve yazının 17 Şubat'ta yayımlanmasının tesadüf olmadığını da söyleyelim. AKP İnsan

Hakları Başkanı Hasan Basri Yalçın, 17 Şubat'ta gerçekleştirilen İnsan Hakları ve Aile Zirvesi'ni işaret ederek "Gençlere yönelik başlatılan cinsiyetsizleştirme projelerine geçit verilmeyecek, küresel çetelerin oyunu deşifre edilecek. Bu kapsamda aileyi korumaya yönelik programlar artırılarak sessiz soykırıma 'dur' denilecek." demiş; "Sürekli LGBT/ eşcinsellik propagandası yapan televizyon ve sosyal medya mecralarına kadar her şeyi ele alacağız." açıklamalarını yapmıştı.

Ankara'da AKP Genel Merkezinde, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş'ın da katılımıyla "İnsan Hakları ve Aile Zirvesi" düzenlendi.

Bakan Mahinur, "Cinsiyetsizleştirme üzerinden kimlik ve rol kavramlarının bulanıklaştırıldığı küresel bir kültürel basınçla karşı karşıyayız" diyerek yeni bir saldırı dalgasının geldiğini ilan etti; LGBTİ+ varoluşlarına yönelik saldırı söylemini yeniden üretti.

Zirvede sürekli olarak ailenin "toplumsal güvenlik alanı" olduğu ve bu alan korundukça insan haklarının güçleneceği vurgulandı. Oysa "aile" dedikleri yapı; kadınların ücretsiz emeğinin sömürüldüğü, itaate zorlandığı; LGBTİ+ların yok

sayıldığı, katledildiği erkek egemen sistemin temel dayanaklarından biridir. Korumaya ve şirin göstermeye çalıştıkları bu yapı içerisinde kadınlar ve çocuklar katlediliyor; cinayetlerin üstü kapatılıyor, yönelttiğimiz sorular cevapsız bırakılıyor. Çocuklara yönelik istismar her geçen gün artıyor; taciz ve tecavüz vakaları sistematik biçimde normalleştiriliyor. Kadınların ve LGBTİ+ların katledilmesini cezasızlıkla ödüllendiren, delilleri karartarak dosyaları kapatmaya çalışan bu devletin kadınlara vaat edebileceği tek şey sömürü, baskı ve katliamdır.

Erkek egemen sistemin temsilcileri hangi yüzle insan haklarından, kadınların korunmasından bahsediyor! Hangi küresel kültürden söz ediyorlar? Bu kültür, dünya genelinde kadınlara ve LGBTİ+lara sözle, yargıyla, silahla saldıran egemenlerin kültürüdür.

Sözde insan hakları temsilcisi Hasan Basri, "Aileye açık bir saldırı var. Çocuklarımıza yönelik bu kuşatmayı yaracağız" diyor; biz de diyoruz ki: Bizi kuşattığınız yoksulluk, şiddet ve sömürü zincirlerini parçalayacağız. Bu kumdan kale düzeninize karşı mücadeleyi bü yütecek, özgürlüğümüzü kazanacağız!

Bugün karşımıza çıkan ve uygulamaya koymayı düşündükleri yasa taslağının içeriğinde; cinsiyet geçiş operasyonlarının zorlaştırılması ve "doğuştan gelen biyolojik cinsiyete ve genel ahlaka aykırı tutum ve davranışta bulunan ya da bulunmayı alenen teşvik eden, öven veya özendiren kişi"nin 3 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılması gibi maddeler yer alıyor.

Taslak olduğu söylenen bu maddelerin, bugün pratikte devlet tarafından LGBTİ+ların iddianamelerine "kadınsı hareketler sergileyen ve kendisini gay olarak tanımlayan şüpheli" ifadeleriyle eklenmesi, bize yürütmemiz gereken mücadelenin ne denli zorlu ama bir o kadar da zorunlu olduğunu göstermektedir.

8 Mart'a giderken erkek egemen devletin yasalarına, gerici kuşatmasına, bedenlerimiz üzerindeki tahakkümüne karşı alanları dolduralım. Kadınların ve LGBTİ+ların örgütlü mücadelesi ile yürüyelim!

Yakıldık, sömürüldük, katledildik; korkmuyoruz, özgürlüğümüzü kazanacağız!

Bir YDK okuru

Bir günde altı kadın, iki ayda 50 kadın katledildi

Bir günde altı kadının katledilmesiyle devletin kadın düşmanı politikaları tepki çekerken yılın başından beri en az 50 kadın katledildi.

Katledilen kadınların katilleri yine en yakınlarındaki erkekler oldu. Kadınlar boşandıkları, boşanma aşamasında oldukları, evli oldukları, dinî nikahlı oldukları erkekler ya da uzak akrabaları, torunları, babaları tarafından katledildiler. Katledilen kadınların birkaçı failleri hakkında uzaklaştırma kararı aldırılmışlardı. Uzaklaştırma kararlarının kadınları korumadığı, devletin kadın düşmanı politikalarının faillere güç verdiği bir kez daha görüldü. Öyle ki geçtiğimiz günlerde Elazığ'da bir kadın faili hakkında 21 kez şikâyetle

bulunmasına rağmen yine saldırıya uğradı ve fail gözaltına alınsa da hemen akabinde serbest bırakıldı. İki Özbek

kistanlı kadının aynı kişiler tarafından katledilmesi, cinayetlerin dehşet verici olması nedeniyle tepki çekerken hiçbir devlet yetkilisi tarafından yaşanan kadın cinayetlerine ilişkin bir açıklama yapılmadı. "Şüpheli" denilen faili belli cinayetleri aydınlatmak üzere hiçbir adım atılmadı.

AKP tarafından 17 Şubat'ta düzenlenen İnsan Hakları ve Aile Zirvesi'nde de kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri gündeme girmedi. Bu zirvede insan haklarının aile ile gelişebileceğini savunan devlet, kadının bir insan olarak en temel hakkı olan yaşam hakkına saldırılmasının en büyük suçlusudur. Devletin failler için cezasızlık politikaları, boşanmaları

engelleyici tutumu, kadının birey olma olanaklarını elinden alması nedeniyle kadının erkeğe ve sömürü düzenine bağımlılığı derinleşiyor. Kadını öldürülebilecek ve her şekilde sömürülebilecek bir nesne haline getiriyorlar. Devlet kadın haklarını tırpanlamanın, kadınları kendi düzenine uyumlu hale getirmenin hesabı içinde.

Kadınlar ise bu yılın 8 Mart'ını sömürülmenin, katledilmenin öfkesiyle bir kez daha sokaklarda karşılayacak. Erkek egemen devlete karşı erkek şiddetiyle katledilen kadınlar, Dilovası'nda yarak can veren kadın işçiler, gasbedilen haklar için kadın dayanışmasının sesi yankılanacak.

Koşullar Olgunlaşırken Halklar

Dünya ekonomi düzenindeki sarsıntılar son bir aydır daha fazla gündemde. Daha yoğun bir şekilde ekonomik düzene eleştirel haberler okumaya başladık. Neredeyse bütün ekonomistler olağan ve beklenen bir gelişmeden söz eder gibi, öngördükleri bir süreçten haber verir gibi değerlendirmeler yapmaktalar. Hiç kuşkusuz bu süreç öngörülebilir ve önemli ölçüde de beklenen bir süreçti. Ne var ki sözünü ettiğimiz ekonomistlerin süreci buradan yorumlamadıklarını biliyoruz. Onlar “günün sözcüleri” olarak hareket ediyorlar. Ekonominin dilini biliyorlar ve bu dili egemenlerin çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar. Tikanmaya yazgılı kapitalizmi tanıyorlar; buna rağmen kapitalizmin nimetlerinden övgüyle söz ederler. Geleceği öngörebilecek bilgiye sahipler; ama öngörüye egemenlerin çıkarları çerçevesinde tanımlama seçenekleri onlar için daha cazip. İçinden geçtiğimiz süreci bir tür döngüsel düzeltmeyle açıklamak, piyasa dinamiklerinin ya da kimi yeteneksiz/popülist liderlerin özel politikalarına havale etmek gibi sorunun özünden kaçmaları onlara verilmiş bir misyon adeta.

Ekonomi düzenindeki sarsıntıların ürettiği kaçınılmaz tartışma siyasî düzenin değişmek zorunda olduğudur. Sön dönemde tüm dünya liderlerinden bu değişimin başladığını duyar olduk. Orta Doğu için, Türkiye’yi de kapsayan bir değişimden söz ettiğinde Bahçeli buna hazır olmak gerektiğine dikkat çekmişti. Ardından Türk devletinin bekasını emperyalizmin çıkarları açısından tanımlayan ve genel siyasî hattını buna göre kuran ve gerektiğinde değiştiren MHP’nin bu yeni sürece önderlik ettiğini gördük. TC’nin “yeni” sürecine önderlik eden bir Bahçeli figürüyle karşı karşıya kaldık.

Türkiye’de ortaya çıkan bu iğreti tablo, aslında küresel ölçekte yaşanan dönüşümün yerel bir yansımasıdır. Ekonomik düzenin sarsıldığı her tarihsel momentte siyasal yapı da yeniden biçimlenir; üstelik bu yeniden biçimlenme çoğu zaman en keskin, en sert figürler eliyle yürütülür. Kriz dönemleri, düzenin “makul” yüzlerini değil, çıplak çıkarlarını temsil eden aktörleri öne çıkarır. Bugün Türkiye’de tanık olduğumuz durum da, dünya ölçeğinde belirginleşen bu eğilimin bir parçasıdır.

Dünya düzeni yeniden kuruluyor; fakat bu yeniden kuruluş bir uzlaşma süreci değil, açık bir güç mücadelesi eşliğinde ilerliyor. Eski düzenin kurucusu ve patronu olan ABD, bugün aynı düzeni kendi çıkarları doğrultusunda yeniden biçimlendirmeye çalışıyor. Bu sürecin baş aktörünün Trump olması ise yalnızca bir kişisel tercih değil, ABD emperyalizminin yönelimindeki sertleşmenin sembolüdür.

Trump döneminde uluslararası kurumlara, ittifaklara ve diğer emperyalist merkezlere dönük eleştiriler bir “anormallik” olarak görüldü. Oysa bugün geline nokta da aynı sorgulamalar artık Almanya’dan Fransa’ya kadar pek çok güç odağının resmi söylemine dönüşmüş durumda. “ABD’ye güvenilemez” ifadesi, diplomatik bir serzeniş değil; bloklar arası mesafenin açıldığının ilanıdır.

Almanya silahlanma konusundaki tarihsel sınırlarını zorlayarak Avrupa’nın askerî kapasitesini büyütme hedefini açıkça dillendiriyor. Fransa, iç siyasal krizlerine rağmen Avrupa adına konuşma iddiasını artırıyor ve bunu ABD’ye mesafe koyarak yapıyor. Bu tablo, emperyalist merkezler arasında çıkarların artık örtüşmediğini, rekabetin daha görünür hale geldiğini gösteriyor.

Dolayısıyla mesele yalnızca “eski düzenin işlemediği” değildir. Asıl mesele, bu düzenin mirası üzerinde kimin söz sahibi olacağıdır. ABD yük paylaşımından söz ederken aslında maliyetleri devretmeye; Avrupa güçleri ise daha bağımsız bir hareket alanı kazanmaya çalışmaktadır. Yeni dönem, ittifakların gevşediği, pazarlıkların sertleştiği ve bloklar arası karşı mücadele dinamiklerinin belirginleştiği bir evreye işaret ediyor.

REKABETTE SAVAŞ HAZIRLIKLARI

ABD düzeni yeniden kurmaya çalışırken, Çin ve Rusya kendi karşı ağırlıklarını tahkim ediyor; Avrupa ve Japonya ise bu yeni paylaşım kavgasında daha bağımsız bir alan açma arayışına giriyor. Ancak bütün bu hazırlıklar, dünya halklarının çıkarları için değil; sermaye bloklarının konumlarını güçlendirmek içindir. Dolayısıyla mesele yalnızca kimin kazanacağı değil, bu rekabetin bedelinin kimlere ödeteleceğidir. Asıl tartışılması gereken, bu güç mücadelesi karşısında nasıl bir politik tutum alın-

cağıdır. Çin’in ekonomik genişlemesi, Rusya’nın askerî hamleleri, Avrupa’nın savunma mimarisini yeniden tartışması ve Japonya’nın güvenlik doktrinini güncellemesi, küresel sistemde çok kutuplu bir rekabet evresine geçildiğini gösteriyor. Bu süreç, daha önce de belirttiğimiz gibi hegemonya krizinin yalnızca bir sonucu değil; aynı zamanda yeni bir tarihsel dönemeçtir.

Bu dönemecin temel sorunsalı burjuvazinin hükmedemediği nesnel şartlara yeni bir sınıfın müdahale etmek zorunda olmasıdır. Tarihin bu dönemeci yeni bir sınıfı, bu bağlamda bir devrimci özneyi çağırarak. Bu dönemecden çıkış yeni bir bakış açısı, yeni çıkarlar, yeni bir sistemin inşasını; dolayısıyla yeni bir tarihsel evreye geçişi gerektiriyor. Aksi durumda dönemec gerisin geriye aynı yola çıkacak ve insanlık yarattığı çürümenin eşliğinde yozlaşmaya devam edecek.

Bu dönemecin içerdiği temel sorunları iyi kavramak ve halkların bilincine işlemek, devrimci öğeler oluşturarak doğru konumlanmak için sözünü ettiğimiz güç odaklarının manevralarını olduğu kadar, sistemin esas dinamiklerini kavramak da önemli. Son sayılarımızda bu konulara ağırlık vermemiz, hatta görece aşırılık göstermemiz bu önemden ötürüdür. Elbette, sunduklarımız “kavranmış” bir sürecin anlatımı değildir, kavramak zorunda olduğumuza yönelik bir anlatımdır. Niyetimizi kavramak, bunun için de dikkat çekmek ve tartışmak ve devrimci öznenin oluşmasına “hizmet” etmektir.

Çin’in, Rusya’nın, Avrupa’nın ya da Japonya’nın attığı adımlar, yeni bir paylaşım mücadelesinin hazırlıklarıdır. Bu rekabetin hiçbir tarafı dünya halkları için bir kurtuluş vaadi taşıyor, taşıyamaz da. Emperyalist merkezler arasındaki saflaşma, yalnızca hegemonya biçiminin değiştiğini gösterir; sömürünün ortadan kalktığını değil. Bu nedenle mesele, hangi blokun güçleneceği değil; bu bloklar arası çatışma karşısında bağımsız ve antiemperyalist bir hattın nasıl örüleceğidir.

ANTIEMPERYALİST LİG’İN ÇAĞRISINA UYALIM

Bu hattın zorunluluğu ve temeli üzerinde daha önce de çok kez duruldu.

Yakın zamanda da bu konuyu tartıştık. Bir süre önce programına, teorik alt yapısına, hedeflerine sayfalarımızda yer verdiğimiz Antiemperyalist Lig bu hattın tüm şartlarını ortaya koymuş durumda. Bugünkü kamplaşma süreci, bu hattın yalnızca doğru değil, acil olduğunu göstermektedir. Bugüne özel olan başka bir durum egemen devletlerin çok açık bir biçimde hareket geçmiş olmasıdır. Önümüzdeki yıllarda çok daha yoğun bir şekilde halkların manipüle edildiğine, “ulusalcılık” bağlamında burjuva çıkarlara angaje edildiklerine, ezilen uluslar arasında yaratılan düşmanlıklarla aldatıldıklarına tanıklık edeceğiz. Gericiliğin yön verdiği “halk”

hareketlerinde şovenizm bayraklarına, kadın düşmanlığına, eski değerlerin yüceltildiğine tanık olduğumuz şu yakın zamanda bunlardan çok daha fazlasına önümüzdeki dönemde, tüm dünya çapında rastlayacağımız bir kehanet değildir. Geçmişten bugüne gelmiş bir tecrübedir. Bu yolda ilk kez yürümüyüz. Aksine biz uzunca bir zamandır bu yoldayız ve yürümeye devam ediyoruz. Halkların kendi çıkarlarının bilincine erişmesinin zaman alacağını biliyoruz. Bu zaman içinde başka çıkarlara göre hareket etmesi halkların makus talihi olmuştur.

Bu kaçınılmaz ve tamamen olağan durumun sıklıkla abartıldığını, yanlış yorumlandığını, karamsarlık kaynağına dönüştürüldüğünü de biliyoruz. Bunun en yakın ve en çarpıcı örneklerinden birini yakın zamanda Rojava, soykırım niteliğinde bir saldırı olasılığıyla ve

İrın Devrimci Özneye Yönelimi

tehdidiyle karşı karşıyayken, HTŞ'ye bağlı çeteler Kürt kadın savaşçılarını "aşağılarken" Türkiye'de çok geniş bir kesimin şoven bir dalganın etkisinde hareket etmesi, halkların kardeşliğinden tamamen uzak bir üslupla Kürt Ulusal Hareketine saldırması bunun bir örneğidir. Bir halk neden kendisi gibi ezilen, aşağılanan başka bir halkın yanında olmaz, neden saldırganları alkışlar? Neden zulme direnen bir halktan ilham almaz da onlara saldıranlarla aynı safta yer alır? Türkiye'de kısa bir süre önce bu sorular soruldu ve halk kitlelerine çok yoğun bir güvensizlik gelişti.

Oysa gerçekler görünenden ibaret

değildir, sözüyle hareket edilmeliydi. Görünen tam da dendiği gibiydi. Ne var ki gerçekler bundan ibaret değildir. Birinci gerçeklik halkın örgütsüz oluşudur ve kendi bilinciyle hareket edecek bir konumda olmamasıdır. İkinci gerçeklik söz konusu halkın da ezilen bir ulusun halkı olması ve ulusalcılığa eğilimli olmasıdır. Üçüncü gerçeklik "Ezilen ulus hareketleri çoğu zaman sınıfsal perspektifi geri plana itmekte ve bu da halkların kardeşliği zeminini zayıflatmaktadır." Kader ortaklığını propaganda eden donanımda olmak sınıf bakış açısını gerektirir.

Bütün bu gerçeklik bir şeye işaret eder: halkların kendiliğinden eğilimlerine bel bağlamak kadar bu eğilimlerin tek gerçek olduğuna inanmak da aynı derecede yanlıştır. Bunları aşan bir doğrultuda hareket etmemiz gerekir.

ÖZNE OLMAK YA DA DAĞILMAK

Yukarıda sözünü ettiğimiz yeni sınıf, yeni bir devrimci özne bu doğrultunun sınıfı/öznesidir. Herhangi bir ulusa ya da cinsiyete, inanca özel bir öznenen söz etmiyoruz. Bu özne mevcut sistemin esas kaynağı olan sınıftır. Tüm sermayeyi üreten, tüm maddi gerçekliği sırtında taşıyan emekçilerden, özellikle de işçi sınıfından söz ediyoruz. Egemen güçlerin en çok saldırdığı, manipüle ettiği, karamsarlığın kökeni olan bir meseleden söz ediyoruz. Dünya karanlık güçlerin ellerinde zehirli bir atmosfere sürüklenirken bu atmosferde ayakta kalmayı başaracak tek sınıftan söz ediyoruz. Bu işçi sınıfıdır ve tüm ülkelerde aynı misyonla o bir gerçektir. İşçi sınıfı tarihsel bir olgu olarak gerçektir ve devrimci misyonunu henüz tamamlamamıştır, hatta bunun güçlü birkaç adımını atmaktan başka o daha uzun bir yolun başındadır. İşçi sınıfının yüzyıllara yayılan bir tarihi var. Ancak o, kısa süreli olanlar haricinde genelde hükümlü olmamış bir sınıftır. Tarihte egemenliğini kurmuş sınıfların sonuncusu olan burjuvazinin yarattığı yeni yıkım dalgasını karşılayabilecek yegâne sınıf olmasından hareketle "yeni sınıf" olmaktan söz ediyoruz. O henüz egemenliğini inşa edememiş; ama bunu başarma potansiyeline sahip son sınıftır. Bu anlamda yenidir.

Onun yeniliği kronolojik değil, tarihsel misyonundadır. Kapitalizm hem burjuvaziyi hem de işçi sınıfını yaratmıştır; burjuvazinin egemenliğinde işçi sınıfı kapitalizmin yeniden yeniden üretilmesinde belirleyici sınıftır. Kapitalizmin emperyalizme evrilmesinde işçi sınıfının rolü olmazsa olmazdır. Bugün de sistem işçi sınıfının varlığında hüküm sürüyor. Bu gerçeklik özellikle karartılıyor. İşçi sınıfının misyonu, tarihsel rolü ısrarlı ve yoğun bir propagandayla inkâr ediliyor.

BURJUVAZİNİN İNKÂR MEKANİZMASI

"Özne" kavramı tam da burada anlam kazanır. İşçi sınıfı nesnel olarak vardır; ama özne olması, kendi tarihsel çıkarlarını bilinçli ve örgütlü biçimde temsil etmesiyle mümkündür. Burjuvazi inkâr siyasetiyle işçi sınıfının özneliğini reddediyor. Bu, burjuva devletlerinin/ulus devletlerin meşruiyeti bakımından da bir koşuldur. Geçtiğimiz yüzyılda burjuvazinin baş edemediği sorun işçi

sınıfın iktidarındaki sağlanan muazzam gelişmelerdir. Kendi başına işçi sınıfı devletlerinin mümkün olduğu gerçeği dahi burjuva devletlerin meşruluğunu sorgulatırken bundan çok daha fazlası gerçekleşiyordu. Gerek Sovyetler Birliği'nde gerekse de Çin'de işçi sınıfı tarihin en yüksek toplumsal gelişmesine öncülük etti. Bu süreçlerin tekrar tekrar hatırlatılması, işçi sınıfının bilincine yerleştirilmesi temel bir görev olarak gerekliliğini korumaktadır. Hatta bugün dahi burjuvazinin hemen her araçla devam ettirdiği antipropaganda bu gerekliliğin nedeni olarak değerlendirilmelidir. İşçi sınıfının iktidarı mümkündür ve gerçekleşmiştir. Bu, gelecekte de mümkündür ve gerçekleşecektir.

ÜÇÜNCÜ YOLLAR DA BURJUVAZİNİNDİR

Burjuvazi sadece inkâr ederek özelden işçi sınıfının ve genelde halk kitlelerinin bilincini bulandırmıyor, bununla birlikte "üçüncü yollardan" söz ediyor. Burjuvazi ile işçi sınıfının uzlaşısını yeni "öznel" keşfederek tanımlıyor ve propaganda ediyor. Ulus kavramını halkla karıştırması, cinsiyet temelli tarih yazımını bu nedenle destekliyor. Bu nedenle inançlar arasındaki çatışmaları, gündemden düşmeyecek saldırılarla yineliyor.

Ulusalcılık ve benzer işlevi yerine getiren diğer akımlar bundan sonra da görünecek ve etkili olacaktır. Bunların devrim sürecine katkılarının kısmen ve güdük olacağını bilerek hareket etmeliyiz. Bugün sözünü ettiğimiz yeni özne, herhangi bir ulusal ya da "kimlik" temelli bir yapı olamaz. Buna karşın üçüncü yol kapitalizmin yenilenmesinin koşullarına odaklanıyor ve bunu işçi sınıfının tarihsel misyonunu inkâr ederek gerçekleştiriyor. Kapitalist sistemin maddi temelini oluşturan işçi sınıfının misyonu için koşullar yeniden olgunlaşırken, işçi sınıfı için yeniden özneleşmenin zorunluluğu gelişirken bunun başta işçi sınıfına; genel olarak ise halk kitlelerine, devrimci özne ile buluşmaya açık olanlara propaganda edilmesi şarttır. Emperyalist güçler arasındaki çatışmanın ötesine geçebilecek, bu çatışmayı aşabilecek tek toplumsal gücün özne bilincine kavuşmuş işçi sınıfı olduğu tereddütsüz savunulmalıdır. Bunun her reddedilişinde insanlığın kurtuluş umudunun reddi söz konusudur. Biz insanlığın kurtuluşu umudunun sadece işçi sınıfının tarihsel misyonu

nun gerçekleşmesinde olduğunda, bu bilimsel gerçeklikte içerili olduğunda ısrarlıyız.

Bu ilk kez karşılaşılan bir durum değildir. Komünist partileri bu rolü birçok kez doğru tanımlayıp işçi sınıfına benimsettiler. Sınıfın askerî stratejisinin doruk noktalarından olan Halk Savaşında bu rol, en ileri seviyede tanımlanmıştır. Önümüzdeki yıllar bu savaş stratejisinin birçok ülkedeki geçerliliğinin yeniden teyit edileceği yıllar olacaktır. Bu nedenle ısrar ve buna uygun hazırlık tartışmasız bir zorunluluktur.

Hemen her gün yeni savaş tamtamlarının çalındığı, silah teknolojisinin muazzam seviyelere ulaştığı, sadece halktan gelen mücadelelere karşı değil devletler arası savaşların da güçlü bir şekilde gündemde olduğu yerde halk kitlelerinin savaşına odaklanmak, onun ilke ve yöntemlerini geliştirmek, kitle çizgisi anlayışını savaşın belirleyici ögesi olarak hayata geçirmek olmazsa olmaz önemdedir. Mao Zedong'un ısrarla öğrettiği temel gerçek de budur.

İDAM MANGASINDAN GELECEĞE

Bu gerçeği yakın zamanda ortaya çıkan bazı fotoğraflarda; Yunan komünistlerinin idam mangasına doğru yürürken sergiledikleri tarihsel güven ve kararlılıkta, idama giderken bile yenilmeyen gururda gördük. Nazilerin saldırılarına karşı örgütlenmiş Yunan komünistleri ele geçirilirse idam edileceklerdir ve esir düşmüşlerdir. İdam edilmek onlar için beklenen sonlardan biri. Bunun, savaşın kaçınılmaz bir sonuçlarından biri olduğunun farkındalar. Eylemlerinin sonucundan eminler. Bu nedenle gördüğümüz o fotoğraflarda bilinmeyene değil, bildikleri bir sona doğru yürüyorlar.

Fakat, bu son görünenden ibaret değil. O fotoğraflara bakanlar idama giden komünistleri görüyor. Oysa gerçek onların kafasındadır. Onlarında kafasında, gidilen yer idam mangasının önü değildir; gidilen yer kitlelere taşıdıkları umutla birlikte kitlelerin kaçınılmaz olana yönelecekleri yerdir. "Umut taşınmak zorundadır." Sınıfın özneleşmesi bu sözde somutlaşır. İşçi sınıfının hareketi, çıkarlarına dayanan bir özneleşme süreci yaratılmalıdır. Bu yaratıldığında Yunan komünistlerinin destansı yürüyüşü gibi zafere yürünecektir.

IRAK'TA EMPERYALİST DAYATMA VE ÇATIŞMA RİSKİ

1 1 Kasım 2025 tarihinde gerçekleştirilen Irak genel seçimleri tartışma konusu olmaya devam ediyor. Irak'ta dört yılda bir yapılan genel seçimler, ülkeyi yönetecek olan 329 sandalyeli "Temsilciler Meclisi"ni belirlemektedir. Irak'ın çok katmanlı ilişkileri, iç ve dış politikadaki açmazları, Orta Doğu'nun yeniden dizayn edildiği günümüzde emperyalistlerin stratejik hattını yakından ilgilendirmektedir.

GENEL SEÇİMLERİN KRİTİĞİ

Genel seçimlere giderken Irak'taki siyasî partiler bilindik ve yeni projelerle ifade edilen vaatler ekseninde kampanyalar yürütmüştür. Halkta açığa çıkan bıkkınlık ve seçimlere duyulan güvensizlik, Irak'taki egemen sınıfları "somut hizmetleri" içeren kampanyalar ve propagandalar üretmeye sevk etmiştir. Bu kapsamda iktidarda olan Sudani-İKK (İmar ve Kalkınma Koalisyonu) kliği "hizmet siyaseti" ve altyapı yatırımları söylemleriyle öne çıkmıştır. "İcraat" vaatleriyle kampanya yürüten Sudani-İKK kliği Bağdat'ta tamamlanan köprüler, yeni yapılan yollar ve hastane projeleriyle halkın gözünü boyamak istemiştir. Türkiye ile yürütülen "Kalkınma Yolu Projesi" ise Sudani-İKK kliğinin en büyük ekonomik vaadi olmuştur. Bu yolla Irak'ın bölgesel bir ekonomik merkez olarak kalkınabileceği öne sürülmüş, imajı güçlendirilerek Sudani'nin halktaki karşılığı yükseltmek istenmiştir.

Yine her seçimde gündem olan yolsuzluk, bu seçimlerde de gündem olmuş; özellikle "kamu istihdamı" tartışmalarında vurgular bu soruna yoğunlaşmıştı. ILO ve Dünya Bankası raporlarına göre Irak'ta özellikle genç nüfusta işsizlik oranı yüzde 32,1 civarındadır. Genç kadınlarda ise bu oran yüzde 60'lara ulaşmaktadır. Kronik bir sorun olan genç işsizlik, Irak halkının biriken öfkesinin mayasıdır. Dolayısıyla ekonomik ve sosyal krizler derinleştikçe eskisi gibi yönetilmek istememe hali kitlesel bir boyut kazanmakta ve bu, işsizlik sarmalında geleceksizleştirilen gençlik için olası isyanların temel nedeni olmaktadır. Irak egemen sınıflarının en büyük çekinceleri arasında gittikçe yoksullaşan gençliğin öfkesinin sisteme yönelmesi tehlikesi yer almaktadır. Bu nedenle gençliğin öfkesini sistem içinde

eritmeyi amaçlayan egemenler, devlet kadrolarında binlerce kişilik kontenjan açma sözü vermişlerdir.

Tishreen Hareketi çevresi ise bu sözlerin "oy satın almak" için verildiğini savunarak sistemin değişmesi gerektiği yönünde tutum almıştır. Ancak Tishreen Hareketi'nin "sistemin değişmesine" dair tutumunun bir alt üst oluşu hedeflemediği, belli talepler etrafında reformist bir hattı temsil ettiği, dolayısıyla halkın somut sorunlarının kökten çözümünü amaçlamadığı açıktı.

Öte yandan kitleler arasında Şii kimliğiyle nüfuz eden Mukteda el-Sadr'da somutlaşan Sadr Hareketi, seçimleri boykot kararı almıştır. Sadr yanlısı kitleler bu karar doğrultusunda sandığa gitmeyerek parlamentoda güç dengelerini ciddi derecede etkilemiştir. Sadr'ın boykot kararı, kendi şartlarını dayatmak için stratejik bir hamle olarak yorumlanıyor. Sadr'ın, daha fazla sömürü ve yoksulluk dayatan gerici sistemin kitlelerde yarattığı çelişkileri iktidar odaklı kampanyasının sonucu alıcı manivelası olarak kullandığını söylersek yanlış olmayız. Sadr'ın yolsuzluk karşıtı söylemleri, devlet dışı silahlı grupların (özellikle İran etkisinde olan grupların) tasfiyesi gibi şartları kitlelerin nabzını tuttuğuna işaret etmektedir. Öyle ki boykot çağrısı yaparak seçimlere katılım oranını düşürmesi, yeni hükûmetin halk nezdinde meşruiyetini sorgulamıştır. Maliki ile Sudani arasındaki güç mücadelesi hükûmet kurma krizinde fırtınanın merkezi olsa da Sadr Hareketi'nin uzun vadede halk içerisindeki çelişkileri kendi lehine çevirerek iktidar hedefiyle stratejik manevralarda bulunacağını ön görmek mümkün.

ABD'NİN SEÇİMLERE MÜDAHALESİNİN NEDENLERİ

Irak genel seçimlerinin kazananı resmî sonuçlara göre başbakanlık koltuğunda oturan Sudani oldu. Ancak nispi temsil sisteminden dolayı tek başına hükûmet kuracak çoğunluğa ulaşamadı. Sudani-İKK kliği 46 sandalye ile seçimlerde birinci olmuş ancak geri kalan 119 sandalye muhalefet kliklerinde temsiliyet kazanmıştır. Halbusi liderliğindeki Takaddum Partisi 36 sandalye ile Sünni seçmenleri, etrafında toparlamayı başardı. Maliki

liderliğindeki İran'a yakınlığıyla bilinen KDK (Kanun Devleti Koslasyonu) ise 26 sandalye alırken parlamentodaki Şii gruplar da varlığını koruyabildi. ABD'nin seçimlere müdahalesi, temelde güç dengelerinin merkezinde konumlanan İran yanlısı Maliki-KDK kliğinin hükûmette yer alması nedeniyledir. Ancak bu müdahale, yalnızca iktidara gelecek olanın İran'a yakın olmasıyla açıklanamaz. Sudani'nin önceki süreçte İran destekli grupların desteğiyle başbakan olması, ABD'yi, Sudani'yi tamamiyle İran'ın kollarına terk etmektense, iş birliği yaparak dengeleyici bir pozisyon almak zorunda bırakmıştı. ABD'nin müdahalesi, İran destekli grupların baskılanmasını ve İran'a uygulanan yaptırımların Irak vasıtasıyla boşa çıkarılmamasını içermektedir.

Görünürde Sudani, ABD'nin kontrol etmesi gereken güçtür ancak bu görünürdeki gücün ötesinde asıl sorun, pay edilecek olan iktidarda Haşdi Şabi bağlantılı yapıların varlığıdır. Washington'un Irak'a uyguladığı ekonomik yaptırımlar, Haşdi Şabi bağlantılı grupların hükûmetteki tesirini sonlandırmayı amaçlamaktadır. Zira Irak'ın İran eksenine kayması, ABD'nin Orta Doğu'daki varlığına tehdit oluşturduğu kadar Siyonist İsrail'in güvenliği bakımından da büyük bir riski beraberinde getirmektedir. Yani ABD emperyalizminin çıkarlarıyla örtüşmeyen bir Irak realitesinin önüne geçilmek istenmektedir.

HAKAN FİDAN'IN AÇIKLAMALARI

Geçtiğimiz günlerde bir televizyon programına katılan dışişleri bakanı Hakan Fidan, KUH'un (Kürt Ulusal Hareketi) Irak'taki varlığından yola çıkarak bir dizi açıklamada bulunmuştu. Bu açıklamalar Irak'a müdahale sinyalleri olarak yorumlanmıştı. Fidan, İran özelindeki nükleer tartışmalarına dair "İran'la birtakım daha farklı sorunları olan ülkeleri nükleer silah sahibi yapma çabası içine sokar ve aynı yarışa bizim de ister istemez katılmamız gerekebilir." diyerek Irak'taki Haşdi Şabi gibi İran bağlantılı güçlere gözdağı vermek istemiştir. Devamında ise Fidan, Suriye'deki saldırıların ardından sıranın "Irak'taki yapılanmaya" geldiğini belirtmiş, KUH'un Irak'taki varlığının Irak'ın egemenlik sorunu olduğunu vurgulamıştı. "Irak

hükûmeti, Irak devleti bu konuda bir irade koymak zorunda kalacak. (...) Sen nasıl bir egemen devletsin ki bunun varlığına bu şekilde izin veriyorsun? (...) Haşdi Şabi karadan ilerleyip biz havadan harekât yaptığımız zaman olay iki veya üç gün, fazla bir süresi yok, yani bu kadar basit bir askerî operasyon." diyerek silah bırakmış ve kendini feshetmiş olan PKK'ye yeni bir imha saldırısının zeminini yoklamıştır. Üstelik bunu, İran desteğinin ağırlıkta olduğu ve KUH'a karşı genel tavrı ortak çıkarlar etrafında TC'nin işgalci karşıtlığında sabitlenen Haşdi Şabi güçlerine göz kırparak yapmıştır. Fidan'ın bu açıklamaları, geçmişte yaşanan güç rekabetinden açık kapı yaratarak ve nükleer tehdidiyle Haşdi Şabi'yi KUH'un imhasına yöneltme dayatması olarak okunabilir. Öte yandan ABD'nin tutumunu yansıtan bu açıklamalar İran'ı ablukaya almanın, bu ekseninde Batı emperyalist kampına hizmet edecek güçlü bir mevzi kurmanın diplomatik diyalogları niteliğindedir.

Irak'ta egemenlik ihlaline dair tartışmaları alevlendiren bu açıklamalar, Irak devleti ve Haşdi Şabi tarafından tepkiyle karşılanmıştı. Türkiye'nin Bağdat büyükelçisi çağrılarak protesto edilmiş, Haşdi Şabi cephesinden Fidan'ı "operasyonel ortaklık teklifini reddeden açıklamalar gelmiştir. Dahası, Haşdi Şabi bileşenleri TC'nin Irak'taki işgalci varlığından duydukları rahatsızlığı dile getirdiler. Bu açıklamanın ve tehditkâr söylemin TC'nin Irak politikasıyla, hele de Kürt ulusal mücadelesine müdahale istemiyle ilgili olmadığını söylemeliyiz. Bu söylem ABD'nin Irak'taki beklentilerine destek veren bir açıklama olarak değerlendirilmelidir. Haşdi Şabi'nin taviz vermeyen tutumu, Irak'a yönelik emperyalist bir müdahalenin emarelerini taşımaktadır. Önümüzdeki süreçte egemenler arasındaki saflaşmalar netleşecek ve gelişmeler çatışmalı seyredecektir. Bu noktada cadı kazanına dönen Orta Doğu'da kurulmak istenen denklemin haksız savaflara yol açacağı gerçeğinden hareketle komünistlerin antiemperyalist, antifaşist mücadeleyi yükseltme görevine ağırlık vermesi, güçlü bir enternasyonal mücadele örgütleme sorumluluğunda yoğunlaşması elzemdir.

BELGELERİYLE YA DA BELGESİZ KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ -I

Trump yönetiminin “Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi” 5 Aralık 2025’te açıklandı. Önceki belge, 2022 sonbaharında, Biden döneminde açıklanmıştı. Biden öncesinde de, Trump’ın birinci başkanlık döneminin ve Obama döneminin strateji belgesi açıklanmıştı. Rutin bir iş gibi görünüyor olabilir; ama bu açıklamalarla önem-sizlik algısı yaratılarak Amerikan tekelci sermayenin hedefleri yinelenmektedir. Dolayısıyla bu belgeler tekelci sermayenin hedeflerinin siyasal ifadesi olarak düşünülmeli ve incelenmelidir.

ABD’de her iş başına gelen, “kendi belgesini” açıklasa da bu belgelerin, bazı değişiklikler dışında birbirinin tekrarı olduğu görülüyor. Örneğin birinci Trump döneminin belgesi Obama’nın bir tekrarıydı ve ek olarak Avrupa emperyalistlerinden güvenliklerini yükseltmeleri, silahlanmaya ağırlık vermeleri isteniyordu. Belgelerdeki farklılıklar değişen koşullarla ilişkilidir, fakat bununla sınırlı olmadığı görülüyor.

Trump’ın yeni strateji belgesi tekelci sermayenin iç çelişkilerini taşıyor, belirlenen hedeflerle bu çelişkiler arasında bir ilişki mevcut. Trump yönetiminin birinci yılındaki gelişmelerle strateji belgesi arasında (henüz açıklanmamışken) sıkı bir ilişki olduğu görülmektedir. Belge hakkında yapılacak bir değerlendirme Amerikan emperyalizminin şimdiki konumlanışı hakkında belli bazı ipuçlarına sahip olmamızı sağlayacaktır.

Belgeyi üç başlık altında değerlendireceğiz. Orta Doğu, Avrupa ve Güney

Amerika olan bu başlıklar, aynı zamanda ABD emperyalizminin hedeflerini anlatmaktadır.

A. STRATEJİ BELGESİNDE ORTA DOĞU

I. Orta Doğu’nun Sevinmesi için Bir Neden Var mı?

Trump’ın strateji belgesi Orta Doğu’nun öncelikli olmaktan çıktığını söylüyor. Belge, Orta Doğu’nun sahip olduğu enerji kaynakları nedeniyle “büyük güçler” arasında bir rekabet alanına dönüştüğü tespitinin ardından, enerjinin çeşitlendirilmesiyle Amerika’nın kendisinin, enerji ihracatçısı konumuna yükseldiğini belirtiyor. Belgede Trump yönetiminin uyguladığı enerji politikasıyla üretimin daha da artacağını ve artık Orta Doğu’ya odaklanmanın tarihsel nedeninin ortadan kalkacağını vurgulanması dikkat çekicidir (7 Aralık 2025 tarihli gazeteler). Belge bir itiraf gibi; ama bu itiraf dahi gerçeğin üstünü örtmek içindir.

Durumu özetlemeye çalışalım: 19. yüzyılın sonlarına doğru petrol yeni bir enerji kaynağı olarak sanayi üretiminde kullanılmaya başlanmış, emperyalistlerin Orta Doğu’ya olan ilgisi de buna uygun olarak farklılaşmıştır. Su ve buharın devindirici güç olarak kullanılmasının ardından, bu kaynaklardan çok daha fazla etkileyici, işlevsel bir yakıt olarak petrolün keşfi yeni bir süreci başlatmıştı. Makinaları çalıştıran yeni güç kaynağı artık esas olarak petrol olacaktı. İktisat tarihçilerinin “ikinci sanayi devrimi”

olarak adlandırdığı bu yeni dönem emperyalistlerin kaçınılmaz biçimde bölgede yoğunlaşmasını getirmiştir.

Daha önceleri hammadde, geçim araçları temini ve pazar olarak rekabet sahasıyken, petrolün bir güç kaynağı olarak keşfedilmesiyle, bölgeye hâkim olmak emperyalistler açısından esaslı bir sorun oluştu. Belgede “büyük güçler” diye tanımlanan emperyalistlerin Osmanlı’yı yutmak için artık daha büyük nedenleri vardı. Orta Doğu’nun sahip olduğu petrol yatakları emperyalistler arası keskin rekabetin gerekçelerinden biri olmakla kalmamış, bu imkâna sahip olmak adına bölge halkı kendini içinde bulduğu bitimsiz savaşların katliamlar, parçalanmışlık ve düşmanlıkların parçası haline getirilmiştir.

Bölgenin petrolü, diğer zenginliklerle birlikte emperyalistler arasında paylaşılmış, 20. yüzyıl boyunca emperyalist tekellerin sermaye birikimine bırakılmıştır. Mısır’da Musaddık gibi kimi millî burjuva önderlerin petrolü millileştirmeleri emperyalistlerce örgütlenmiş darbelerle engellenmiştir. Petrol tekelleri ve iş birlikçi petrol şeyhleri mutlu-mesut biçimde bugüne gelmiştir.

“Yakın” diyeceğimiz bir zamanda, 2003 yılında Saddam yönetiminin elinde kimyasal silahlar bulunuyor gerekçeyle Irak’ın ABD tarafından işgalini hatırlayalım. ABD işgalden on yıl sonra ordusunun esas kısmını geri çektiğinde Irak’ın zengin petrol ve doğal gaz yatakları, ExxonMobil, Chevron, Standart Oil gibi şirketleri kapsayan “yedi kız

kardeş”in elinde kalmıştı.

2012 yılına gelindiğinde hedefte bu kez Libya vardı. ABD’nin başını çektiği emperyalist koalisyon Libya’yı işgal etmiş ve Libya’nın petrol zenginliği emperyalist tekeller arasında pay edilmişti. Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Kuveyt, Bahreyn ve diğerleri enerji kaynaklarıyla birlikte emperyalistler tarafından daha önce yutulmuştu, Irak ve Libya işgalleriyle Orta Doğu’nun eksik halkaları neredeyse tamamlanmış oldu. “Neredeyse” derken İran diye bir istisnaya dikkat çekiyoruz.

Tablo budur ve Trump’ın strateji belgesi Amerika’nın Orta Doğu’ya odaklanmasının tarihsel nedeninin ortadan kalktığını söylüyor ve üstelik kendisinin petrol ihracatçısı olduğu gerekçesiyle. Bir kere “tarihsel neden” tek başına petrol, doğal gaz değil, bölgenin jeostatejik konumu bir yana hammadde ve geçim araçları kaynakları ve emperyalist tekellerin pazarı olma gibi daha temel bir neden var. İkincisi, sadece bunlara sahip olmak değil, rakip tekellerin sahip olmasının önüne geçmek gibi bir neden var, rekabet bu yüzden keskindir. Bir diğer gerçeklik de yukarıda özetlendiği gibi bölgenin petrol ve doğal gaz yatakları, halihazırda zaten emperyalist tekellerin elindedir. Belgedeki “itiraf” bu gerçeklerin üstünü örtüyor.

Artık, ABD emperyalizminin belgede ifade edilen Orta Doğu’ya odaklanma siyasetinin değiştirilmesine geçebiliriz.

II. ABD Emperyalizminin Odağı Neresidir?

ABD, 2000'in ilk on yılı içerisinde, odağının neresi olacağını belirlemişti. Odak Çin'di. Çin'in büyüme temposu, ekonomik, siyasî ve askerî stratejisi ABD açısından tetikte olmayı gerektiriyordu. Fakat asıl gelişme 2008-2009 krizi ile birlikte yaşandı. ABD'de Çin konusunda hazırlanan master çalışmaları, ekseriyetle Çin ekonomisinin ABD'yi geçeceği biçiminde sonuçlanıyordu. Nitekim Obama dönemi strateji belgesinde Çin artık bir tehdit olarak değerlendiriliyor ve ABD emperyalizmi, odağını Asya-Pasifik olarak belirliyordu. Sonraki ABD başkanları yani Trump ve Biden belgede bir değişikliğe gitmedi, ABD yönetimleri Asya-Pasifik odağını koruyarak politikalarını geliştirdiler. Japonya, Tayvan, Filipinler "Çin'i çevreleme" politikası yönünde etkinleştiler; Çin, hassas noktalarından (Filipin ve Tayvan'ın silahlandırılması gibi) zaman zaman yoklandı. ABD savaş gemileri Pasifik'te eksik edilmedi vb.

ABD'nin, Çin odaklı Asya-Pasifik yoğunlaşması belirgin biçimde sürerken Ekim 2023 tarihinde Hamas'ın El Aksa Tufanı hamlesi gerçekleşti. ABD ve İsrail bu gelişmeyi yeni bir Orta Doğu düzeni yaratma politikasıyla karşıladı. Dünyanın gözü önünde Gazze yok ediliyor, Filistin halkı soykırımdan geçiriliyordu. Bu aleni işgal ve katliam ABD ve Avrupalı emperyalist devletlerin maddi ve manevi desteğiyle birlikte gerçekleşti. Hizbullah, Suriye, İran, Yemen İsrail'in hedefleri arasındaydı ve Hizbullah'a dönük büyük bir saldırı gerçekleştirdi. Bu saldırı tabii ki ABD ve diğer emperyalistlerin desteğiyle oldu. ABD uçak gemisi, savaş gemileri Lübnan'ın karşısına demir atmıştı. Hizbullah sonrası bu kez İran'a saldırı gerçekleşti. ABD'nin katılımı bizzat savaş uçaklarıyla bombardıman biçimindeydi.

Aksa Tufanı'ndan iki yıl sonra, Ekim 2025'te Mısır'ın Şarm El Şeyh kentinde "Trump Barışı" ile Hamas-İsrail arasında ateşkese gidildiğinde, bölge iki yıl önceki durumundan çok farklıydı. Orta Doğu, ABD ve diğer emperyalistlerin benimsediği (elbette şimdilik) yeni bir biçim ve yeni dengelere kavuşmuştu. Bir özetini sunduğumuz gelişmeler ABD'nin odağının uzun bir zamandır Orta Doğu olmadığını gösteriyor. Suriye'deki ya da İsrail eliyle bölgeye dönük saldırganlıktaki varlığı bir odaklanma ya da odak değişikliği değil, Çin merkezli Asya-Pasifik odaklanmasının yanı

sıra yaptığı geçici bir konumlanıştır. Bu geçici durum nihayetlenmiş ve ABD emperyalizmi esas odağına yönelmiştir.

Peki strateji belgesinde Çin'den, düşman yerine ticari, teknolojik, ekonomik rakip olarak bahsedilmesini nasıl değerlendirmeliyiz? TRÇ (Türkiye, Rusya, Çin) ittifakı savunucularının ama özellikle Nasyonal Sosyalist Perinçek kliğinin yayınlarında atılan manşetler heyecanlarını ele veriyordu. Bu kesimde, Trump'ın "Atlantikçi" yani NATO'cu emperyalist yayılcı olmadığı hakkında güçlü bir eğilim mevcut, sarkaç gibiler. Trump'ın hamleleri karşısında her seferinde farklı bir Trump anlatısına giriyorlar. Belgede Çin'den "düşman" olarak bahsedilmemesini yine Çin'e dönük olumlu bir gelişme olarak yorumluyorlar. Amerikan tekeli sermayesinin Çin merkezli Asya-Pasifik politikası emperyalistler arası rekabetin ötesinde bir hegemonya mücadelesini içerir. Değişen ABD başkanları bu aynı politikayı geliştirici katkılar yapmaktalar. Nasyonal Sosyalist/faşist Perinçek kliği sınıf ve siyaset/devlet ilişkisini bireye ve partisine indirgemiş ve Trump'a olmayacak misyonlar biçmektedir. Düşüncelerinin nasıl kof nasıl gerçeklerden kopuk olduğunu görmek için bir haftalık bir zaman yetmişti. Strateji belgesinden bir hafta sonra ABD'nin 2026 savunma bütçesi Temsilciler Meclisinde onaylanmış, gazetelerde yayınlanmıştı. Savunma bütçesi materyalinde Çin'e bilhassa vurgu yapılmış, Çin'i caydırmak hedefi "öncelikli" olarak belirlenmişti. ABD savunma bütçesi 90 milyar dolara çıkarılmış, Çin ve Rusya'nın Amerika için tehdit oluşturduğu görüşü bütçeyi savunmanın önemli argümanlarından olmuştur. Çin'in üzerinde caydırıcılık yaratacak güçte bir savunma bütçesi amaçlanırken Tayvan ve Filipinler'e milyarlarca dolarlık savunma fonu tahsis edilmiştir. Amerika'nın 2026 savunma bütçesi Çin politikasını korumanın yanında silahlanmanın artırıldığını göstermektedir. Strateji belgesi ve savunma bütçesi Çin konusunda gelişmiyor, aksine ortaklaşmıştır.

III. Yeni Orta Doğu Düzeni

Aksa Tufanı gerçekleşmeden önce bölgenin gündeminde "İbrahim Anlaşmaları" vardı. ABD'nin himayesinde geliştirilen İbrahim Anlaşmaları, bölge ülkeleri ile İsrail arasında yeni bir ilişki biçimi kurmayı hedefliyordu. Müslüman halkın Siyonist İsrail'e dönük derin nefreti bu ülkedeki iktidarları belli ölçülerde basılamış, en azından görünüşte İsrail'e

mesafeli durmalarını sağlamıştır. Öte yandan aynı iktidarlar aynı nefreti kolayca istismar ederek kendilerini temize çekmeyi sürdürmüşlerdi. Bölgedeki bu iş birlikçi yönetimler kitlenin basıncına rağmen, İsrail'le ilişkilerini açığa çıkarma tutumu içindeydi ve bu yönlü adımlar da atıldı. ABD'nin himayesinde yürütülen ve İsrail'le normalleşmeyi amaçlayan görüşmeler bu koşullarda yapılmış ve destek açıklamaları gelmeye başlamıştı. BAE ile İbrahim Anlaşması tamamlanmış gibiydi. Suudi Arabistan ve diğerleri sıradaydı.

ABD'nin önce iş birlikçi rejimler, sonra da bölge halkı nezdinde İsrail'i meşrulaştırma girişimi Orta Doğu'daki mevcut koşullar açısından enteresandı. Bir kere İslam Teşkilatı Örgütü, Arap Ülkeleri Birliği gibi kurumsal yapıların İsrail hakkında bir rezervi vardı. Keza bölgedeki gerici rejimlerin aşmaları gereken "kamuoyu" engeli vardı ve bölgede ABD-İsrail karşıtı silahlı bir direniş söz konusuydu. İran'ın belirleyici olduğu, esasını Şiilerin oluşturduğu ama Hamas'la da ilişkili bu direnişin güçleri bölgede etkin ve dikkate alınması mutlak, önemli bir güçtü. Bu objektif gerçeklik içerisinde ABD emperyalizmine rağmen İbrahim Anlaşmaları ve İsrail'le normalleşme belli bir sınırlılık içerisinde kalacaktı. ABD'nin bunu öngördüğünü tahmin edebiliriz, bu da bize ABD emperyalizminin İsrail'in güvenliği sorununda mesafe almak, İsrail'in konumunu sağlamlaştırmak gibi bir hedefe sahip olduğunu gösteriyor; böylece Orta Doğu'daki güç ve varlığını sınırlandıracak, bölgeyle olan zorunlu meşguliyeti azalacaktı.

Aksa Tufanı hamlesi ABD ve diğer emperyalistlerin bölgeyle ilgili bu türden hesaplarının tam ortasına gerçekleşti. Siyonist İsrail emperyalistlerin onay ve desteğini alarak başta Hamas olmak üzere Filistin direniş güçlerini imha etmek, soykırım ve sürgünle Gazze'yi insansızlaştırmak, kendi sınırlarına katmak biçiminde bir karşı saldırıyla Aksa Tufanı'nı yanıtladı. Savaş kendi içerisinde çeşitli aşamalardan geçti. Şarm El Şeyh'te "Gazze Barışı" masası kurulduğunda askerî ve siyasî bakımdan bölgenin çehresi bir hayli değişti. Bu değişikliklerden biri varlığını uzun zamandır sürdüren, ABD ve İsrail'i hedefine almış ve silahlı bir cephenin darbelenmiş, dağılmış olmasıdır. Suriye'de Esad/BAAS rejiminin devrilmesi, kukla Colani liderliğinde MİT, CIA, M16 kontrolünde bir gücün iş başına getirilmiş olması bir diğer önemli gelişmedir.

Orta Doğu'da oluşan yeni dengeler İsrail için, kuruluşundan bugüne hiç olmadığı kadar bir üstünlük sağlamıştır. İsrail'in güvenliğini kendi çıkarları yönünden öncelikli gören ABD ve diğer Batılı emperyalistler, oluşan bu yeni Orta Doğu'dan ziyadesiyle memnundur. Hizbullah, Hamas ve diğer Filistinli örgütlerin silahsızlandırılması ve dağıtılması için yoğun bir çaba harcanıyor. Bu güçlerin tasfiyesi ve Yemen'de Enserullah'ın dağıtılması, emperyalistler, İsrail ve bölgenin iş birlikçi yönetimleri açısından bir eşik aşılmış olacaktır.

Orta Doğu yeniden şekillendiriliyor, bunun kolay olmayacağı açık. Böyle bir Orta Doğu'da İsrail özel bir yer tutacaktır, fakat mevcut bagajı nedeniyle İsrail'in kurucu bir rol oynaması, ABD'nin beklentilerini karşılaması biraz zor. ABD'nin beklentisinin neler olduğu üzerinde durmak gerekiyor, bunun için Trump'ın strateji belgesinden yararlanabiliriz.

Belgede bazı ülkeler, potansiyel "bölgesel güç" olarak değerlendirilmekte, bu ülkelerden, bulundukları bölgelerde sorunların çözümü yönünde, daha fazla rol üstlenmeleri istenmektedir. Türkiye de bu ülkelerden biridir. Belgenin yorumlarında, ABD emperyalizminin "bölgesel güç" diye tarif ettiği bu ülkelere nüfuz alanları bırakıldığı anlaşıyor. Fakat "kim için, kimin adına" diye sormaya başladığımızda karşımıza belgenin sahibi çıkmaktadır. Dolayısıyla TC'ye biçilen "potansiyel bölgesel güç" rolü hem bu rolü dağıtanın misyonunu hem de patronun buradaki işlevini gösterir. Bu tür roller geçmişte "jandarmalık" olarak görülür ve bir ülke için utanç verici kabul edilirdi. Günümüzde vekil güçler gibi "vekil devletler" kabul ediliyor ama gururunu okşamak için bir "bölgesel güç" payesi vermek tercih ediliyor. Sonuçta "potansiyel" de olsa TC'nin bölgede ABD politikaları yönünde aktifleşeceği söylenebilir.

Aslında son bir yıl içerisinde yaşananlar yan yana getirildiğinde, TC için belirlenen rolün (en azından belgede yazılmış haliyle) taşlarının döşendiği söylenebilir. Trump'ın seçimleri kazanmasının ardından Erdoğan yönetimiyle özel bir süreç işletildiği hatırlanacaktır, adeta Biden yönetiminin Erdoğan yokmuş gibi hareket etmesinin acısı çıkartılıyordu. Özellikle HTŞ'nin Şam'a doğru hareketlenmesi ve Esad rejiminin devrilmesi Erdoğan'ın başarı hanesine yazılmış, dünyanın gözüne sokarcasına Erdoğan alkışlanmıştı. Sonraki Erdoğan-Trump görüşmeleri, abartılı karşılama tören

ve söylemleri, koltuğunu çekme gibi revaranslar Erdoğan'ı parlatarak takdim etmenin parçalarıydı. Trump, Erdoğan'a istediği şeyi veriyordu. Fakat coğrafya Orta Doğu olunca masadakilerin pek çoğunun sahada bir karşılığı olmaz. Bu biliniyor. Ne TC'nin gerçekliği bölgesel güç olmaya uygundur ne de bölge ülkelerinin bir güç boşluğu olduğuna iknadır.

B. ÇÜRÜYEN FAŞİZM İÇİN FAŞİZM ALTERNATİFİ

Başlıktaki niteleme yani Avrupa'nın çürümüş olduğu Trump'ın strateji belgesinde geçmektedir. Belgede "mevcut politikalar sürerse... kıtanın 20 yıldan az bir sürede tanınmaz hale..." geleceği belirtiliyor ve "bazı Avrupa ülkelerinin ... güvenilir müttefik olmaya yetecek ekonomilere ve ordulara sahip olup olmadıkları"ndan şüphe edilmesi gerektiği vurgulanıyor. Belgeye göre Avrupa ABD için yük haline gelmiştir. ABD kendi vatandaşının çıkarına olmayan, Avrupa'ya ait sorunların yükünü, yıllarca omuzlamaya devam etmiştir ve artık Avrupa'dan deyim yerindeyse başının çaresine bakması istenmektedir.

Fakat Avrupalı liderlerin tepkisini çeken "Avrupa'nın karşı karşıya olduğu daha büyük sorunlar arasında siyasî özgürlüğü ve egemenliği zayıflatan Avrupa Birliği ve diğer ulus ötesi kuruluşların faaliyetleri; kıtayı dönüştüren ve çatışmalara yol açan göç politikaları; ifade özgürlüğünün sansürlenmesi ve siyasî muhalefetin bastırılması..." sözleri olmuştur. AB Konseyi Başkanı A. Costa tepki göstermiş, "müttefikler müttefik gibi davranmalıdır" demiştir. Avrupalıları rencide eden ifadeler bir yana, dikkat çekici olan, belgede vatansever partiler olarak geçen Avrupa'ya yayılmış faşist doktrinlere sahip partiler hakkında söylenenlerdir. Belge faşist partileri kast ederek "Amerika için vatansever Avrupa partilerinin artan etkisi büyük bir iyimserlik nedenidir" denilmekte ve bu gelişme karşısında ABD için "Avrupalı ülkeler içinde Avrupa'nın mevcut gidişatına karşı direnişi teşvik etmek" görevi çıkarılmaktadır. Belge, farklı ifadelerle ABD'nin Avrupa'daki faşist partileri destekleyeceğini tekrarlamakta, bu partilere yönelik olası tedbirleri ise özgürlüklerin kısıtlanması, sansür, siyasî muhalefetin bastırılması diye işaretlemektedir.

Trump yönetiminin faşist partilere yönelik açık desteği sık karşılaşılabir bir durumdur, bazıları bu durumu "otoriter kişilik"le açıklıyor. Siyasal ilişkilerin psikolojik,

pedagogik bir boyutu olur, olabilir; ama durum bununla açıklanamaz. Avrupa dahil dünyanın değişik coğrafyalarında faşist parti ve örgütlerin güçlendiği bir gerçektir ve bunun nedenleri arasında sermaye birikimi ve bu birikimin açığa çıkardığı uçlarda aşırı yığılma başattır. Yani dünyada 60 milyon yetişkinin 226 trilyon dolara sahip olması, geri kalan milyonlarca insana ise sadece birkaç trilyon dolar düşmesi sağcı yönelimin temelidir. Eşitsizlik servet piramidinde hep vardı, bugünün dünyasını farklı kılan bu eşitsizliğin derinleşmesinin yanında emperyalist sermayenin içinden çıkamadığı ve sürekli büyüme eğilimi taşıyan bir krizin varlığıdır. Bu tablo kitlelerin dünyasını alt-üst ediyor ve onları politik hayatın içine çekiyor, faşist partilerin bu koşulları istismar etmesi pek de zor olmuyor.

Avrupa'daki bazı emperyalist ülkelerin yıllık büyüme oranları şöyledir: İngiltere yüzde 1.3, İtalya yüzde 0.7, Fransa yüzde 0.6, Almanya yüzde 0. Bu gerçeklik geçim sorunu, işsizlik demektir; buna bir de göçmen dalgası eklenmiştir. Avrupa'daki faşist partiler ekonomik, siyasal ve diğer sosyal sorunlara göçmen nefretini birleştirerek kitleler içerisinde güç devşiriyor, seçmen kitlelerini sürekli büyütüyor. Ekonomik ve sosyal durum faşist partiler için bir gelişme zeminidir. Bu zemin adı "liberal", "muhafazakâr", "sosyal demokrat" veya "sosyalist" olan tekelci sermayenin merkez partilerinin, neoliberal politikaları uygulamadaki kararlılıkları nedeniyle giderek yıpranmaları, halk içindeki desteklerini kaybetmeleriyle birleşmektedir. Faşist partilerin yükselişi bu koşulların eseri ve açık biçimde kitlelerin alternatif arayışlarının bir yansımasıdır.

İtalya, Hollanda, Avusturya, Almanya, Fransa, İngiltere'de faşist partiler ya hükümettedir ya da hükümet adayı konumundadır. Trump her fırsatta bu partilerden bahsetmekte ve onlara desteğini açıklamaktadır. Aynı desteği örneğin Arjantin, Brezilya, Kolombiya, Venezuela, Honduras, Bolivya gibi Güney ve Orta Amerika ülkelerindeki faşist partilere de sunuyor. Arjantin, Honduras ve Kolombiya seçimlerinde, Trump aracılığıyla akıtılan milyonlarca dolarlık yardım sayesinde Trump'ın desteklediği faşist partiler kazanmıştır.

Dünya çapında faşist hareketlerin yükseliş halinde olduğunu tespit edebiliriz. Trump yönetimi bu gerçeği büyütmeyi, geliştirmeyi önüne koymuş ve bir taahhüt olarak strateji belgesine de eklemiştir.

Trump faşist hareketin Führeri, daçası, başbuğu yerine kendini koymuştur.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi durumla belli benzerlikler söz konusudur. Sözünü ettiğimiz dönemde Avrupa'nın faşist partileri Yahudi, Çingene; ABD'de siyahi düşmanlığını körüklüyor, yoksulluk ve işsizlikle cebelleşen işçinin sermayeye olan düşmanlığı azınlıklara yönlendiriliyordu. Koşullarla birlikte gelişen tepkinin bazı topluluklarda somutlaşması kitlelerin bir hedefe doğru kanallanması edilesinin yanında aynı kitlelerde duygusal paydaşlığa da yol açar. Yahudi düşmanlığı, Alman ulusal bilincinin gelişmesine yaradığı gibi şovenizmi de dalgalandırmıştır. Trump'ın strateji belgesi aynı yerdedir, önümüzdeki 20 yıl içerisinde göçmenlerin Avrupa medeniyetini çökteceğini vazetmektedir.

Fransa, Almanya, Hollanda ve Avusturya'daki faşist partiler, bu ülkelerde önce yargı sopası ile karşılanmış, haklarında kapatma davaları açılmıştı. Bu faşist partiler, bugün bu "kuşatmadan" çıkmışsa, kitlelerin artan arayışının siyasal olarak daha ileri biçimlerle buluşmasından korkulmasındandır. Tekelci sermaye kitlelerin daha ileriye yönelmesini engellemiş, onları faşist partilere yöneltmiştir.

Sermayenin bu genel çıkarı dışında, tekelci sermaye içerisinde, bu kriz sürecini, faşist partilerle yönetme gibi bir eğilimin güçlenmeye başlamasından da söz edilebilir. Dimitrov yoldaş ve Komintern 1935'te Avrupa'da faşizmin mali sermayenin en gerici, en şoven, en emperyalist kesiminin diktatörlüğü olduğu tespitinde bulunmuştu. Bu tanım Avrupa'daki bugünkü faşist hareket için gerçek ve günceldir. Tekelci sermaye Almanya'da AFD (Almanya için Alternatif Parti), Avusturya'da FPÖ (Özgürlük Partisi), Fransa'da Ulusal Cephe ile yakın durmakta, yan yana gelmektedir.

Emperyalist sermayenin krizi siyasî durumu etkilemeye, şekillendirmeye devam edecektir. Bir emperyalist paylaşım savaşı olasılığından daha sık söz edildiği ve savaşa dair işaretlerin arttığı bugünkü koşullarda faşizmin tekelci sermayenin gündemine girmesi eşyanın tabiatına uygundur. Trump ve yönetiminin bu özgün dönemde faşist hareketin hamisi gibi davranması bahsini ettiğimiz durumdan bağımsız değildir.

Neoliberalizmin yarattığı sermaye fazlası,

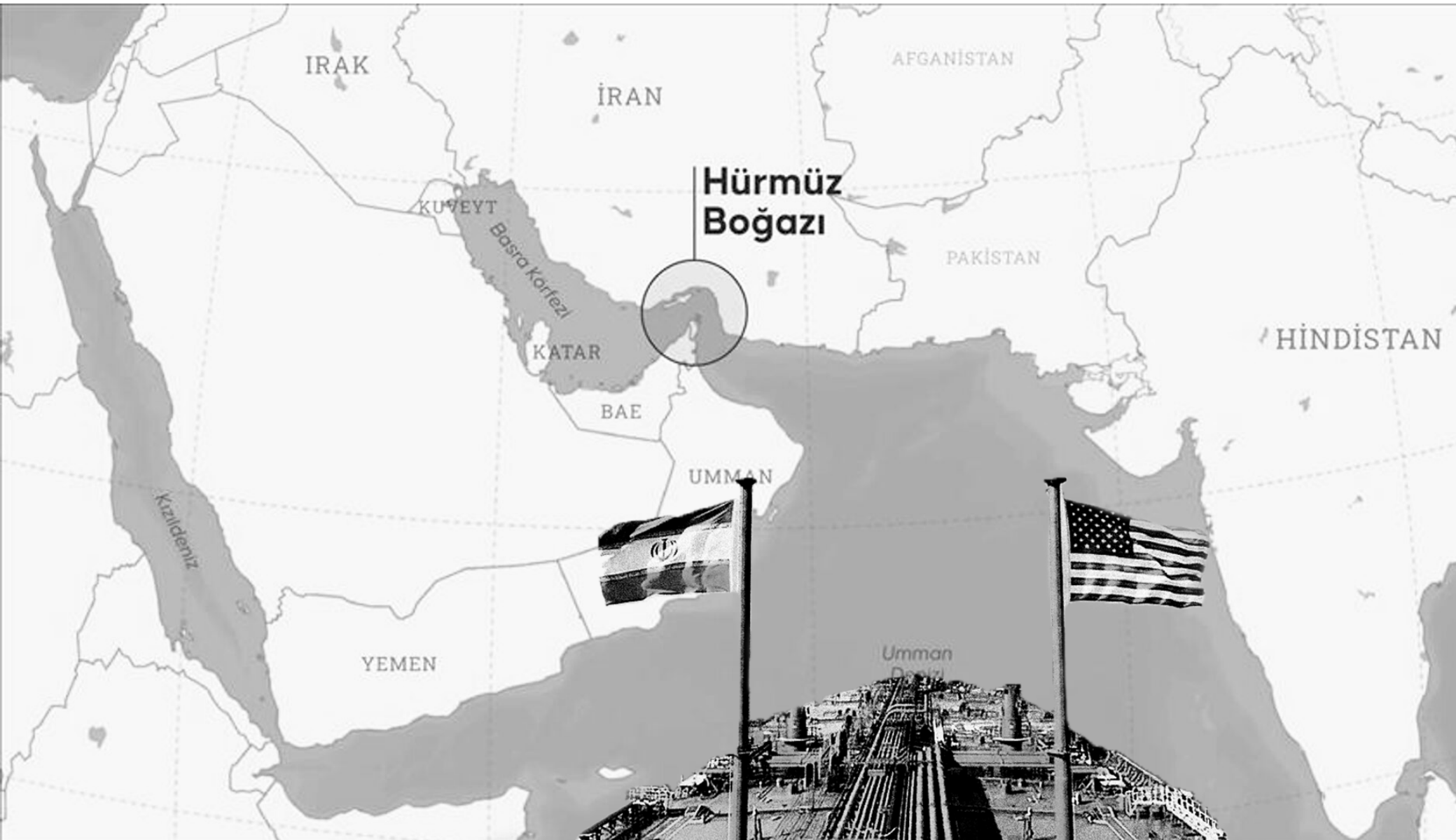
finansal alanda soğuramayacak kadar büyümüştür. Sermayenin değerlendirilecek yeni alanlar bulamaması onu "çöp" durumuna düşürür. Teknoloji alanı ve sermayenin bu alana yönelmesi "çöp" olmaktan kurtulma çabasıdır. ABD borsasının en büyükleri "muhteşem yedili" diye anılmaya uygun görülmüş teknoloji şirketleridir. Bu şirketlerin 2025 yılında yalnızca Yapay Zekâ (YZ) alt yapısına yaptıkları yatırım 400 milyar dolardır ve bu yatırımların önümüzdeki beş yıl içerisinde 5-7 trilyon dolara ulaşacağı tahmin edilmektedir (Micheal Roberts). Ergin Yıldızoğlu Güney Asya'dan Haiti'ye kadar dünyanın farklı ülkelerinde "Gen Z Direnişi" olarak geçen kitle hareketlerinin teknoloji tekellerinin ve özellikle YZ alanının yarattığı sonuçlara karşı bir hareket olduğunu belirtir ve bu durumun teknoloji tekellerini hızla sağa, oradaki en etkin hareketlere yaklaştırdığını belirtmektedir (BirGün Gazetesi, 22.11.25). Tekelci sermayeyi "en gerici, en şoven, en emperyalist, en saldırgan..." yapan gelişmelere bir örnektir E. Yıldızoğlu'nun söyledikleri. Elon Musk'ın seçimler sürecinde Hitler Selamı vermesi, faşist hareketlere destek ve katkısını açıklaması hafızalardadır. Yine Elon Musk'tan boşalan yere, Trump'ın hemen yanına Marc Zuckerberg ve diğer teknoloji tekellerinin CEO'larının yerleşmesi de hafızalardadır. Öyle ki YZ alanı Trump'ın strateji belgesine taşınmış, bu alanın ABD'ye ait olduğu ve rakip istenmediği ifade edilmiştir.

Emperyalist sermaye krizdedir ve ABD, "en büyük" emperyalist güç olarak diğer emperyalist ülkelere kıyasla krizden daha fazla etkilenmektedir. Trump'ın, başta desteğini aldığı teknoloji tekelleri olmak üzere Amerikan tekelci sermayesinin krizden çıkış politikaları, onları faşist bir yönetime sürüklemektedir. Trump'ı, bütün doğallığıyla faşist politikalara meyletmeye götüren gerçeklik budur; aynı nedenlerle Avrupa'daki faşist hareketle de buluşmaktadır.

Trump'ın strateji belgesinde Avrupa için ya yok oluş ya da "Avrupa Kalesi" alternatifi öngörülmektedir. "Avrupa Kalesi, muhafazakâr ve faşist yapılanmalar için göçmenlerden arındırılmış, korunaklı bir Avrupa'yı temsil eder." (Ümit Akçay)

Başka bir ifadeyle bu, faşist hareketin Avrupa'da iktidara gelmesi anlamına gelmektedir. Trump, bu alternatifi büyütme istemektedir.

ABD-İRAN GERİLİMİNDE KÖRDÜĞÜM: HÜRMÜZ BOĞAZI

ABD ile İran arasında süren gerilimde tansiyon yükselmeye devam ediyor. Taraflar arasında karşılıklı restleşmeler, savaş açıklamaları ve buna paralel askerî hazırlıklar sürerken, diplomasi masasında da yoğun bir trafik yaşanıyor. Gelişmeler şimdilik “kontrollü sertlik” temelinde ilerlerken, diplomatik görüşmelerin ikinci turu için hazırlıklar yapılıyor.

Her ne kadar ABD açısından en önemli gerekçe olarak sunulan başlık “İran’ın nükleer silah programı” olsa da olası bir saldırının asıl nedeninin bu olmadığı biliniyor. İran’ın hem İsrail’in “Davut Koridoru” projesine karşı Şii Eksen/Direnış Eksen’inin en önemli aktörlerinden biri olması hem de Rusya-Çin

emperyalistlerinin Orta Doğu’daki en güçlü ilişkilerinden biri konumunda bulunması, hedef haline gelmesinde belirleyici unsurlar olarak öne çıkıyor.

ABD-İRAN GERİLİMİNDE KONTROLLÜ TIRMANMA

Son süreçte İran’ın vekil güçlerine ve en önemli müttefiklerinden Esad yönetimine yönelik gerçekleştirilen politik-askerî hamleler, İran Molla Rejimi’ni görece zayıflatmış durumda. Bu tablo içinde İran, bir kez daha ABD-İsrail ekseninin hedefinde bulunuyor. Özellikle İran’da “İş, Ekmek, Özgürlük” şiarıyla gelişen halk isyanına dış müdahaleyle yön verilerek rejimi devirmek ve yerine bağımlı bir siyasal iktidar oluşturmak

hedefleniyor. Trump yönetimi, halk isyanına destek veren açıklamalarına rağmen bu isyanın başarısından çok, isyanın kendi isteklerine uygun sonuçlar üretmesini amaçladı. İsteddiği sonucu alamayınca işgal ve saldırı tehditlerini geliştirdi ve bu tehditler gündemde kalmaya devam ediyor. ABD emperyalizmi, Trump aracılığıyla Hamaney’e ilettiği “Senin yerinde olsam her gece aynı yerde uyumam” sözleriyle tehdit dozunu yükseltiyor.

Başta Hürmüz Boğazı olmak üzere bölgeye çok sayıda askerî gemi sevk eden ABD, İran’ın bazı hamleleri karşısında geri adım atmak zorunda kalmış görünüyor. Bu da başından beri ABD’nin net, kararlı bir savaş gütmeyeceğini, temkinli

hareket ettiğini, İran’daki olası gelişmelerin kendisi için daha tehlikeli sonuçlar doğuracağını da hesaba kattığını düşünmemizi gerektirir.

Sadece bu da değil, uluslararası düzlemde de böyle bir hamlenin olası sonuçları dikkate değerdir. ABD’nin olası bir İran saldırısının hem ekonomik hem de politik açıdan çarpan etkisi büyük olacaktır. Halihazırda vekâlet savaşları üzerinden süren emperyalist hegemonya mücadelesinin, böyle bir tabloda bölgesel bir savaşa evrilme ihtimali güçlüdür. Emperyalist paylaşım savaşının hazırlıkları sürse de mevcut güç dengeleri henüz böylesi kapsamlı bir bölgesel savaşa dahi hazır görünmemektedir. Bu durum, Rusya-Ukray-

na savaşındaki konumlanmalarda da gözlemlenmektedir. Bu nedenle atılan adımlar şimdilik caydırıcılık yaratma ve karşı tarafın kırılma noktalarını artırma sınırlarını aşmamaktadır.

HÜRMÜZ ÜZERİNDEN GÜÇ HESAPLARI

Saflar sahada dizilmeye çalışılırken masada da diplomasi sürmektedir. ABD'nin olası bir İran saldırısının önünde Çin ve Rusya faktörü bulunurken İran açısından en büyük kozlardan biri Hürmüz Boğazı'dır. Hürmüz Boğazı, dünya ekonomik sisteminin sinir uçlarından biridir. Basra Körfezi'ni açık denizlere bağlayan tek geçit olan bu boğazdan günde yaklaşık 21 milyon varil petrol ve 110 milyon metreküpe yakın sıvılaştırılmış doğal gaz (LNG) taşınmaktadır. Bu miktar, dünya petrol ticaretinin yaklaşık yüzde 25-30'una ve LNG ticaretinin yaklaşık yüzde 20'sine denk gelmektedir.

İran'ın "gerekirse kapatırız" tehdidi, doğrudan bu stratejik önemle bağlantılıdır. Boğazın doğu ve kuzey kıyılarına hâkim olan İran, olası bir ABD saldırganlığına karşı Hürmüz Boğazı'nın caydırıcılık kapasitesini kullanmaya çalışmaktadır. Güç gösterileri askerî sahada olduğu kadar ekonomik alanda da karşılık bulmaktadır. ABD ve İsrail İran'a karşı yaptırım kozunu kullanırken, İran da Hürmüz Boğazı kartını gündemde tutmaktadır.

12 Şubat'ta İran Dış İlişkiler Konseyi Sekreteri Celal Dehgani Firuzabadi, savaş halinde "enerji güvenliğinin tehlikeye gireceğini ve Hürmüz Boğazı'nın kapatılacağını" ifade etti. Restleşmeler sürerken ABD Ulaştırma Bakanlığı Denizcilik İdaresi, ABD bayraklı ticaret gemilerinin İran karasularından mümkün olduğunca uzak durmaları yönünde bir uyarı yayımladı. Bu açıklamanın ardından petrol fiyatlarında yüzde 1'den fazla artış yaşanması, olası bir kapatma durumunun dünya ekonomisine etkisinin boyutunu göstermektedir.

Hürmüz Boğazı'nın birkaç hafta kapatılması bile petrol fiyatlarında sert yükselişlere, enflasyon baskısına ve finans piyasalarında ciddi dalgalanmalara yol açacaktır. Bu durumun küresel ölçekte ağır bir ekonomik faturası olacaktır. Bu risk, belirleyici olmasa da ABD-İran geriliminde önemli bir fren mekanizması işlevi görmektedir. Her iki taraf da sert açıklamalar yapmasına rağmen fiili ve tam bir kapatma senaryosundan kaçınmaya çalışmaktadır. Çünkü Hürmüz Boğazı sadece tarafları değil, em-

peryalist-kapitalist sistemin tamamını etkileyecek bir konumdadır.

Boğaz aynı zamanda Çin'in Kuşak-Yol Projesi açısından da önemli bir güzergâhtır. Çin her ne kadar alternatif hatlar geliştirmeye çalışsa da enerji ithalatının ana geçiş noktalarından biri burasıdır. Petrol ithalatının önemli bir kısmını İran'dan sağlayan Çin, olası bir kapatma durumunda ciddi ekonomik etkilerle karşı karşıya kalacaktır. Bu nedenle Çin son dönemde daha temkinli adımlar atsa da her olasılığa karşı sahadaki konumlanışını güçlendirmektedir.

Hürmüz Boğazı, yalnızca enerji sevkiyatı açısından değil, aynı zamanda deniz güçlerinin yoğun biçimde konuşlandığı bir alan olması nedeniyle de kritik önemdedir. İran deniz güçlerinin varlığı, Çin-Rusya-İran üçlüsünün 2019'dan bu yana her yıl Umman Denizi'nde düzenlediği "Deniz Güvenlik Kuşağı" tatbikatı ve ABD savaş gemilerinin bölgede konuşlanmış olması. Yine ABD, İran çevresindeki askerî üslerinde on binlerce asker, uçak, füze sistemi ve uçak gemisi konuşlandırmış durumda. Bütün bu gelişmeler bölgedeki askerî hareketliliği artırmaktadır.

GERİLİMDE DOĞU BLOKU HAMLESİ

Haziran 2025'te İran-İsrail arasında başlayan ve "12 Gün Savaşı" olarak anılan süreçte ABD'nin İran'ın nükleer hedeflerine yönelik saldırıları, Rusya ve Çin'in daha çok diplomatik bir tutum aldığı izlenimini yaratmıştı. Ancak gelen aşamada bu iki güç, olası bir ABD saldırısına karşı daha aktif bir pozisyon almaktadır.

Rusya, şubat başında İran'a Mi-28 taarruz helikopterleri teslim etti. Bu teslimat, daha önce varılan Su-35 savaş uçakları, Yak-130 eğitim uçakları ve Mi-28 helikopterlerini kapsayan askerî anlaşmanın somut adımlarından biri oldu. Çin ise özellikle hava savunma sistemleri başta olmak üzere askerî sevkiyatlar gerçekleştirdi. Rus yapımı S-400'lere ek olarak Çin menşeli HQ-9B hava savunma sistemlerinin İran'a gönderildiği belirtilmektedir. Askerî ilişkiler sadece sevkiyatlarla sınırlı değil, aynı zamanda teknolojik yardımlarla da sürmektedir. İran'ın Starlink uydu bağlantısını karartmasına neden olan teknolojinin de Çin ve Rusya'dan temin edildiği bilinmektedir. Özellikle Rusya'nın Ukrayna sahasında Starlink sinyallerini bastırmak için geliştirdiği "Tobol" ve

"Tirada" gibi elektronik harp sistemlerinin benzerlerini İran'a aktardığı tahmin edilmektedir. Yine İran'ın Çin tarafından geliştirilen sinyal bozucu sistemi temin ettiği belirtilmektedir. Bunlarla birlikte İran Rusya'nın "RuNet" ve Çin'in "GreatFirewall" projelerine benzer şekilde bir kapalı ağ inşa etmeye başladı. Nihayetinde henüz tam olarak nasıl olduğu netleşmese de İran karartılamaz denilen Starlink'i engellemiş oldu. Bu, Rusya ve Çin'in desteğinin boyutunu gözler önüne seren gelişmedir.

ZİNCİRLEME RİSKLER

30 Ocak'ta üç ülke arasında imzalanan kapsamlı stratejik anlaşma; nükleer egemenlik, ekonomik iş birliği, askerî koordinasyon ve diplomatik strateji başlıklarında uyumu hedeflemektedir. Bu anlaşma, ABD-İran geriliminin ortasında verilmiş açık bir mesaj niteliği taşımaktadır. Öte yandan Afganistan'da açık bir mesaj yayınlayarak İran'a desteğini belirtti. Taliban Sözcüsü Zabihullah Mücahid, ABD'nin İran'a yönelik olası bir saldırısı halinde Afganistan'daki Taliban yönetiminin Tahran'a destek vereceğini söyledi.

Bu gelişmelerin ardından ABD ve İsrail'den karşı hamle gecikmedi. Donald Trump ile Binyamin Netanyahu'nun 11 Şubat'ta Beyaz Saray'da yaptıkları görüşmede, Çin'e petrol satışları üzerinden İran'a yönelik ekonomik baskının artırılması konusunda uzlaşıldığı açıklandı. Böylece hem İran'a hem de Çin'e dönük yeni bir ekonomik hamle gündeme gelmiş oldu. Bununla birlikte ABD'nin Azerbaycan ve Ermenistan çıkarmasının gündemlerinden birisi de İran'a karşı safları sıklaştırmak oldu.

Sonuç olarak ABD-İran gerilimi, yalnızca iki ülke arasındaki bir kriz değil; emperyalist hegemonya mücadelesinin bir yansımasıdır. Gelişmeler şimdilik diplomasi ağırlıklı ilerlese de taraflar askerî seçenekleri de masada tutmaktadır. İran'ın "yaptırımlar kaldırılırsa nükleer müzakerelere açığız" açıklaması, sürecin tamamen kopmadığını göstermektedir.

Henüz sahada doğrudan bir çatışma yaşanmamış olsa da yalnızca Hürmüz Boğazı etrafındaki tartışmaların dahi dünya ekonomisi üzerindeki etkisi, olası bir savaşın sonuçlarını öngörmek için yeterlidir. Ancak bölgedeki stratejik kırılma yalnızca Hürmüz Boğazı ile sınırlı değildir. İran'ın önemli müttefiklerinden Yemen'deki Husilerin Kızılde-

niz üzerindeki etkisi de en az Hürmüz kadar kritik bir potansiyel taşımaktadır. Son yıllarda özellikle İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarına karşı Husilerin Kızıldeniz'de ticari gemilere dönük müdahaleleri, küresel deniz ticaretini ciddi biçimde etkilemiş; Süveyş hattında navlun maliyetleri artmış, sevkiyat süreleri uzamış ve dünya piyasalarında dalgalanmalara yol açmıştır.

Bu tablo, olası bir ABD-İran çatışması durumunda Yemen sahasının da devreye girebileceğini göstermektedir. Husilerin, ABD'nin İran'a yönelik bir saldırısı karşısında Kızıldeniz'de daha sert bir tutum alması, yalnızca İsrail-ABD bağlantılı gemileri değil, küresel gemi trafiğini doğrudan etkileyecek sonuçlar doğurabilir. Bu durum, Hürmüz Boğazı ile birlikte Kızıldeniz hattının da eşzamanlı bir baskı unsuru haline gelmesi anlamına gelir ki, böylesi bir senaryo dünya enerji arzını, ticaret akışlarını ve finans piyasalarını çok daha geniş çaplı bir krizle karşı karşıya bırakabilir.

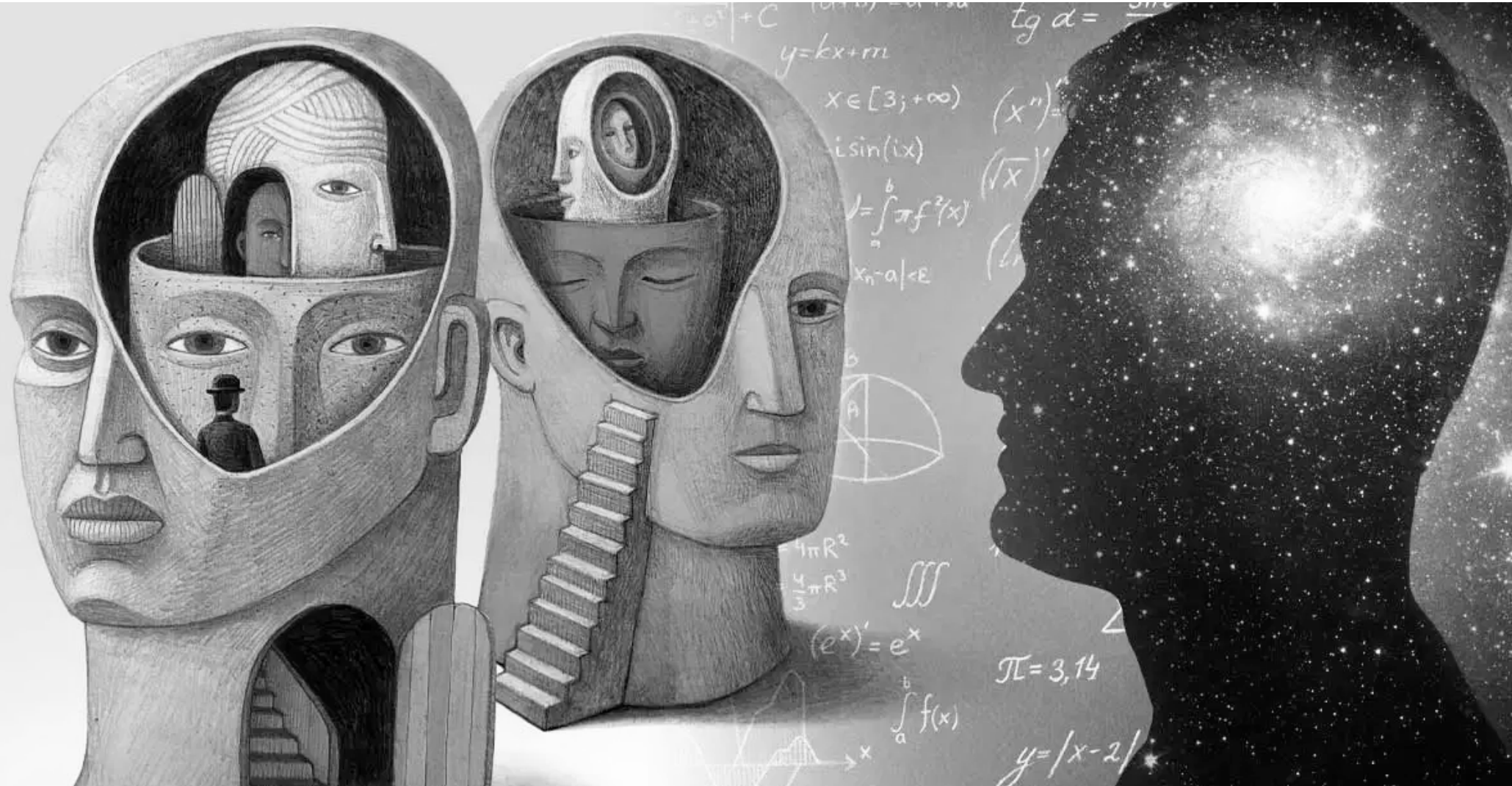
KARANLIĞA KARŞI ÖRGÜTLÜ GÜÇ

Dolayısıyla bugün kamuoyunda daha çok Hürmüz Boğazı tartışmaları öne çıksa da Yemen sahası ve Kızıldeniz gerçeği göz ardı edilmemesi gereken stratejik bir faktördür. İran'a yönelik olası bir saldırı, yalnızca Körfez'de değil, Doğu Akdeniz'den Hint Okyanusu'na uzanan geniş bir ticaret coğrafyasında zincirleme ekonomik ve siyasi sonuçlar yaratma potansiyeline sahiptir.

ABD-İran arasındaki çatışma olasılığı sürerken, sadece Hürmüz boğazı tartışmalarının dahi dünya ekonomik sistemine etki boyutu hesaba katıldığında olası bir çatışmanın nelere yol açacağını hem ekonomik hem siyasi krizin boyutunu görmek için kâhin olmaya gerek yok. Elbette emperyalist kapitalist sistem için var olan krizli durum daha da derinleşecektir ancak çatışmanın esas çarpan etkisi dünya proletaryası ve ezilen halklarda yansımasını bulacaktır. Yaşanan her ekonomik krizin, her çatışma ortamının emekçilere daha fazla sömürü, daha fazla açlık ve ölüm olarak yansıdığını tarih defalarca göstermiştir. Emperyalist hegemonya mücadelesinin güncel başlıklarından biri olan ABD-İran geriliminin tırmanması, bu karanlığı büyütme potansiyeli taşımaktadır. Ancak dünya halklarının bu karanlığı dağıtacak mücadele iradesine sahip olduğu da unutulmamalıdır. Önemli olan, bu iradenin örgütlü ve güçlü bir biçimde ortaya konulabilmesidir.

BİLİM, BİLİMSEL FELSEFE VE SPEKÜLASYON -II

Bilim Felsefesinde Yöntem Sorunu ve Pozitivizm

Önceki metinde, bilgiye bilimsel yöntemle ulaşmanın tarihsel gelişiminin hangi düşünsel sınırlar içinde şekillendiğini tartışmıştık. Burada ise o sınırların neden aşılamadığını ve bunun hangi zorunluluklardan kaynaklandığını ele alıyoruz.

İncelediğimiz dönemde felsefe, idealizme karşı yine idealizm içinde kalarak mücadele etmek zorundaydı. Bu durum kaçınılmazdı. Çünkü nesnel gerçekliği kavrayabilecek araçlar henüz yeterince gelişmemişti. İdealizme karşı gerçek bir kopuş için bu araçlara ihtiyaç vardı.

Tıkanıklığın farkına varmak başka, onu aşmak başkadır. Ancak ikinci aşamaya geçebilmek için birincisinin yaşanması zorunluydu.

Sözünü ettiğimiz dönemin yeni felsefe akımları bu birinci aşamanın akımlarıydı ve bilim felsefesi adı altında idealizme meydan okuyor gibi

görünseler de, işlevsellikten oldukça uzaklardı. Yalnızca gözleme dayanan bir bilim anlayışının üretkenliği her ne kadar tartışmalı hale geliyorsa, bilimsel teorilerden beslendiğini öne sürerek gerçeği göreliliğe hale getiren anlayışlar da bir o kadar bilimsellikten uzaklaşıyordu. Dolayısı ile, bilim felsefesi henüz ne idealizmden uzaklaşabilmiş, ne de metafizik yöntemi terk edebilmişti.

Ancak bu durum kimi zorunlulukların ürünüydü. Netice itibarı ile tamamı ile gerçeklere dayanan ve onun tabiatını anlamaya dönük bir felsefe, toplumsal pratik ile buluştuğunda devrimci sonuçlar üretecekti. Hem onun devrimci kudretten arındırılması hem de doğa bilimleri ile uyuşacak bir anlayışın üretilmesi gerekliliği, bu felsefi akımların yeni varyasyonlarının sürekli olarak türetilmesine yol açıyordu. Pozitivizm yerini mantıksal pozitivizme bırakıyor, ancak bir kısım eski tutarsızlıklar ile birlikte, yenileri de açığa çıkıyordu.

Dolayısı ile bugün henüz daha, bilim felsefesi tartışmaların odağında yer almaya devam ediyor.

Görüldüğü gibi, eğer idealist felsefecilerin iddia ettiği gibi yalnızca düşünce faaliyeti ile ilerleme kaydedilebilseydi, Ortaçağ skolastiğinden kalma sorunların ve tutarsızlıkların bir biçimde çözülmüş olması gerekirdi. Görüyoruz ki, maddi yaşam koşulları, bu tutarsızlıkların ve çelişkilerin devamını sağlayacak biçimde gelişmekteydi.

BİLİNCİN MADDEDEN DOĞUŞU VE ÇELİŞKİLERLE EVRİMİ

Maddeden, çevreden beslenmeyen bilincin gelişme olanağı yoktur. Bilinç, tek hücrelilerden başlayarak çevresel koşullara milyarlarca yıl önce verdiğimiz elektro-kimyasal etki ve tepki mekanizmasının, bu uzun süreç boyunca evrimleşerek ulaştıkları biçimdir. Dolayısıyla, çevre ile etkileşimde

olmayan bir bilinç, kendiliğinden hiçbir şeydir. Bilinç yalnızca kendisinin değil, çevresinin de farkında olandır.

Bir konuda uzmanlaşmış birinin bilinci ile, o alana hiç emek vermemiş birinin bilinci arasındaki fark, sözünü ettiğimiz açmazı somut biçimde gösterir.

Kozmoloji üzerine çalışan bir bilim insanının fikirleri ile, atmosferin ötesine dair hiçbir bilgiye sahip olmayan birinin fikirleri aynı değerde değildir. İkincisi, bilincini yıllarca bu konuya yöneltse bile, maddi verilerle beslenmediği sürece ancak tarihsel olarak Babil astrologlarının ulaştığı düzeye benzer sonuçlara varabilir.

19. yüzyıl felsefesi içinde düşünürler, bu durum üzerine yoğunlaşmış ve aslında bilincin maddenin ürünü olduğuna dair bilimsel anlayışı geliştirmişlerdi. Ancak sorun, bu dönemin materyalist felsefesinde madde gibi bilincin

de donuk ve sabit algılanışıydı. Oysa ki madde sürekli değişirdi, içerisinde çelişkiler barındırırdı, bu çelişkiler hem maddenin kendisinin geleceğini hem de çevresel koşulları biçimlendirirdi. Bilinç ise, diğer maddesel olgulardan bir biçimde ayrışıyordu, çünkü hem kendisinin hem de çevresinin farkındaydı. Yani bilinç, ihtiyaçlar ediniyor, bu ihtiyaçlar uğruna kendisini geliştiriyor, üretiyor ve çevresini değiştiriyordu. Bilincin seviyesi, çelişkilerin alacağı yönü tayin edebiliyor ve bu çelişkileri kendi ihtiyaçlarına göre çözümlayebiliyordu. Dolayısı ile, bilinç insana devrimci nitelik kazandırıyor.

Tam bu noktada, dönemin burjuva ve ütopyik sosyalist felsefecileri, sınıf mücadelesinin tarafı olarak bilincin bu özelliğinin toplumsal görüşlere ve felsefeye çok yansımaması gerektiği konusunda hemfikir. Bu sebeple, 20. yüzyılın başlarında olduğu gibi, bilimsel çalışma alanlarında bilgi-birikim oldukça gelişkin olmasına rağmen, bilimsel teorilerin oluşturulması ortaya çıkan gözlemlere göre daha fazla zaman alıyordu. Toplumsal alanda daha açık bir biçimde sınıf mücadelesinin izlerini taşıyan felsefe, doğa bilimlerine yönelik yaklaşımda ise yine üstü kapalı olsa da bir biçimde bu anlayışın etkilerini taşıyordu.

Eğer gerçeğe dair fikir yürütülecekse, tabiatın gerçek davranışı, varsa kuralları ve gölgede kalan yönleri keşfedilecekse, öncelikle bir tanım ve yönteme ihtiyaç vardı. 19. yüzyılın teknik ve bilimsel gelişimi, bu ihtiyacın ne biçimde karşılanacağına dair birçok soruya cevap aranmasını zorunlu kılıyordu. İlk olarak Saint-Simon ve Comte tarafından ortaya atılan pozitivist anlayış, bu arayışın ürünüydü.

POZİTİVİZMİN DETERMİNİST ÇERÇEVESİ

Pozitivizm, bilginin yalnızca deney ve gözlem aracılığı ile elde edilebileceğini, gerçeğin yalnızca somut gözlemlerden açığa çıkarılabileceğini ve deneysel olmayan herhangi bir öngörünün metafizik şemsiyesi altına alınması gerektiğini, nihayetinde tek bir yasa ile tüm tabiatın anlaşılması gerektiğini savunan bir anlayıştı. Comte ayrıca, mekanik doğa anlayışını topluma da taşıyor, toplumsal değişimlerin dayandığı dinamikleri göz ardı ediyordu. Deney ve gözlemin dışında hiçbir doğru veya gerçek bilgi olmadığını savunurken, deney ve gözlemin nihai bir tek

gerçeğe ulaşabileceğini öngörüyor, pozitif bilimler ile sosyal bilimleri aynı şemsiye altına topluyordu. Sosyolojinin ise tüm bilimlerin birikimlerinden faydalandığını dolayısı ile “üst bilim” olarak tanımlanması gerektiğini savunuyordu.

Pozitivizmin işlevsiz yapısı tam da burada açığa çıkmaktadır. Salt ampirik sonuçlara odaklanmak, özellikle toplum bilimleri parantezi içerisinde yalnızca ayan olanın ifade edilmesi olarak karışık bulunmaktadır. Toplumsal yaşamda insan bilincinin devrimci niteliği, birikimin nihayetinde nitel bir değişimi zorunlu hale getirmesi ve toplumsal gelişimin temel itici gücünün sınıf çelişkileri olması pozitivism gibi mutlak gerçekçi anlayışların işlevsiz kalmasına yol açmaktaydı. Pozitivizmin mutlak ve tüm yönleri ile açık bir gerçeklik arayışı, çoğu zaman karşılıksızdı.

Çünkü gerçeklik zaman içerisinde değişiklik gösterebilir, başkaca yönleri açığa çıkabilir veya bir süre için varlığını ancak devam ettirebilir. Pozitivizmin determinist yapısı ve deney-gözlem ile tüm doğanın eksiksiz bilgisine ulaşılabilirliğine dair yanılgısı da, yine metafizik yönteminden ileri gelir. Çünkü sabit bir biçimde, deney ve gözlem ile yüründükçe nihayetinde bir tekilliğe varılacağı algısını taşır. Ancak her keşfedilen ve çözümlenen çelişkinin ardından, çoğu zaman başkaca çelişkiler çatallanır, gerçeğin başka yönleri açığa çıkabilir veya biçim değiştirebilir.

Metafiziği reddetmek adına ortaya çıkan pozitivism, böylece yolun sonunda yeniden kendisini metafizik sonuçlar üretirken bulur. Çünkü sorun esasta bir veya bütün dinleri, görünmez mistik yaratıkları veya hayaletleri reddetmekle sınırlı değildir, bunlar metafizikten kurtulmak için yeterli değildir. Metafizikten uzaklaşmak, bütünlüklü olarak tabiatın davranışı ile örtüşmeyecek tüm olgu ve anlayışlardan uzaklaşılmasını ve doğanın gelişim yasalarını doğru anlayabilmekten geçmektedir. Yani tabiat, bir sonsuz ve değişmez gerçek sunmamaktadır. Böyle bir gerçeklik arayışı, her ne kadar ampirik çabalar içerisinde olursak olalım nihayetinde metafiziktir.

POZİTİVİZMDE KAPALI SİSTEM YANILGISI

Dolayısı ile, pozitivismin topluma uyarlanması da yine mekanik bir toplum anlayışı yaratıyordu. Pozitivizmde

bir sistem anlayışı bulunur, deney ve gözlem bu sistem içerisindeki tüm unsurların kavranmasını beraberinde getirir ve bu kapalı sistem tüm yönleri ile çözülmüş olur. Saint Simon’da olduğu gibi, pozitivism nihayetinde tüm bu sistemi tek bir yasa ile açıklayabilir olmalıdır. Bu determinist anlayış, çok sürmeden doğa bilimlerindeki etkisini kaybetmiştir, toplum bilimlerinde ise kendisini yeniden ve yeniden uyarlayarak varlığını sürdürmektedir. Yine Comte tarafından takip edilen bu anlayış gerçekte doğa bilimlerinde tek yasanın keşfedilmesi peşinde ilerlerken başkaca yasaların keşfedilmesi, tek bir gerçeğin peşinden gidilirken gerçeğin bambaşka yönlerinin açığa çıkarılması ile pratik olarak kendi işlevsizliğini ortaya koymuştur.

Yine Comte pozitivisminin değişmez olarak iddia ettiği doğa yasaları, aslında insan bilinci tarafından belirli olguların daha anlaşılır hale getirilmesi için kullandığı soyutlamalardır. Tabiat, kendisine yasalar belirleyip bu yasalar çerçevesinde hareketini gerçekleştirmemektedir. Netice itibarı ile tarih boyunca tabiatı inceleyen insanlar ve doğa bilimciler, gördükleri olguları tanımlama, ilişkilendirme ve tasnif etme ihtiyacından kaynaklı görece sistematik olarak görünen olguları yasa olarak değerlendirmişlerdir. Ama tüm bu yasalar tarih boyunca çeşitlenmiş, bazen yerini yeni ve daha kapsamlı yasalara bırakmış, bazen yeni gözlemler ile terk edilmiş ve hâlâ kabul edilen birçok yasanın istisna olsa da ihlal edilen yönleri açığa çıkmıştır. Bu durumu açıklarken Comte Newton’dan örnek verir, kütleçekim yasası gibi tek ve temel bir yasanın, cisimler arasındaki etkileşimi birbiri ile bağlantılı bir biçimde çok iyi biçimde açıkladığını belirtir. Oysaki bu yasa günümüzde görelilik teorilerinden sonra dahi geliştirilmeye muhtaçtır, henüz daha kütle çekiminin keşfedilmeyi ve açıklanmayı bekleyen bir sürü yönü vardır. Comte’un döneminde “en iyi bilinen etkileşim”, sonraki yıllarda üç ayrı etkileşim daha keşfedilmesine rağmen hâlâ en fazla gizem barındıran etkileşimdir. Dolayısı ile etkileşimler içinde kütleçekim yasası, geliştirilmeye en fazla muhtaç olunan yasalardan biridir.

Comte’un ve takipçilerinin tarih anlayışları, üç aşamalı ve Newton’un kütleçekim yasası gibi, (bugün net biçimde bilinmektedir ki kütleçekimsel etkileşim doğrusal değil, yörüngesel bir şekilde ilerler) çizgisel ve doğrusal

bir gelişim izler. Ona göre, teoloji, metafizik ve pozitif aşamalar hem bilim, hem toplum tarihini hem de bireysel faaliyetin seyrini tanımlamak için kullanılır. Pozitivistlere göre nasıl ki doğa bilimlerine tamamlanmış ve pozitif aşamaya geçilmiş gözü ile bakılıyorsa, toplumun da pozitif aşamaya geçmesi gerekmektedir. Ancak doğa bilimlerine tamamlanmış gözlemlerle baktıkları dönem, henüz kapının yeni aralandığı bir dönemdir. Bu aşamalar arasındaki geçiş ise Comte’a göre evrimsel bir geçiştir. Dolayısı ile ona göre bilginin birikmesi ve entelektüel gelişim, toplumu ve bireyi de pozitif aşamaya erdirecektir.

Comte tarafından doğa bilimlerine yönelik getirilen pozitif aşama tanımı ne kadar yersiz ise, toplumsal ilerleyişin dinamiklerine yönelik tanımlamalar da o kadar gerçekle uyumsuzdur. Toplum ve bireydeki gelişim, Comte’un önerdiği üç aşama kabul edilse dahi çizgisel ilerleyemez; teoloji, metafizik ve pozitif aşamaların bazen hepsini barındırır, bazen bu aşamaların sıralaması değişebilir.

Pozitivistlerin kendi dönemlerindeki doğa bilimlerine tamamlanmış gözlemlerle bakmaları, aynı yöntemin toplum ve tarih alanında da kesin sonuçlar vereceği inancını beraberinde getirmiştir. Mill, bu anlayışı devralarak toplumlar arasındaki benzerliklerin artmasının toplumsal yasaların keşfini kolaylaştıracağını savunmuştur. Spencer ise biyolojik evrim kuramını topluma uyarlayarak tüm gelişimi tek ve temel bir yasaya indirgeme çabasını sürdürmüştür.

Ancak tüm bu girişimler, gerçekliğin değişken ve çok katmanlı yapısı karşısında sınırlarına ulaşmıştır. Doğa bilimlerinde dahi birleştirilmek istenen yasalar çoğu zaman yeni yasaların ve yeni çelişkilerin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Gerçeklik, tekil ve kapalı bir sistem değil; sürekli genişleyen, derinleşen ve yeni yönleri açığa çıkan bir süreçtir.

Bu nedenle pozitivism, hem doğa bilimlerinde hem de toplum bilimlerinde, aradığı kesinlik ve tamamlanmışlık zeminini bulamamıştır. Gerçekliği sabit şemalar içine hapsetme çabası, bizzat gerçekliğin devingen yapısı tarafından aşılmıştır.

Devam edecek...

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Zülfî Çakıl (Parti Militanı): Avrupa'da Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. Her türlü eylem, işçi grevi, işgal eylemleri ve militan eylemlerde en ön saflarda yer aldı. Zülfî Çakıl, 3 Mart 1984 tarihinde Paris'in Stalingrad semtinde başına sert bir cisimle vurularak ve bıçaklanarak katledildi.

Niyazi Sezgin (Parti Aday Üyesi): Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı İbimahmut

köyünde doğan Niyazi Sezgin, Babaoğlu köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Kader Özgül Kılıç (Parti Militanı): 1974 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Türktaner köyünde doğdu. 1993 yılında gerillaya katıldı. Kader Özgül Kılıç 1 Mart 1994'te Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

yeniden savaştığı ve devrimci fikirlerin halkla yeniden buluştuğu vurgulandı.

"AYAKTA KALACAĞIZ VE ONLARI KAZDIKLARI MEZARA İTECEĞİZ"

Konuşmanın devamında emperyalistlerin ve iş birlikçi devletlerin saldırılarına karşı mücadele etme çağrısı şu sözlerle yineleni:

"Önümüzdeki günler daha da zorlaşacak. Sistemin çivisi çıkmış durumda. Tam da bu nedenle halklara, ezilen uluslara saldırmak zorundalar. Ne barış ne özgürlük ne de demokrasi bugünkü egemenlerin düşüncesidir. Onlar katliamlara hazırlanıyor, savaşlara hazırlanıyor. Onlar mezarlarını kazıyacıkları bir sona hazırlanıyorlar. Bu zor koşullarda ayakta kalacağız ve onları kazdıkları mezara nasırlı ellerimizle, çamurdan ve kandan ağırlaşmış ayaklarımızla iteceğiz."

"Mücadelemiz devam etmeli. Mücadelemiz devam edecek. Emperyalistlere, tüm faşistlere, her türden gericiliğe karşı mücadelemiz büyümelidir."

"Önder yoldaşlarımızın dediği gibi: Bu mücadele ağır bedeller gerektiriyor. Bu bedellerin en büyüğü, yaşamlarını insanlığın kurtuluşu davasına adan devrimci ve komünistlerin fedakârlıklarıdır. Dağ başlarından barikatlara, fabrikalardan üniversitelere; doğasını savunan köylülerden emeği yok sayılan kadınların mücadelelerine kadar tüm direniş alanlarında dün olduğu gibi bugün de bu fedakârlıklar yolumuzu aydınlatmaktadır."

Konuşmada son olarak Parti ve devrim şehitleri selamlanarak onların bıraktığı boşluğu doldurma çağrısı yapıldı.

"KIRGINLIĞIN ZAMANI DEĞİL"

Partizan'ın konuşmasının ardından etkinliğe katılan şehit aileleri söz aldı. Aileler yaptıkları konuşmalarda birlikte

olmanın, yoldaşlarla olmanın kendilerine çok iyi hissettirdiğini belirttiler.

Bir şehit ailesi "Ben bir şehit anasıyım, ayırım yapmıyorum; dövüşen, düşen, hapisanelerde bedel ödeyen Partizanlara selam olsun. Hepsini anıyoruz. Oğlumun yoldaşıydım, o bayrağı benden daha ileriye taşıdı. Onlarla, oğlumla gurur duruyorum. Süreç çok sıkıntılı, dönem dönem düşman baskın gelebilir; ama çok bedel ödedik, mücadelemizden geri adım atmayalım. Biz düşersek düştüğümüz yerden kalkıp dimdik, onurluca yürümesini biliriz. Bütün Partizanlara selam olsun. Onları çok seviyorum, ana yüreğiyle kucaklıyorum onları. Örgütlenin." dedi.

Bir şehit ailesi de şunları söyledi: "Her şeyden önce; gün, küsme ve darılma günü değildir. Birlikte yan yana, omuz omuza olma günüdür. Şehitlerimizi yan yana olarak anabiliriz. Onlar bizim değerlerimizdir; bugünlerde mezar ziyaretlerimizle, aile ziyaretlerimizle onları analım. Onları saygıyla anıyorum. Devrim şehitleri ölümsüzdür."

Bir şehit ailesi ise şu sözlerle şehit yakınlarına çağrı yaptı: "Şehit ailesi olmakla şehit ailesi olmuyoruz. Önemli olan onların fikirlerini taşımak ve bu fikirleri de halka taşımaktır, önderlik etmektir. Benim kardeşim doğduğu günden tam 20 yıl sonra doğum gününde ölmüştür. Haberlerde izlemiştim. O günkü şartlar bugünkü şartlardan daha iyiydi. Ama bu şartlarda da bize düşen şudur: Mücadele etmek, yan yana durmak. Biz yan yana durmaz, mücadele etmezsek onların fikirlerine de hiçbir şeylerine de sahip çıkmıyoruz demektir. Eğer beraber olursak bizim için en büyük gurur budur. Zaman zaman faşizmin baskıları olmuştur ama biz bunların üstesinden geliriz."

Anma etkinliği müzik dinletisi ve hep bir ağızdan söylenen marşlarla sona erdi.

Parti ve devrim şehitleri İstanbul'da coşkuyla anıldı

Partizan tarafından Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında İstanbul'da anma etkinliği düzenlendi.

Parti ve devrim şehitleri şehit ve tutsak ailelerinin katılımıyla gerçekleştirilen etkinlikte coşkuyla anıldı.

Etkinliğin düzenlendiği salona "Halktan Geldiler Devrime Yürüdüler, Şan Olsun Devrim Şehitleri", "Ufkumuzda Zafer, Devrim Şehitlerinin Yolundayız" şiarlı ozalitle asıldı. Etkinlikte sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Beşler Yaşıyor Kavgaya Sürüyor", "Faşizme İsyan Halka Önder Partizan" sloganları atıldı. Etkinlikte ayrıca Tutsak Partizanların mesajı okundu.

Anma etkinliği Parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından Partizan tarafından konuşma yapıldı. Konuşma "Bugün burada, bir kez daha unutulma-

yacaklarına söz verdiğimiz, birliğimizi ve umudumuzu ete kemiğe büründürmüş, yılgınlık bilmeden kavgaya sarılmamızın en temel nedenlerinden olan şehitlerimizi anıyoruz. Onları her doğan gün, her eylem ve şiarı, her ajitasyon ve afişte, kitlelerle her temasımızda andığımızı biliyoruz. Ama bugün, onları tamamen haftamızı onlara adanmış olarak anıyoruz. Fotoğraflarına bakıyoruz, anılarını dinliyoruz, nasıl örgütlendiklerini ve mücadele ettiklerini ve nasıl ölümsüzleştiklerini hatırlıyoruz" sözleriyle başladı.

"Ülkeler işgal ediliyor, uluslara soykırım uygulanıyor, dünyanın tüm işçileri ve köylüleri, emeği ile geçinmeye çalışanlar en az ücretlerle sermayedarlar için üretmeye zorlanıyorlar, halklar birbirine düşmanlaştırılıyor. Etrafımızda her baktığımızda kadınlara yapılan aşağılamanın azalmadığını, aksine arttığını görüyoruz." denilen konuşmada bunların karşısında hiç bitmek bilmeyen direnişlerin olduğu, halkların her defasında yeniden örgütlendiği,

KOMUTAN YOLDAŞ BASAVARAJ'I ANLAMAK

Yoldaş Basavaraj'ın şehit düştüğü haberini aldığımız 2025 Mayıs'ında ben, İbrahim Kaypakkaya'yı henüz anlamaya başlamış ve Maoizmle yeni tanışan bir yolcu idim. Aynı dönemde İbrahim yoldaşın mezarına ziyaretçilerini fişlemek için kamera koyuluyor, Basavaraj yoldaşın ve onunla birlikte şehit düşen halk savaşçıların cenazeleri ailelerine teslim edilmeyordu. Türkiye'den Hindistan'a çok çıplak bir gerçeklikle yüzleşiyor, egemenlerin ölülerimizden bile korktuğunu görüyordum. Bu kavgayı büyütmeliyiz diye düşünüyorum, sürekli olarak nasıl yapacağız, ne yapacağız sorularını soruyordum; açıkçası hâlâ da soruyorum. Fakat Umut Yayıncılık'ın "Maoist Önder Basavaraj ile Üç Röportaj" çevirisi sorularıma oldukça ışık tuttu. Her şeyden önce Halk Savaşını kavramanın gerçekten mühim olduğu kanaatindeyim. Yoldaş Basavaraj'ı ve mücadelesini anlamak da Halk Savaşını anlamaktan geçiyor.

SADECE HALK SAVAŞI ZAFERE ULAŞABİLİR

21. yüzyılda maddi üretim araçlarını kontrol eden düşman, bu sayede ileri teknolojiye silahlar geliştirdi. Bu gerçeklik çoğu zaman özellikle devrimci mücadeleden kopuk "sosyalistleri" yıldırmaya ve revizyonizme sürüklüyor. Dürüst olmam gerekirse ben de zaman zaman "Böylesine bir gücü nasıl yeneceğiz?" diye umutsuzluğa kapılıyorum. Oysa burjuva-feodal ideolojiyi yayan öğretmenler de teknolojiyi geliştiren mühendisler de ve hatta egemenlerin halkı ezmek için baskı gücü olarak kullandığı ordunun askerleri de halkın evlatlarından çıkıyor. O yüzden ki Basavaraj yoldaş "Halk Savaşı'nda belirleyici güç teknoloji değil, halktır." diyor. Halk, sömürücü sınıfların baskı aygıtı olan devletin gerçekliğini kavradığı noktada onun için üretmeyi bırakacak, halka çevrilen silahlar halk

düşmanlarına dönecektir, tıpkı Ekim Devrimi'nde olduğu gibi. Basavaraj yoldaşın ordunun alt düzey askerlerine yapılmasını söylediği "Sömürücü sınıflar için paralı katiller gibi çalışmayın" çağrısı bu bağlamda önemlidir. Devrimci savaşın yükseldiği her dönemde polisin ve ordunun içindeki bölünmeler derinleşmiş ve halka silah doğrultmanın reddedilmesiyle birlikte büyük dönüşümler gerçekleşmiştir. Bizim üzerimize düşen de bu çelişkileri açığa çıkarmak, devrimci savaşı yükseltmek ve halkın ordusuna katılma çağrısını büyütme olmalıdır.

HALKIN GÜNLÜK SORUNLARI İLE GERİLLA SAVAŞI BİRBİRİNE BAĞLANMALIDIR

İşçiler, öğrenciler, kadınlar, Lgbti+lar, ezilen inanca ve ezilen ulusa mensup kişiler gündelik hayatta çok çeşitli taleplerle ve çeşitli eylem biçimleriyle direniyorlar. Ezilen her kesim önce kendi kimliğiyle varoluş mücadelesi yürütüyor. İşçi, işçi olduğu için ezildiğinin farkına varıyor önce ve maaşında iyileştirme talebiyle sokağa çıkıyor, burada işçi bilinci gelişiyor. Kadın, kadın olduğu için ezildiğinin farkına varıyor, "bir kişi daha eksilmeyeceğiz" diyerek kadın cinayetlerini durdurmak için çıkıyor sokağa, burada kadın olma bilinci gelişiyor. Her kimlik, her talep, her direniş yeni bir bilinç inşasını da beraberinde getiriyor. Fakat sorunun kaynağı her yerde aynı: emperyalizm ve komprador kapitalizm.

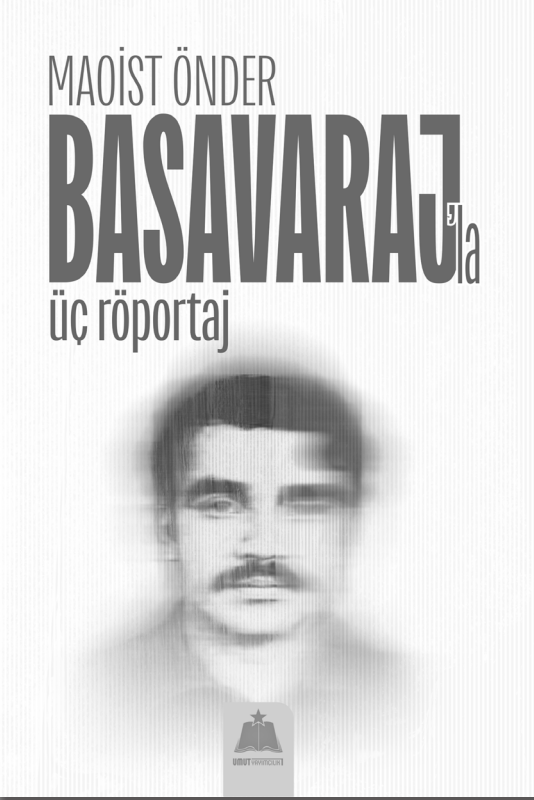
Basavaraj yoldaş da bize bunu hatırlatıyor. Ezilenlerin siyasî, ekonomik ve sivil hak mücadelelerini hem silahlı hem de silahsız yöntemlerle militan bir nitelik kazandırarak doğrudan sistemi hedef alan gerilla savaşıyla birbirine bağlamak devrimcilerin görevidir. Böylelikle kimlik bilincine sahip ezilen, komünist bilince ulaşacaktır. Bu aynı zamanda

revizyonizmle de mücadele demektir.

REVİZYONİZMLE MÜCADELE

Emperyalizm çağında devletler, "savunma" adı altında "savaş" bütçelerini sürekli olarak artırırken silahın ancak ve ancak silahla yok edilebileceğini bilenler, revizyonistler tarafından şiddet yanlısı olmakla suçlanıyor. Basavaraj yoldaş parlamenter, yasal ve barışçıl yolları vurgulayan bu revizyonistlerin bize emperyalizmin proleter hareketin saflarında gizlenen ajanları olduğunu hatırlatıyor. Her türlü halk ayaklanmasını sönmülendirmenin ötesine geçemeyen, komünizm mücadelesini yalnızca iktisadi savaşım temeli üzerinde ele alan, egemenlerin kendilerine meşruiyet üreten reformlarıyla yetinen bu ajanları ülkemizden de tanıyoruz. Büyük sloganların ardına saklanan, küçük burjuva aydınlarıyla var olan, devrimci geleneğin mirasına çöken, kendine "komünist" diyen partileriyle halkla ilişki kuramadıkları gibi, halkın devrimcilerden uzaklaşmasında da rol oynuyorlar. Mücadelede samimi olan genç dostlar da bunların tuzağına düşüyor. Burada bizim üzerimize düşenleri ne kadar yaptığımız/yapabildiğimiz de son derece önemlidir.

Basavaraj yoldaş bize Mao yoldaş hatırlatarak şöyle diyor: Devrimciler suyun içindeki balık misali halkla bütünleşmelidir. Türkiye açısından düşündüğümüz zaman da nasıl yapacağımızı bilmediğimiz ya da bildiklerimizi hayata geçiremediğimiz en önemli sorun budur. Halkla bağını kaybetmiş, sürekli olarak halkla karşı karşıya gelen, halkın çoğunluğunun devrimcilere düşman olduğu bir gerçeklik duruyor önümüzde. Ve birçoğumuz bu gerçekliğe gözlerimizi kapatıyor, kendi mahallemizin dışına çıkmıyor gibiyiz.

İbrahim yoldaş, sendikaların tahlilini yaptığı yazısında en gerici sendikada bile var olmalıydı diyordu. Halkın içinde suda balık olmak istiyorsak, halk isyanlarını gerilla mücadelesi ile birleştirmek istiyorsak, sistemin kalbine bir mızrak gibi saplanmak istiyorsak İbrahim yoldaşa kulak vermeli ve belki de sırtımızı döndüğümüz en gerici yerlere dahi gitmeliyiz.

Biz şunu biliyoruz ki tarihi yapan halktır ve nihai zafer halkın olacaktır. Biz halka bu kadar güvenirken halkın bize güvenmeme sorununu gözden geçiriyoruz. Basavaraj yoldaşın bana düşündürdüğü en temel sorulardan biri buydu: Halk bize nasıl güvenecek? Ben bunun üzerine düşünmeye devam edeceğim. Birlikte düşünmemiz, tartışmamız gereken bir soru olarak da sizinle paylaşıyorum.

Bir Yeni Demokrasi okuru

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi1 f
yeni_demokrasi3 X
yenedemokrasigazetesi @
yenedemokrasi36.net @
yeni_demokrasi @
YeniDemokrasiGazetesi @
yenedemokrasigazetesi@gmail.com @

YAKILDIK, SÖMÜRÜLDÜK, KATLEDİLDİK; ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ KAZANACAĞIZ!

1 69 yıl önce New York'ta, emeğine sahip çıkan dokuma işçisi kadınlar kapılar kilitlenerek yakıldı. Bugün, aynı sömürü düzeni farklı coğrafyalarda aynı ölüm biçimini yeniden üretiyor. Dört ay önce Dilovası'ndaki bir parfüm dolum fabrikasında, ikisi çocuk yaşta olmak üzere altı kadın işçi yanarak can verdi. Haftalar önce Yunanistan'ın Trikala kentinde bir bisküvi fabrikasında beş kadın işçi aynı kaderi paylaştı. Dün kapılarımızı kilitleyip bizi yakanlar, bugün almadıkları önlemlerle, yapmadıkları denetimlerle; emeğimizden elde ettikleri kâr uğruna bize ölümü reva görüyor.

"Eşit işe eşit ücret" diye haykırdığımızda; 8 saatlik iş günü hakkımızı, sendikali ve güvenceli çalışma talebimizi, kreş hakkımızı ve istihdam hakkımızı dile getirdiğimizde ya fabrikalara kilitlendik ya da "devlet babamızın" jopuyla karşılaştık.

Ama yılmadık! Baskıya, şiddete, inkâra rağmen mücadeleyi sürdürdük. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kanımızla, canımızla yarattık.

Bugün bu tarihsel mirasın sorumluluğuyla; haklarımıza, emeğimize, kimliğimize sahip çıkmak için bu 8

Mart'ta bir kez daha alanlardayız.

Alanlardayız; çünkü yalanlarla yamamamızı zindana çeviriyorlar.

"Aile yılı" yalanıyla, zincirlendiğimiz evlerden çıkmamızı engelliyorlar. "Esnek çalışmayla" bize iyilik yaptıklarını söyleyenler çalışma hakkımızı gasbediyorlar! Ev içi emeğin an-garyasını omuzlarımıza yıkıp kendi sorumluluklarından kaçanlar, bu işlerden de kâr sağlıyorlar.

On binlerce kadın, çocuklarını bırakabilecekleri bir kreş olmadığı için çalışmıyor; bağımlılık ilişkilerine, mecburi evliliklere mahkûm ediliyor. Çoğu, ancak günlük temizlik, bakım ve el işleriyle "harçlık" kazanabiliyor. Bu işler de sigortasız, güvencesiz ve denetimsiz!

Neden? Çünkü onlara göre kadınlar ikinci cinstir; zayıftır, güçsüzdür, hor görülebilirdir.

Her yeni yargı paketinde kadın hakları, LGBTİ+ hakları pazarlık konusu yapılıyor. Nafakayı kaldırmakla tehdit ediyorlar; hapsederek, hormon ilaçlarına erişimi kısıtlayarak uysallaştırmaya çalışıyorlar. Kadın

cinayetlerinin nasıl durdurulacağını ise konuşmuyorlar. LGBTİ+lara yönelik zulüm tartışmıyorlar. Şiddeti engellemekten bahseden yok. Televizyon ekranlarında nasıl doğuracağımızı, nasıl çalışacağımızı, nasıl yaşayacağımızı anlatıyorlar. "Şüpheli" denilen, faili belli kadın cinayetlerini meşrulaştırıyorlar, kadına yönelik şiddeti kanıksatıyorlar.

Yeter! Artık biz konuşacağız:

Özgür ve eşit yaşamak istiyoruz ve öyle yaşayacağız!

Sadece biz kadınlar değil; bu düzenden memnun olmayan tüm halkımız, tüm dünya halkları canından bezmiş durumda.

Krizden çıkamayan egemenler, birbirlerine üstünlük sağlamak için yeni saldırıların hazırlığını yapıyor. Bu saldırıların planlandığı NATO zirvelerinden biri için temmuz ayında Ankara'da bir araya gelecekler. Filistin, Suriye ve Ukrayna'nın kaderini; Rusya'dan gelen doğal gazı, Çin'in çiplerini, halklardan daha "değerli" gördükleri kaynakları pazarlık konusu yapacaklar. Bunlar artık savaş konusudur. Savaş halklar için açıktır,

zorunlu göçtür, katliamdır. En çok yükü çekecek biz kadınların maruz kalacağı zulüm ise onlar için bir ayrıntıdır.

Saldıracaklar; çünkü onların doğası budur.

Bizim doğamız ise direnmektir. Direnerek hayatta kaldık; direnerek ayağa kalktık, 8 Mart'ı direnerek yarattık; artık kazanma zamanı!

8 Mart'ta, hep birlikte haklarımız, emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz için yürüelim.

Eşit işe eşit ücret, sendikali ve güvenceli çalışma, kreş taleplerimizi haykırmak için 8 Mart'ta alanlardayız!

Mahrum bırakıldığımız çalışma, boşanma hakkı için 8 Mart'ta alanlardayız!

Emperyalist savaşlara karşı sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya için 8 Mart'ta alanlardayız!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Yeni Demokrat Kadın

8 MART'TA ALANLARA